OSHO

VIAŢA ESTE AICI ŞI ACUM

OSHO

VIAŢA ESTE AICI ŞI ACUM

Traducerea din limba engleză
Dan Chiaburu și Claudia Marinescu

virtual-project.eu

Osho este un Maestru iluminat contemporan. Întregul text care urmează reprezintă cuvintele sale, adresate, în mod spontan, auditoriului său.

Biografia lui Osho

Osho s-a născut în Kuchawada, o mică localitate din statul Madhya Pradesh (India centrală), la 11 Decembrie 1931, fiind primul copil din cei unsprezece, câţi aveau să aibă părinţii săi. Tatăl său a fost un modest negustor de haine şi aparţinea religiei Jaina.

În anul 1946, la vârsta de 14 ani, Osho are experienţa primului său *satori.* De-a lungul anilor experienţele sale meditative au devenit din ce în ce mai profunde, însă intensitatea căutării spirituale şi-a manifestat efectele asupra sănătăţii sale fizice.

La vârsta de 21 de ani, Osho atinge iluminarea, cea mai înaltă culme a conştiinţei omeneşti. În acel moment, spunea el, biografia lui exterioară a luat sfârşit, şi de atunci înainte el a trăit într-o stare total lipsită de ego, o stare de unitate cu legile intime ale existenţei.

„Nenumărate vieţi am lucrat asupra mea, luptându-mă,

făcând tot ce se poate face, însă nu s-a întâmplat nimic. Acum înţeleg de ce nu s-a întâmplat nimic. Efortul în sine era – de fapt – obstacolul... Nu vreau să spun prin aceasta că se poate ajunge fără căutare. Căutarea este necesară, însă vine o vreme când ea trebuie lăsată în urmă. Şi în ziua în care căutarea s-a oprit... a început să se întâmple. O nouă energie s-a ridicat... Venea de nicăieri şi de pretutindeni. Era în arbori şi în stânci, în cer, în soare şi în aer – iar eu credeam că este foarte departe. Şi era atât de aproape...”

Osho spunea despre sine: „Eu nu mai caut nimic. Existenţa şi-a deschis toate porţile pentru mine. Nu pot să spun nici măcar că aparţin existenţei, deoarece sunt doar o parte a ei. Când o floare înfloreşte, înfloresc odată cu ea. Când soarele răsare, răsar împreună cu el... Ego-ul din mine, cel care ţine oamenii separaţi, nu mai este prezent. Trupul meu este o parte a naturii, fiinţa mea este o parte din întreg. Eu nu sunt o entitate separată.”

„Am cunoscut multe alte morţi, însă ele nu erau nimic în comparaţie cu aceasta. Erau morţi parţiale; uneori murea corpul, alteori o parte a mentalului sau a ego-ului. Însă persoana continua să rămână. Renovată sau decorată, schimbată pe ici-colo, însă nelipsită. Continuitatea era neîntreruptă. În acea noapte moartea a fost însă totală. A fost o întâlnire simultană cu moartea şi cu Divinul.”

În plan exterior şi-a continuat studiile la Universitatea din Sagar, unde a absolvit cu onoruri Prima Clasă de Filozofie, în anul 1956. A fost Campionul dezbaterilor pe întreaga Indie şi a câştigat Medalia de Aur. După terminarea facultăţii, Osho este numit profesor la Colegiul Sanskrit din Rajpur. Un an mai târziu devine profesor de filozofie la Universitatea din Jabalpur. De asemenea, el întreprinde călătorii în întreaga Indie, vorbind în faţa unui larg auditoriu şi polemizând cu liderii religioşi în dezbateri publice.

În 1966 demisionează pentru a se dedica în întregime scopului de a iniţia omul modern în arta meditaţiei. Începe să se adreseze unor mulţimi de 20.000-50.000 de persoane în cadrul adunărilor ce aveau loc în aer liber. Conduce tabere de meditaţie de zece zile.

În anul 1968 se stabileşte la Bombay, oraş în care trăieşte şi îşi transmite învăţătura; doi ani mai târziu introduce noua sa tehnică de meditaţie: „Meditaţia Dinamică” care, ulterior, va fi folosită de psihoterapeuţi, medici şi profesori din întreaga lume.
Osho, numit în acea perioadă *Bhagwan Shree Rajneesh*, începe să-i iniţieze pe căutătorii spirituali în neo-sannyas – o cale în care aceştia se dăruiesc căutării de sine şi meditaţiei, fără a renunţa la lume sau la orice altceva. Acest punct de vedere relativ la renunţare reprezintă o ruptură totală faţă de tradiţia orientală. Pentru el nu renunţarea la lumea materială este cea care contează ci renunţarea la trecut, la condiţionările şi la credinţele nefondate pe care fiecare generaţie le impune generaţiei următoare.
În anul 1974, este inaugurat ashramul de la Poona. Influenţa spirituală a lui Osho este de nivel mondial, 25000 de persoane trecând anual porţile comunităţii. Osho se retrage din ce în ce mai mult în intimitatea camerei sale, pe care o părăseşte numai de două ori pe zi: dimineaţa – pentru un discurs de nouăzeci de minute şi seara – pentru a-şi iniţia discipolii şi a-i călăuzi.
Discursurile sale includ toate căile spirituale majore cum ar fi Yoga, Zenul, Taoismul, Tantra şi Sufismul. El se referă, de asemenea, la Gautama Buddha, Isus, Mahavira, Lao Tse şi la o serie de mistici. Aceste discursuri au fost strânse în apoximativ 650 de volume şi traduse în 34 de limbi.
Grupurile de terapie existente în jurul lui Osho în acea vreme combinau tehnicile meditative din Orient cu psihoterapia occidentală. Către sfârşitul anilor ’70 ashramul lui Osho devenise o adevărată Mecca a căutătorilor adevărului. În 1981, după ce a fost ţinta unei încercări de de asasinat, Osho pleacă în SUA şi se stabileşte la Rajneeshpuram, o mică localitate din deşertul Oregon ridicată de adepţii săi din America. Festivalurile anuale care se organizează aici reunesc peste 20.000 de vizitatori din întreaga lume. În scurt timp, Rajneeshpuram devine cea mai mare şi mai controversată comunitate spirituală din America. Odată cu dezvoltarea rapidă a comunităţii din Oregon, alte comunităţi se ivesc în

majoritatea ţărilor occidentale şi în Japonia, sprijinite de fonduri proprii.
Scandalurile provocate de o serie de activităţi criminale şi delapidări de fonduri petrecute în anturajul lui Osho, duc în cele din urmă la arestarea lui; nu este găsit implicat personal în respectivele fapte, însă acuzat fiind de încălcări ale legilor imigrării, el este expulzat din Statele Unite. O săptămână mai târziu comunitatea din Oregon este dispersată.
După mai multe încercări nereuşite de a se stabili în alte state – pretutindeni fiind considerat „un pericol pentru securitatea naţională” – Osho se întoarce în India, la ashramul din Poona. Începe să conducă personal meditaţia de la sfârşitul fiecărui discurs şi introduce o nouă tehnică de meditaţie numită „Mystic Rose”.
În 1989, declară că nu se va mai numi Bhagwan Shree Rajneesh, deoarece pentru mulţi Bhagwan înseamnă „Dumnezeu”. Discipolii săi hotărăsc să-l numească **Osho**. Cuvântul „Osho” provine din japoneza veche şi a fost folosit pentru prima dată de Eka, ca formulă de adresare pentru maestrul său, Bodhidharma. „O” înseamnă „cu multă recunoştinţă, iubire, gratitudine” dar şi „echilibru, armonie”. „Sho” înseamnă „extinderea multidimensională a conştiinţei” şi „total binecuvântat de existenţă”. Din acel moment, ashramul de la Poona se va numi „Osho Commune Internaţional”.
Osho şi-a părăsit corpul la 19 ianuarie 1990; fără să fie resemnat sau fatalist, el a explicat discipolilor săi că: „existenţa a hotărât că i-a venit timpul”. Pentru el devenise limpede faptul că a rămâne în limitele trupului nu era lucrul cel mai important pentru dezvoltarea operei sale. Înainte de a muri, a mai spus: „Vă las visul meu.”

PARTEA ÎNTÂI

Citatele folosite în prima parte a cărţii sunt extrase din discursurile lui Osho ţinute pe parcursul Turneului Mondial din anul 1986, şi reunite în volumul Gold Nuggets. Discursurile complete se găsesc în următoarele cărţi: *Light on the Path* – Talks În Himalayas; *Socrates Poisoned again after 25 Centuries*

– Talks În Greece; *Beyond Psichology* – Talks În Uruguay; *The Path of the Mystic* – Talks În Uruguay; *The Transmission of the Lams* – Talks În Uruguay.

Trăieşte total, trăieşte cu pasiune... În felul acesta fiecare moment devine de aur, iar întreaga ta viaţă se transformă într-o înşiruire de clipe aurite. O astfel de fiinţă nu moare niciodată, căci atingerea ei seamănă cu aceea a regelui Midas: orice atinge, se preschimbă în aur.

Această scurtă viaţă care o aveţi poate fi transformată într-un paradis. Această mică planetă este floarea de lotus a paradisului.

Singura răspundere adevărată este faţă de propriul tău potenţial, faţă de propria ta inteligenţă şi conştienţă, faţă de acţiunea conformă cu ele.

Atunci când te naşti nu eşti un copac, ci o sământă. Trebuie să creşti, trebuie să ajungi la o înflorire, iar această înflorire va fi mulţumirea ta, împlinirea ta. Această înflorire nu are nimic a face nici cu puterea, nici cu banii, nici cu politica. Nu are legătură decât cu tine, cu evoluţia ta personală.

Înţelege, trebuie să devii o adevărată celebrare pentru tine însuţi.

Dacă tânjeşti după o utopie, dorinţa ta se îndreaptă de fapt către o armonie individuală şi socială. Această armonie nu a existat niciodată, întotdeauna a fost un haos.
Societatea a fost împărţită în diferite culturi, în diferite religii, în diferite naţiuni – toate având drept fundament diverse superstiţii. Nici una din aceste împărţiri nu este valabilă.
Ele arată însă că omul este divizat în el însuşi. Iar acestea sunt proiecţiile conflictului său interior. Omul nu are unitate lăuntrică şi, prin urmare, nu este în stare să creeze o societate, o umanitate unică, nici în afara lui.
Cauza nu se găseşte în exterior. Exteriorul este doar o reflectare a fiinţei sale lăuntrice.

Nimeni nu a acordat o atenţie prea mare individului, şi aceasta este cauza fundamentală a tuturor problemelor. Însă datorită

faptului că individul pare atât de mic şi societatea atât de mare, oamenii au impresia că societatea poate fi schimbată, după care individul se va schimba la rândul lui.
Dar lucrurile nu stau deloc aşa, căci „societatea” nu este altceva decât un cuvânt; există numai indivizi, nu există societate. Societatea nu are suflet, în cadrul ei nu se poate produce nici o transformare. Schimbarea este posibilă numai în cazul individului, indiferent cât de mică ar fi aceasta. Şi odată ce învăţaţi cum să schimbaţi individul, acest lucru poate fi apoi aplicat asupra tuturor indivizilor, de pretutindeni.
Eu cred că într-o bună zi vom avea o societate care să fie în deplină armonie, care să fie mult mai bună decât toate ideile pe care creatorii de utopii le-au produs, de mii de ani. Realitatea va fi cu mult mai frumoasă.

Nu eşti niciodată mulţumit cu ceea ce ţi-a dăruit existenţa, deoarece atenţia ta se îndreaptă întotdeauna spre altceva. Ai fost plasat acolo unde natura nu a plănuit să fii. Nu te îndrepţi spre realizarea propriului tău potenţial.
Tu încerci să fii ceea ce vor alţii să fii, însă acest lucru nu te va putea mulţumi niciodată. Iar când apare nemulţumirea, logica îţi spune. „Poate că ceea ce ai nu este suficient; străduieşte-te să obţii mai mult!” Atunci încerci să obţii mai mult, începi să cauţi. Şi toată lumea apare cu o mască zâmbitoare, toată lumea zâmbeşte fericită, astfel încât fiecare vrea să îi păcălească pe toţi ceilalţi. Şi tu porţi, la rândul tău, o mască, astfel încât ceilalţi cred că eşti ceva mai fericit; iar tu, la rândul tău, ai impresia că ei sunt mai fericiţi. Iarba pare a fi mai verde în curtea vecinului. El priveşte însă iarba din curtea ta; pentru el aceasta este mai verde. Ea pare efectiv mai verde, mai mlădie, mai frumoasă. Acestea sunt iluziile pe care le creează distanţa.
Când te apropii însă mai mult, începi să vezi că nu este chiar aşa. Oamenii rămân însă la distanţă unii de alţii. Chiar şi prietenii, chiar şi iubiţii, se ţin unul pe altul la distanţă; o apropiere prea mare ar fi periculoasă, s-ar putea ca ei să vadă ceea ce eşti în realitate. Iar eroarea îşi are sursa în chiar modul în care pui problema, astfel încât – orice ai face – nefericirea te va urma. Vezi pe cineva care dispune de mulţi

bani: îţi vine imediat ideea că banii reprezintă cauza fericirii. Priveşte la acest om! Cât de fericit pare să fie! Aşa că alergi după bani. Un altul este mai sănătos; aleargă după sănătate! Un altul face altceva şi arată foarte mulţumit – urmăreşte-l! De fiecare dată însă este vorba de celălalt...

Societatea a aranjat lucrurile astfel încât să nu îţi pui niciodată problema propriului tău potenţial. Şi toată nefericirea provine din faptul că nu eşti tu însuţi. Fii doar tu însuţi şi toată nefericirea şi toată competiţia cu ceilalţi dispare; nu îţi mai pasă că alţii au mai mult, că nu eşti tu cel care are mai mult.
Dacă vrei că iarba să fie mai verde, nu are rost să priveşti în curtea vecinului. Este atât de simplu că iarba să fie mai verde...
Omul trebuie să fie înrădăcinat în propria sa energie potenţială, indiferent care este aceasta. Lumea va fi atât de mulţumită astfel, încât acest fapt vi se va părea pur şi simplu incredibil.

A fi viu înseamnă a avea simţul umorului, a avea o profundă calitate de a iubi şi de a te juca în voie. Sunt absolut împotriva oricăror atitudini negative în privinţa vieţii, iar respectul acordat Divinului a reprezentat întotdeauna o negare a vieţii. Pentru a transforma acest respect în ceva pozitiv trebuie să i se adauge neapărat calitatea jocului, simţul umorului şi iubirea. Respectul faţă de viaţă este singurul fel de respect care poate fi arătat Divinului, deoarece nimic nu este mai divin decât viaţa însăşi.

Omul poartă în interiorul lui un mare tezaur, însă el mai poartă în sine şi întreaga moştenire animală. Aceasta trebuie îndepărtată, pentru a permite comorilor să se înalţe în câmpul conştiinţei, pentru a fi împărtăşite cu ceilalţi. În realitate, aceasta este caracteristica bogăţiei: cu cât o împarţi mai mult cu alţii, cu atât îţi aparţine mai mult.

Cea mai mare parte a problemelor noastre apar doar pentru că nu le-am privit niciodată cu adevărat, nu ne-am îndreptat niciodată atenţia asupra lor pentru a vedea ce sunt ele în realitate.
Încercaţi să creaţi numai lucruri frumoase, nu aduceţi la viaţă

nimic urât. Nu aveţi prea mult timp şi nu aveţi nici multă energie de pierdut. Având o viaţă atât de scurtă, având o sursă de energie atât de mică, este pur şi simplu stupid să o pierdeţi în tristeţe, în furie, în ură, în gelozie.
Folosiţi-vă energia în iubire, folosiţi-o în acţiuni creatoare, în prietenie, în meditaţie; îndreptaţi-vă spre ceva care să vă înalţe. Şi cu cât vă înălţaţi mai mult, cu atât întâlniţi mai multe izvoare de energie care stau la dispoziţia voastră. Depinde numai de voi.

Nici o fiinţă umană nu este o insulă. Trebuie să vă amintiţi mereu acest lucru, deoarece el reprezintă unul din adevărurile fundamentale ale vieţii. Insist asupra acestui fapt, deoarece există mereu tendinţa de a-l uita.
Facem cu toţii parte din aceeaşi energie a vieţii, din aceeaşi existenţă oceanică. Şi tocmai datorită faptului că rădăcinile noastre sunt ancorate în această unitate, este posibilă iubirea. Dacă nu am fi o singură unitate, iubirea nu ar fi nicidecum posibilă.

Omul poartă încă în el multe instincte animalice: furia, ura, gelozia, posesivitatea, şiretenia. Tot ceea ce a fost condamnat în interiorul omului pare să aparţină unei părţi inconştiente foarte profunde. Iar scopul alchimiei spirituale este acela de a produce eliberarea de întregul trecut animalic.
Dacă nu se va elibera de acest trecut animal, omul va rămâne divizat. Trecutul animalic şi calităţile umane nu pot coexista, deoarece calităţile umane reprezintă tocmai opusul celor animalice. Deci tot ce poate să mai fiică omul este să cadă în ipocrizie.
În ceea ce priveşte comportamentului formal, omul se conformează idealurilor umane de iubire şi adevăr, de libertate, neposesivitate şi compasiune. Toate acestea reprezintă însă numai un strat foarte superficial, iar animalul ţinut ascuns se poate ivi la suprafaţă în orice clipă; orice întâmplare îl poate face să apară. Însă, indiferent dacă apare la suprafaţă sau nu, conştiinţa interioară este divizată.
Această conştiinţă divizată a făcut să se pună întrebarea: cum ar putea individul să devină un întreg armonios? Acelaşi lucru este însă valabil şi în cazul societăţii: Cum putem transforma

societatea într-un întreg armonios, fără războaie, fără conflicte, fără clase sociale; fără separare pe criterii de culoare, religie, castă sau naţiune?
În loc să gândim în termeni de revoluţie şi să schimbăm societatea, structura ei, ar trebui să ne punem mai serios problema meditaţiei şi a transformării individului.
Aceasta este singura cale ce poate duce la dispariţia tuturor diviziunilor existente în cadrul societăţii.
Însă ele trebuie să dispară din interiorul individului. Iar acest lucru este posibil.

Nu există nimic care să poarte eticheta „ADEVĂR”; adevărul nu este un lucru pe care îl vei putea găsi într-o bună zi într-o cutie, şi pe care, deschizând-o, vei exclama uimit: ”Fantastic! Am găsit adevărul!"
Nu există o astfel de cutie.

Motivul pentru care oamenii vorbesc mereu despre adevăr este clar. În inima lor există o sete după adevăr, le este ruşine că nu sunt în posesia acestui adevăr şi, de aceea, vorbesc despre el. Acestea nu sunt însă decât cuvinte. Faptul de a trăi în conformitate cu ele este prea periculos, riscul este prea mare.
La fel se întâmplă şi cu libertatea. Toţi oamenii doresc libertate de exprimare, însă nimeni nu este cu adevărat liber. Şi nimeni nu doreşte cu adevărat să fie liber, deoarece libertatea aduce cu sine responsabilitatea; ea nu vine singură. Iar faptul de a fi dependent este simplu; în acest caz răspunderea nu îţi revine ţie, ci persoanei de care eşti dependent.
Oamenii au adoptat deci un mod de viaţă schizofren. Ei vorbesc despre adevăr şi despre libertate, însă trăiesc în minciună şi în sclavie... Iar lanţurile robiei sunt numeroase, deoarece faptul de a fi sclavi vă face să fiţi liberi de răspundere. Un om care doreşte să fie liber trebuie să accepte responsabilităţi imense. El nu îşi poate arunca răspunderea pe umerii nimănui. Indiferent ce face, indiferent ce este, răspunderea îi revine în întregime.

O persoană cu adevărat non-violentă este cea care nu ucide pe nimeni şi care nu face rău nimănui, deoarece este

împotriva faptului de a ucide, este împotriva faptului de a face rău. Ea se va împotrivi însă şi în situaţia în care altcineva încearcă să îi facă ei vreun rău. Dacă cineva încearcă să o ucidă, ea se va împotrivi şi în acest caz şi nu va permite ca acest lucru să se întâmple.
Ea nu va iniţia nici o violenţă, însă dacă împotriva ei va fi îndreptat vreun act violent, atunci se va bate din toate puterile. Numai aşa oamenii non-violenţi pot rămâne independenţi; altfel vor fi sclavi, vor rămâne săraci şi vor fi întotdeauna exploataţi de alţii.

A fi tu însuţi îţi oferă toate elementele pentru a te simţi împlinit, pentru ca viaţa să aibă sens, semnificație. Simplul fapt de a fi tu însuţi şi de a creşte conform firii tale va duce la împlinirea destinului tău.

Fii plin de neprevăzut şi mereu schimbător. Nu te împotrivi schimbării şi nu înceta niciodată să fii imprevizibil; numai atunci viaţa poate fi o permanentă bucurie. În momentul în care ceea ce faci este previzibil, ai devenit un robot.
Acţiunile unei maşini pot fi prevăzute. Ea este astăzi la fel ca ieri şi tot aşa va fi şi mâine. Este neschimbată. Numai omul are calitatea de a se schimba în fiecare clipă.
În clipa în care încetezi să te schimbi, într-un mod foarte subtil ai şi murit.

Riscă tot ce ai! Fii asemenea unui jucător!
Riscă totul, deoarece clipa următoare ar putea să nu mai vină, aşa că de ce să îţi pese? De ce să te intereseze?
Trăieşte intens, trăieşte plin de bucurie. Trăieşte fără teamă, trăieşte fără să te simţi vinovat. Trăieşte fără să îţi fie frică de iad şi fără să doreşti raiul.
Trăieşte pur şi simplu.

Fiecare greşeală este o ocazie de a învăţa. Totul este să nu comiţi aceeaşi greşeală în mod repetat – ar fi o prostie... Însă comite cât mai multe greşeli noi de care eşti în stare; nu trebuie să-ţi fie teamă, căci acesta este singurul mod în care natura îţi permite să înveţi

Religiozitatea înseamnă pur şi simplu o provocare pentru a

creşte, o provocare aruncată seminţei pentru a ajunge la apogeul exprimării sale, pentru a se deschide în mii de flori şi a-şi răspândi parfumul ascuns în ele.
Această mireasmă subtilă este ceea ce numesc eu religiozitate.

Fiecare este atât de nefericit încât vrea să găsească o explicaţie acestui fapt. Iar societatea v-a dat pentru aceasta o strategie foarte bună: faptul de a judeca.
Mai întâi te judeci, desigur, pe tine însuţi în legătură cu toate lucrurile. Nici o fiinţă nu este perfectă şi un om nu poate fi vreodată perfect, deoarece nu există perfecţiune; prin urmare, faptul de a judeca este foarte uşor. Tu eşti imperfect şi există o serie de lucruri care dovedesc această imperfecţiune. Şi atunci te înfurii, te ridici împotriva ta şi împotriva întregii lumi: De ce nu sunt perfect? După care priveşti spre ceilalţi încercând să regăseşti această imperfecţiune în fiecare.
Şi doreşti să îţi deschizi inima, deoarece până nu o deschizi, viaţa ta va fi lipsită de orice celebrare, va fi aproape moartă. Însă nu poţi să faci acest lucru direct. Trebuie să distrugi mai întâi în întregime acest mecanism. Deci, în primul rând: nu te mai judeca pe tine însuţi.
În loc să te judeci, începe să te accepţi pe tine însuţi cu toate imperfecţiunile, cu toate slăbiciunile, cu toate greşelile şi eşecurile. Nu îţi cere să fii perfect. Aceasta înseamnă să ceri ceva ce nu este cu putinţă; te vei simţi frustrat.
La urma urmei, eşti o fiinţă omenească.

Priveşte animalele, priveşte păsările: ele nu sunt triste, ele nu sunt frustrate. Niciodată nu o să vezi un bizon ieşindu-şi din fire. El este pe deplin mulţumit să îşi mestece aceeaşi iarbă în fiecare zi. El este aproape iluminat! Nu există nici o tensiune, el este în deplină armonie cu natura, cu el însuşi, cu tot ceea ce este.
Bizonii nu fac partide pentru a revoluţiona lumea, pentru a schimba bizonul în super-bizon, pentru a face bizonii religioşi sau virtuoşi. Nici un animal nu este preocupat de vreun ideal uman.
Cu siguranţă că bizonii râd şi întreabă: „Ce vi s-a întâmplat? De ce nu puteţi fi pur şi simplu voi înşivă? Ce nevoie aveţi să

fiţi altcineva?”
Primul lucru este aşadar acela de a te accepta, în mod profund, pe tine însuţi.

Nu condamnaţi senzualitatea! Ea a fost condamnată în întreaga lume, şi din cauza acestei condamnări energia care poate înflori în senzualitate se transformă în perversiune, gelozie, furie, ură; ea generează o existenţă aridă, lipsită de orice savoare. Senzualitatea este una din binecuvântările omenirii. Este sensibilitatea voastră, este conştiinţa voastră. Este conştiinţa voastră filtrată prin corp.

Părinţii au crezut întotdeauna despre copii că sunt proprietatea lor şi că aceştia trebuie să le fie întru totul asemănători, să îi copieze întocmai. O copie este însă lipsită de orice frumuseţe, iar existenţa nu apreciază aşa ceva; ea se bucură numai de ceea ce este original.
Trebuie să îţi ajuţi copiii să crească, astfel încât să te depăşească. Trebuie să îi ajuţi să nu te imite. Adevărata îndatorire a părinţilor este aceea de a-şi ajuta copiii să nu îi imite. Copiii sunt tentaţi, prin însăşi firea lor să imite, şi pe cine ar putea imita? — Părinţii sunt cei mai apropiaţi.
Până acum părinţii au apreciat foarte mult faptul că proprii lor copii le seamănă. Tatăl se simte mândru că fiul său îi seamănă. Iar viaţa copilului este pierdută, el nu este dorit aşa cum este el de fapt.
Din cauza acestei concepţii greşite de a fi mândru de copiii care te imită, am creat o societate în care toată lumea imită.

Obedienţa nu presupune inteligenţă. Toate maşinile sunt obediente. Nimeni nu a auzit vreodată despre o maşina care să nu se supună.
Supunerea este, de asemenea, simplă. Ea te eliberează de povara oricărei răspunderi. Atunci nu mai este nevoie să elaborezi un răspuns, trebuie să faci doar ceea ce ţi se spune. Răspunderea aparţine celui care a dat ordinul. Dintr-un anumit punct de vedere, eşti foarte liber: nu poţi fi condamnat pentru acţiunile tale.

Religiozitatea nu este ceva în care să crezi – este un fapt care trebuie trăit, experimentat; ea nu este o credinţă pe care să o

ai în minte, ci o savoare a întregii tale fiinţe.

Mintea nu se poate menţine într-o atitudine lipsită de judecată. Dacă o forţezi să fie astfel, se produce o blocare a inteligenţei. Atunci mintea nu mai poate funcţiona aşa cum trebuie. A adopta o atitudine lipsită de judecată nu este un lucru care să ţină de sfera minţii. Numai o fiinţă care a transcens mintea poate să fie liberă de judecată; altfel ceea ce pare a fi o afirmaţie validă, un lucru valabil, este numai o aparenţă.

Orice hotărăşte mintea, orice afirmă ea, este poluat de condiţionările sale, de prejudecăţile sale – tocmai acestea o fac să judece.

De exemplu: vedeţi un hoţ. Faptul că el fură este ceva real, nu contestă nimeni aceasta; prin urmare, afirmaţi despre el un anumit lucru. Şi, fireşte, faptul de a fura nu este bun; astfel încât atunci când afirmi despre un om că este hoţ, mintea ta spune: „Ai dreptate; afirmaţia ta este adevărată.”

De ce ar fi însă un hoţ rău? Şi ce este de fapt răutatea? De ce a fost oare obligat să fure? Iar acţiunea de a fura este numai una din acţiuni: pe baza acesteia afirmaţi ceva aflat în legătură cu întreaga persoană. Şi afirmaţi despre individul respectiv că este un hoţ. El face însă şi alte lucruri, nu numai faptul de a fura.

Poate că este un pictor talentat, poate că este un dulgher bun, poate cântă frumos sau dansează bine; acel om poate avea o mie şi una de calităţi. Omul, în întregul său, este mult prea vast, iar faptul de a fura reprezintă o singură acţiune.

Şi nu poţi să te bazezi numai pe această acţiune pentru a afirma ceva despre întreaga sa fiinţă. Nu o cunoşti deloc, şi nu cunoşti nici măcar acţiunea care a avut loc, condiţiile care au determinat-o. Poate că şi tu ai fi furat în acele condiţii. Poate că în condiţiile respective faptul de a fura nu este ceva rău, deoarece fiecare acţiune depinde de circumstanţele în care se produce.

Dacă priveşti lumea din jurul tău şi observi condiționările oamenilor, părerile lor despre ceea ce este bine şi rău, corect şi greşit, vei vedea – pentru prima dată – că şi propria ta minte face parte dintr-o anumită secţiune a omenirii. Ea nu conţine

nimic adevărat; este doar o parte. Şi tot ceea ce priveşti prin intermediul acestei minţi poartă în sine amprenta faptului dea judeca.

Existenţa este una singură. Ea se exprimă în milioane de forme, însă spiritul care este exprimat este același. Este o singură divinitate, cu o varietate infinită de creaturi.

Banii sunt un lucru ciudat. Dacă nu îi aveţi, lucrurile sunt simple, nu apare nici o problemă. Însă dacă îi aveţi, problemele îşi fac, cu siguranţă, apariţia.
Una din cele mai mari probleme pe care banii le creează este faptul că nu ştii niciodată dacă tu eşti cel dorit sau ei. Şi acest lucru este atât de dificil de aflat, încât ai prefera să nu îi ai deloc. Atunci cel puţin viaţa ar fi simplă.
Banii, care ar fi putut reprezenta o mare plăcere, devin însă – în acest caz – o sursă de angoasă. Nu ei sunt însă adevărata sursă, ci propria ta minte. Banii sunt folositori, nu este nici un păcat să îi ai, nu este nevoie să ai un sentiment de culpabilitate.

Acesta este modul în care mintea îşi creează starea sa de nefericire. Iar dacă cineva te iubeşte, nu îi pune această întrebare, deoarece îl pui într-o situaţie delicată: dacă va spune că te iubeşte, vei avea îndoieli, iar dacă va afirma că este atras de banii tăi, îl vei crede. Însă, în acest din urmă caz, dacă atracţia o reprezintă banii, întreaga relaţie se încheie. Iar în cealaltă situaţie vei continua să porţi în tine bănuiala că este atras de banii tăi, nu de tine.
Însă nu este nimic rău: banii sunt ai tăi, la fel cum ale tale sunt nasul, ochii sau părul. Iar celălalt te iubeşte în întregime. Banii reprezintă, de asemenea, o parte a ta. Nu îi considera ca pe ceva separat, şi atunci nu va fi nici o problemă.
Încearcă să trăieşti o viaţă fără complicaţii şi cu cât mai puţine probleme posibil.

A cunoaşte întreaga lume nu este nimic în comparaţie cu faptul de a cunoaşte misterul interior al fiinţei tale. Însăşi ideea de a compara este în întregime falsă. Fiecare individ este unic, deoarece nu mai există nimeni asemenea lui. Faptul de a compara ar fi fost ceva normal dacă indivizii ar fi fost

asemănători. Ei însă nu sunt. Nici măcar gemenii nu sunt absolut identici. Este imposibil să găseşti o altă fiinţă care să fie exact ca tine. Noi comparăm deci fiinţe unice, şi de aici provin toate problemele.

Un lucru fundamental, şi în acelaşi timp foarte dificil, este acela de a nu împărţi viaţa în acţiuni frumoase şi acţiuni prosteşti, de a nu crea nici o diviziune. Toate sunt părţi ale aceluiaşi întreg.
Trebuie numai să aveţi puţin simţ al umorului. Iar pentru mine simţul umorului este esenţial pentru ca persoana să reprezinte un tot unitar. Ce este rău în aceste mărunţişuri, în aceste lucruri prosteşti? De ce nu puteţi să râdeţi, de ce nu puteţi să vă bucuraţi de ele? Tot timpul judecaţi ce este bun şi ce este rău. Tot timpul sunteţi aşezaţi pe scaunul unui judecător, iar acest fapt vă face să fiţi serioşi.
Florile sunt frumoase, însă ce să spunem despre spini? Şi ei fac parte din existenţa florilor. Florile nu ar putea exista fără ei; spinii le protejează. Ei au o anumită funcţie, un anumit rol, o anumită însemnătate.
Dacă însă împarți mereu, atunci florile sunt frumoase, iar spinii devin urâţi. Această sevă hrăneşte însă tulpina, floarea şi spinii. În viaţa copacului nu se produce nici o împărţire, nu are loc nici un raționament. Floarea nu este favorizată, spinul nu este doar tolerat; amândoi sunt în întregime acceptaţi. Şi acesta ar trebui să fie şi modul nostru de a vedea lucrurile în propria noastră viaţă. Există unele lucruri, lucruri mărunte, care, dacă le judecaţi, par stupide, prosteşti. Însă acest lucru se întâmplă datorită raţionamentului vostru; în realitate ele îndeplinesc, la rândul lor, un rol esenţial

Singură funcţie a minţii este aceea de a diviza la nesfârşit. Rolul inimii este acela de a vedea ceea ce uneşte, lucru de care mintea este complet incapabilă. Mintea nu poate să înţeleagă ceea ce se află dincolo de cuvinte; ea poate să înţeleagă numai ceea ce este corect din punct de vedere lingvistic, ceea ce este corect din punct de vedere logic. Ea nu este preocupată de existenţă, de viaţă, de realitate. Mintea este ea însăşi o ficţiune.
Poţi trăi şi fără minte.

Însă nu poţi trăi fără inimă.
Şi cu cât existenţa ta este mai profundă, cu atât este şi inima ta mai implicată.

Viaţa este o curgere, este un fluviu, este o mişcare continuă. Oamenii au însă impresia că ei înşişi reprezintă ceva static.
Numai obiectele sunt statice, numai moartea este încremenită; viaţa este o continuă schimbare. Cu cât există mai multă schimbare, cu atât viaţa este mai abundentă. Iar o viaţă abundentă aduce cu sine extraordinare schimbări, clipă de clipă.

Nimeni nu este superior, nimeni nu este inferior, şi nu există nici persoane egale între ele. Fiecare este unic.
Egalitatea este, din punct de vedere psihologic, o aberaţie. Nu toţi oamenii pot fi un Albert Einstein sau un Rabindranath Tagore[1]. Însă aceasta nu înseamnă că Rabindranath Tagore este superior pentru că nu poţi fi asemenea lui. Nici el nu poate fi ca tine.
Eu cred că fiecare reprezintă o manifestare unică. Trebuie deci să renunţăm la toate ideile de superioritate, inferioritate, egalitate şi inegalitate şi să le înlocuim cu ideea nouă de unicitate.
Într-adevăr, fiecare individ este unic.
Priveşte doar cu mai multă iubire şi vei vedea că fiecare individ are ceva propriu, un lucru pe care nu îl mai are nimeni altcineva.

Fă pur şi simplu doar ceea ce îţi face maximă plăcere ţie şi celor din jurul tău. Fă ceva care să înalţe în tine un cântec şi să creeze un ritm al celebrării în jurul tău.
O astfel de viaţă o numesc religioasă. Ea nu se bazează pe principii, pe disciplină şi nici pe legi. Ea se rezumă la o singură idee: aceea de a-ţi trăi viaţa în mod inteligent.

Obedienţa are o anumită simplitate; nesupunerea presupune o inteligenţă de ordin mai înalt. Orice idiot poate fi supus, şi de fapt numai idioţii sunt astfel.

---

1 n.6 mai 1861, Jorosanko, Calcuta — d. 7 august 1941) a fost un scriitor și filosof indian din provincia Bengal, supranumit *Sufletul Bengalului* și *Profetul Indiei moderne*, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1913.

Persoană inteligentă întreabă întotdeauna: „De ce? De ce trebuie să fac acest lucru? Până când nu voi cunoaşte motivele şi consecinţele nu mă voi implica în realizarea lui.”
Numai aşa devine cu adevărat răspunzătoare.

Este imposibil pentru un sfânt să fie şmecher, în timp ce un şmecher poate fi sfânt.

Omul nu a învăţat încă să guste frumuseţea singurătăţii. El caută întotdeauna să se angajeze într-o relaţie, să fie cu cineva – cu un prieten, cu un părinte, cu o soţie sau un soţ, cu un copil... cu cineva.
El a creat societăţi, cluburi – Lyon Club, Rotary Club. El a creat partide politice, ideologice. El a creat religii, biserici Însă toate acestea sunt necesare pentru a-l face să uite de singurătatea sa. Fiind în mijlocul acestor mulţimi încerci să uiţi ceva, ceva de care îţi aminteşti uneori în întuneric: că te-ai născut singur, că vei muri singur, că indiferent ce ai face, trăieşti singur.
Singurătatea este ceva esenţial pentru fiinţa ta, nu există nici o modalitate de a o evita.

Orice efort de evitare a singurătăţii eşuează şi va eşua, deoarece este împotriva legilor fundamentale ale vieţii. În fond nu ai nevoie de un surogat, care să te facă să îţi uiţi singurătatea; trebuie doar să devii conştient de singurătatea ta, care este o realitate. Iar faptul de a o experimenta, de a o simţi este atât de frumos tocmai pentru că reprezintă eliberarea de mulţime, de turmă, de celălalt. Este eliberarea de teama de a fi singur. E de ajuns să auzi cuvântul „singur”, că îţi şi aminteşti de o rană; ai nevoie de ceva pentru a umple acest gol care te răneşte. Ai nevoie de ceva pentru a-l umple.
Cuvântul „singurătate” nu are acelaşi sens – de rană, de gol care trebuie umplut. Singurătate înseamnă pur şi simplu împlinire. Eşti un întreg; nu este nevoie de nimeni altcineva pentru a te completa.
Încearcă deci să găseşti centrul tău lăuntric în care eşti întotdeauna singur, în care singurătatea a fost întotdeauna perfectă. În viaţă, în moarte sau oriunde ai fi, eşti mereu singur. Însă această singurătate este atât de plină – nu este nici un gol – este atât de plină, atât de completă, atât de

încărcată cu toate darurile vieţii, cu toate frumuseţile şi binecuvântările existenţei, încât imediat ce ai gustat din propria ta singurătate, durerea va dispărea. În locul ei se va naşte un ritm nou, de o extraordinară blândeţe, pace, fericire şi binecuvântare.
Aceasta nu înseamnă că un om care este centrat în singurătate nu îşi poate face prieteni; în realitate numai o asemenea fiinţă poate avea prieteni, deoarece prietenia nu mai reprezintă pentru el o nevoie, ci o împărtăşire. Fiinţa umană are atât de mult, încât poate împărţi cu ceilalţi.

Facem cu toţii parte din aceeaşi existenţă. Indiferent pe cine răneşti, în cele din urmă te răneşti pe tine însuţi. Poate că acum nu îţi dai seama de acest lucru, însă într-o bună zi vei înţelege şi îţi vei spune: „Dumnezeule! Acest lucru mi l-am făcut cu mâna mea.” Ai rănit pe cineva, crezând că este vorba de un altul.
Nu este altcineva. Existenţa este una singură, este o unitate cosmică. Din această înţelegere se iveşte non-violenţa.

Când eşti furios, te pedepseşti pe tine însuţi. Arzi. Îţi distrugi inima şi calităţile ei înalte şi te umpli de ură.

Omul este plin dacă este în armonie cu universul. Dacă nu este în armonie cu universul atunci este gol, în întregime gol; iar din această stare de gol se naşte dorinţa de a poseda.
Această dorinţă de a poseda poate fi umplută cu bani, cu locuinţe, cu mobilă, cu prieteni, cu orice, deoarece nu poţi să trăieşti în acest gol. Este îngrozitor. Este o viaţă de fantomă. Dacă eşti gol şi înlăuntrul tău, este imposibil să trăieşti.
Pentru a avea senzaţia că interiorul tău este plin există numai două căi. Fie intri în deplină armonie cu universul... te umpli cu tot ceea ce este, cu toate florile şi cu toate stelele. Aceasta este adevărata împlinire.
Însă dacă nu faci acest lucru, şi milioane de oameni nu îl fac, atunci singura cale este aceea de a te umple cu tot felul de reziduuri.
Dorinţa de a poseda înseamnă că simţi pur şi simplu o stare de gol, pe care vrei să o umpli cu orice, indiferent care ar fi respectivul lucru. Odată ce înţelegi acest lucru, dorinţa de a

poseda dispare. Atunci apare dorinţa de a intra în comuniune cu tot ceea ce este, astfel încât tot acest gol interior să dispară.

Întregul trecut al omenirii a pus un foarte mare preţ pe sărăcie, pe care a echivalat-o cu spiritualitatea, ceea ce este cu totul lipsit de sens.
Spiritualitatea este singura bogăţie care i se poate întâmpla unui om. Ea conţine toate celelalte bogăţii. Ea nu este împotriva nici unei alte bogăţii; ea este pur şi simplu împotriva oricărui fel de sărăcie.
Pe de-o parte oamenii respectă sărăcia, iar pe de altă parte vă îndeamnă: „Ajutaţi-i pe cei săraci." Ciudat! Dacă sărăcia este atât de spirituală, atunci cel mai spiritual lucru este acela de a transforma un om bogat într-unul sărac. Ajutaţi-i pe bogaţi să devină săraci, astfel încât să fie spirituali. De ce să-i ajutăm pe săraci? Vreţi să le distrugem spiritualitatea?
A trăi în abundenţă este singurul lucru spiritual care există.

Banii sunt un subiect dificil de abordat, din simplul motiv că nu am fost în stare să punem la punct un sistem financiar sănătos, în care banii să deservească întreaga omenire, şi nu să devină obiectul de manipulare al câtorva indivizi posesivi.
Banii reprezintă un subiect dificil, deoarece psihismul omului este plin de lăcomie. Altfel banii nu reprezintă decât un mijloc de schimb, o modalitate perfect adecvată schimbului; nu există nimic rău în ei. Însă felul în care este pus la punct întregul sistem este complet greşit.
Dacă nu ai bani, eşti condamnat, întreaga ta viaţă este o catastrofă. Şi toată viaţa încerci să câştigi bani, prin orice mijloace. Dacă ai bani, aceasta nu schimbă cu nimic lucrurile; doreşti tot mai mult, iar această dorinţă nu mai are limite. Şi în cele din urmă ai atât de mulţi bani – cu toate că nu sunt destui, nu sunt niciodată destui, sunt însă mai mulţi decât ai altora – încât începi să te simţi vinovat, deoarece pentru a-i acumula ai folosit mijloace imorale, inumane, violente. I-ai exploatat pe ceilalţi, le-ai supt sângele, ai fost un parazit. Acum ai aceşti bani, însă îţi aminteşti de toate crimele pe care le-ai comis pentru a-i câştiga.
Astfel, vor exista două categorii de fiinţe: prima – cele care

încep să facă donaţii unor instituţii caritabile, pentru a se elibera de culpabilitate; a doua – cele care se simt atât de vinovate încât fie înnebunesc, fie se sinucid. Existenţa lor este o continuă angoasă. Fiecare respiraţie devine din ce în ce mai grea. Şi cel mai ciudat lucru este că respectiva fiinţă a lucrat din greu, o viaţă întreagă, pentru a acumula aceşti bani, societatea fiind cea care sădeşte dorinţa, ambiţia de a fi bogat, de a fi puternic.
Iar banii aduc cu sine puterea; cu ei se poate cumpăra orice, în afară de acele câteva lucruri care sunt imposibil de cumpărat. Însă nimănui nu îi pasă de aceste lucruri.
Meditaţia nu poate fi cumpărată, iubirea nu poate fi cumpărată, nici prietenia sau gratitudinea; însă nimănui nu îi pasă de acestea.

Priviţi existenţa, cu întreaga ei abundenţă. De ce este nevoie de atât de multe flori în întreaga lume? Trandafirii ar fi fost suficienţi. Existenţa este însă abundentă – milioane şi milioane de păsări, milioane de animale, totul există din abundenţă.
Natura nu este ascetică, ea dansează pretutindeni: în valurile oceanului, în zborul păsărilor. Ea cântă peste tot – în vântul care trece prin ramurile pinilor, în ciripitul păsărilor...
De ce este nevoie de milioane de sisteme solare, fiecare sistem având milioane de stele? Nu pare să existe nici un motiv care să justifice existenţa lor, în afara faptului că această abundenţă este în însăşi firea existenţei, această bogăţie este însăşi esenţa ei; existența nu crede în sărăcie.

Eu nu văd lăcomia ca pe o dorinţă. Ea este în realitate o boală existenţială. Nu eşti în armonie cu întregul; şi numai această armonie cu întregul te poate vindeca.
Pentru mine lăcomia nu reprezintă o dorință, prin urmare nu trebuie să faceţi nimic pentru a o înlătura. Trebuie să înţelegeţi acel gol pe care încercaţi să-l umpleţi şi să vă puneţi întrebarea: „De ce am această senzaţie de gol? Întreaga existenţă este atât de plină, de unde această stare de vid? Poate că m-am rătăcit. Nu mai merg în aceeaşi direcţie. Nu mai aparţin existenţei, aceasta este cauza stării de gol pe care o încerc."
Rămâneţi deci în acest curent existenţial, lăsaţi-vă în voia lui;

apropiaţi-vă de existenţă în tăcere şi linişte, în meditaţie. Şi, într-o bună zi veţi vedea că sunteţi foarte plini pe dinăuntru; este un preaplin din care se revarsă bucuria, beatitudinea, binecuvântarea. Aveţi atât de mult încât puteţi să dăruiţi întregii lumi, fără ca bogăţia voastră să se epuizeze.
În acea zi veţi fi pentru prima dată liberi de orice dorinţă de a poseda bani, mâncare, lucruri... sau orice altceva. Vei trăi însă liber de această dorinţă de a poseda, care nu poate fi satisfăcută, de această rană care nu poate fi lecuită; vei trăi firesc, şi vei găsi tot ceea ce ai nevoie.

Fiecare se simte inferior într-un fel sau altul. Motivul este neacceptarea faptului că fiecare este unic. Nu se pune problema superiorităţii sau a inferiorităţii. Fiecare face parte dintr-o categorie care îi este proprie, şi din acest lucru nu rezultă nici o comparaţie.
Noi nu le-am permis oamenilor să se accepte pe ei înşişi aşa cum sunt. În clipa în care te accepţi aşa cum eşti, fără nici o comparaţie, întreaga inferioritate, întreaga superioritate, dispare. În acceptarea totală de sine vei fi liber de aceste complexe de inferioritate sau superioritate. Altfel vei suferi toată viaţa.
Şi nu pot să-mi închipui o fiinţă care să aibă totul în această lume. Unii n-au ezitat să încerce, dar au eşuat lamentabil.
Fii doar tu însuţi şi va fi suficient.
Eşti acceptat de soare, eşti acceptat de lună, eşti acceptat de arbori, de ocean, de pământ. Ce poţi să îţi doreşti mai mult?
Eşti acceptat de întregul univers.
Bucură-te şi savurează acest lucru!

Nevoia imperioasă a fiecăruia este de a fi aprobat şi recunoscut.
Mentalitatea generală are la bază ideea că până când nu suntem recunoscuţi, suntem nişte anonimi şi nu valorăm nimic. Nu munca noastră este importantă, ci recunoaşterea ei. Aceasta înseamnă a pune căruţa înaintea boilor. Munca noastră ar trebui să fie o bucurie în sine.
Trebuie să lucrezi nu pentru a fi recunoscut, ci pentru că îţi place să fii creativ. Îţi place muncă doar de dragul muncii Trebuie să munceşti numai dacă îţi place.

Nu cere şi nu aştepta nici o apreciere. Dacă ea vine, nu îi dă o importanţă prea mare. Dacă nu vine, nu te gândi la ea. Împlinirea ta trebuie să se găsească în însăşi munca ta.

Iar dacă o fiinţă învaţă acest lucru simplu, de a-şi iubi munca, oricare ar fi aceasta, de a o iubi fără a cere nici o recunoaştere, lumea în care ne găsim ar fi mai frumoasă şi mai plină de celebrare; altfel cădeţi în cercul vicios al nefericirii. Lucrul pe care îl faci nu este bun pentru că îţi place, pentru că îl faci cât mai bine cu putinţă, ci pentru că lumea îl recunoaşte, îl recompensează şi te premiază, îţi decernează Premii Nobel.

Lumea a distrus întreaga valoare pe care creativitatea o are în sine şi a distrus milioane de oameni, deoarece nu toţi pot fi laureaţi ai Premiului Nobel. Iar dorinţa de recunoaştere a fost creată în interiorul fiecăruia, astfel încât nimeni nu mai poate lucra în linişte, în tăcere, bucurându-se de orice ar face. Iar viaţa este constituită din tot felul de lucruri mărunte. Pentru aceste lucruri mici nu pot exista recompense sau titluri de onoare decernate de diverse universităţi sau guverne.

Bucuria nu înseamnă a finaliza ceva; bucuria constă în faptul că ai dorit respectivul lucru, că l-ai dorit din toată inima, că în timp ce te ocupai de el ai uitat tot restul lumii; era singura preocupare a întregii tale fiinţe.

În aceasta se găseşte binecuvântarea şi recompensa ta, şi nu în faptul de a-l finaliza sau de a-l avea permanent.

În acest curent schimbător al existenţei, fiecare clipă trebuie să conţină propria ei recompensă. Orice am fi făcut, ne-am dat întreaga silinţă, am făcut-o din toată inima.

Nu am lăsat nimic neexprimat, întreaga noastră fiinţă a fost cuprinsă în respectiva acţiune.

În aceasta se află toată beatitudinea noastră.

Realitatea este că fiecare este unic, fiecare are o anumită individualitate. Trebuie să renunţăm pur şi simplu la ideile noastre despre cum ar trebui oamenii să fie; ele trebuie înlocuite cu ideea că, indiferent cum ar fi oamenii, sunt frumoşi. Nu se pune în nici un fel problema lui „ar trebui să fie”; cine suntem noi pentru a impune un „trebuie” asupra

altcuiva? Dacă existenţa vă acceptă aşa cum sunteţi, cine sunt eu pentru a nu face la fel?
Este necesară numai o schimbare de atitudine; este ceva foarte simplu, odată ce ideea este acceptată de gândirea voastră: fiecare om este unic, fiecare om este aşa cum este, şi trebuie să fie aşa cum este. Nu este nevoie să fie altfel pentru a fi acceptat; este acceptat exact aşa cum este. Acesta este adevăratul respect pentru individualitate, pentru oameni, aşa cum sunt ei.
Întreaga omenire ar fi într-un cu totul alt spaţiu, mult mai plin de iubire şi de împlinire, dacă i-am accepta pe oameni aşa cum sunt ei.

Numai comunismul care îşi va căuta sursa în iubire, în inteligenţă, în generozitate, va fi autentic. Comunismul care este impus cu forţa va fi fals.
Şi nu există nici măcar un singur om, oricât de sărac ar fi, care să nu fie în stare să contribuie şi el cu ceva.

De ce să nu creezi o viaţă acolo unde banii nu creează nici o ierarhie, ci dau pur şi simplu din ce în ce mai multe şanse tuturor?

Oamenii autoritari sunt cei care suferă de un complex de inferioritate. Pentru a-şi ascunde inferioritatea, ei încearcă să îşi impună o falsă superioritate. Ei vor să arate că sunt cineva, ei vor să demonstreze că propriul lor cuvânt este singurul adevăr şi singura literă de lege. În străfundurile lor însă sunt fiinţe mult inferioare.

Natura nu are, cu siguranţă, nici o ierarhie. Ierarhia este un joc al minţii omeneşti, deoarece ego-ul nu poate fi hrănit în afara unei ierarhii; în afara acesteia el moare – pur şi simplu.
În natură fiecare lucru are o şansă, are un spaţiu al lui; nimeni nu este şef. Nimeni nu este stăpân, şi nu există nici un servitor. Natura funcţionează aproape ca un întreg organic, în care individualitatea nu este pierdută, însă în care ego-ul nu are nici o şansă de a se dezvolta; ca urmare, copacii sunt lipsiţi de ego, păsările sunt lipsite de ego.
Problema apare odată cu omul.

Este privilegiul exclusiv al omului – şi numai al lui – de a rămâne singur, de a se ridica împotriva întregii lumi, în cazul în care crede că adevărul se află de partea sa.
Dacă tu simţi că aceasta este calea care duce la libertate, atunci acceptă bucuros orice fel de răspundere. Atunci toate aceste răspunderi nu te vor mai împovăra.
Toate aceste răspunderi te vor maturiza, vei fi mai centrat mai înrădăcinat, mai individualizat.

În mâinile tale se găseşte doar o singură clipă – cea autentică. Iar ea nu se va mai întoarce vreodată. Fie o trăieşti, fie o laşi netrăită.

Fiecare copil înţelege faptul că modul în care priveşte el lumea este diferit de acela al părinţilor săi. Acest lucru este sigur, cel puţin din punctul lui de vedere.
El are cu totul alte valori. Poate că el strânge scoici pe plajă, iar părinţii îi spun: „Aruncă-le! De ce îţi pierzi timpul degeaba?” Iar pentru el sunt atât de frumoase…
Copilul observă diferenţele, el vede că valorile lor sunt diferite. Părinţii sunt ahtiaţi după bani; el doreşte să colecţioneze fluturi. Şi nu poate înţelege motivul pentru care ei se arată atât de interesaţi de bani: „Ce o să faceţi cu ei?” Iar părinţii săi nu pot înţelege ce va face copilul cu acei fluturi sau cu acele flori
Fiecare copil ajunge să îşi dea seama de acest lucru, de faptul că există diferenţe. Singura problemă este că îi este teamă să afirme că dreptatea este de partea lui.
Cea mai bună soluţie, în privinţa copilului, ar fi aceea de a-l lăsa în pace. Trebuie doar puţin curaj; acesta nu îi lipseşte, numai că întreaga societate este astfel făcută încât până şi frumoasa calitate a curajului copilului este condamnată.
Dacă părinţii îşi iubesc cu adevărat copiii, îi vor ajuta să fie curajoşi, chiar dacă acest curaj e împotriva lor. Ei îl vor ajuta să se arate plin de curaj faţă de profesori, faţă de societate, faţă de oricine încearcă să le distrugă individualitatea.

Aminteşte-ţi în permanenţă să nu faci niciodată compromisuri. Compromisul nu îşi găseşte nici un loc în viziunea mea. Puteţi întâlni mulţi oameni nefericiţi, datorită faptului că au făcut

întotdeauna compromisuri, iar acum nu pot să îşi ierte acest lucru. Ei ştiu că ar fi trebuit să îndrăznească, însă s-au dovedit a fi laşi. Ei şi-au pierdut respectul de sine, s-au devalorizat în propriii lor ochi. Acesta este rezultatul compromisurilor.
De ce trebuie să facem compromisuri? Ce avem de pierdut? Trăiţi, în această mică viaţă, cât mai total posibil. Nu vă fie teamă să mergeţi până la capăt. Nu puteţi fi mai mult decât totali – aceasta este ultima linie. Şi nu faceţi nici un compromis. Întreaga minte va pleda în favoarea unui compromis, deoarece aşa am fost crescuţi, acesta este modul în care am fost condiţionaţi
„Compromis” este unul dintre cele mai urâte cuvinte ale limbii. El înseamnă: „eu pun o jumătate, tu pui cealaltă jumătate; eu mă ocup de o jumătate, tu de cealaltă.” Oare de ce?
Atunci când totul se află la dispoziţia ta, atunci când poţi să alegi dacă să mănânci prăjitura sau să o păstrezi, de ce să faci un compromis?
Îţi trebuie doar puţin curaj, puţină îndrăzneală, însă numai la început. Odată ce ai experimentat frumuseţea faptului de a nu face compromisuri, odată ce ai experimentat demnitatea, integritatea şi individualitatea care rezultă din aceasta, simţi pentru prima dată că ai rădăcini, că viaţa ta se desfăşoară dintr-un centru care este doar al tău.

Persoanele nefericite pot fi înrobite foarte uşor. Persoanele pline de celebrare, de beatitudine, nu pot cădea în sclavie.

Sexul este începutul vieţii, iar moartea este sfârşitul aceleiaşi vieţi; ele sunt aşadar cele două capete ale aceleiaşi energii, cei doi poli ai aceleiaşi energii. Ele nu pot fi separate.
Poate că sexul este prima rată a morţii, în timp ce moartea este sexul cu toate ratele achitate.
Este vorba însă de una şi aceeaşi energie, care îşi manifestă ambele aspecte.

De ce să nu trăiţi o viaţă în care sexul să fie lipsit de experienţe amare, gelozie şi eşecuri, în care sexul să fie doar ceva amuzant, la fel ca oricare alt joc; de ce să nu fie un simplu joc biologic?

Dacă jucaţi tenis nu înseamnă că trebuie să jucaţi toată viaţa cu acelaşi partener...
Viaţa ar trebui să fie mai bogată. Este necesară doar puţină înţelegere, şi iubirea nu va mai reprezenta o problemă, iar sexul nu va mai fi tabu.

Mintea nu este nimic altceva decât o colecţie de amintiri din trecut, din care se construiesc toate imaginile şi visele.

Folosiţi fiecare ocazie pe care v-o oferă viaţa pentru a vă mări inteligenţa, pentru a vă ridica gradul de conştienţă. De obicei facem tot ce ne stă în putere pentru a ne transforma viaţa într-un iad. Cei care suferiţi sunteţi voi înşivă, şi din cauza suferinţei voastre îi faceţi şi pe alţii să sufere.
Iar când este vorba de un grup mai mare de oameni, care trăiesc împreună şi îşi produc suferinţe unii altora, această suferinţă creşte. Aşa s-a transformat întreaga lume într-un infern.
Această situaţie poate fi schimbată într-o singură secundă, însă trebuie înţeles un lucru fundamental: nici un paradis nu este posibil dacă nu există inteligenţă.

Eu cred că rolul părinţilor nu este acela de a-i ajuta pe copii să crească; ei cresc şi fără să fie ajutaţi de părinţi.
Rolul vostru este acela de a-i întreţine, de a-i hrăni, de a proteja ceea ce este în creştere. Nu le impuneţi nici o direcţie şi nu sădiţi în ei nici un ideal. Nu le spuneţi ce este bine şi ce este rău; lăsaţi-i să descopere asta singuri, prin propria lor experienţă.

Modul de gândire conform căruia copiii sunt proprietatea voastră, este greşit. Ei au luat naştere prin intermediul vostru, însă nu vă aparţin.
Voi aveţi un trecut; ei au doar viitor.
Ei nu îşi vor trăi viaţa în conformitate cu ideile voastre. Dacă ar trăi în conformitate cu ele ar însemna să nu trăiască aproape deloc. Ei trebuie să-şi ducă viaţa în acord cu ei înşişi, în libertate, pe deplin responsabili, înfruntând toate pericolele şi obstacolele care le ies în cale.

Odată ce ai înţeles că proprii tăi copii nu îţi aparţin, că ei

aparţin existenţei, iar tu ai fost numai un vehicul, trebuie să fii recunoscător existenţei că te-a ales ca intermediar pentru venirea pe lume a unor copii minunaţi. Însă nu trebuie să intervii în dezvoltarea lor, în potenţialul lor. Nu le impune propria ta gândire.
Ei nu vor trăi aceleaşi vremuri, ei nu vor avea de înfruntat aceleaşi probleme. Vor face parte dintr-o altă lume. Nu îi pregăti pentru această lume, pentru această societate, pentru acest timp, deoarece le vei crea probleme.
Nu îşi vor găsi locul, nu vor fi pregătiţi.

Cruzimea este o neînţelegere. Ea îşi face apariţia în noi pentru că ne este frică de moarte. Nu vrem să murim, aşa că înainte ca altcineva să ne ucidă, vom încerca să ucidem noi, având în vedere că cea mai bună apărare este atacul. Şi nu se ştie cine te va ataca.
În lumea animală, în lumea oamenilor, concurenţa este mereu prezentă, astfel încât oamenii atacă neîncetat, fără să îşi pună problema pe cine atacă sau dacă respectiva fiinţă se pregătea într-adevăr să atace. Însă acest lucru nu se poate afla, aşa că ocazia nu trebuie ratată.
Iar atunci când ataci pe cineva, inima ta se împietrește din ce în ce mai mult, iar faptul de a ataca începe să îţi facă plăcere. Fenomenul poate fi observat în lumea animală, fiind cauzat de aceeaşi concurenţă pentru hrană, pentru putere...
Cruzimea nu înseamnă altceva decât spiritul de competiţie, dorinţa de a fi neapărat cel dintâi. Dacă este necesar, vom folosi chiar violenţa, însă primul loc trebuie cucerit cu orice preţ. Ea apare atât la animale cât şi la om. De ce însă această goană către primul loc?
Adevăratul motiv este moartea.

Cruzimea dispare numai atunci când descoperi că moartea nu există. Când experimentezi ceva aflat dincolo de moarte, întreaga cruzime dispare cu desăvârşire. Atunci nu mai contează: nu mai este nevoie să fugi, poţi să îl laşi pe celălalt să o ia înaintea ta, deoarece acum ştii că lumea este infinită, că viaţa este nesfârşită.
Nu se poate pierde nimic; dacă nu se întâmplă astăzi, atunci se va întâmpla cu siguranţă mâine. Dacă înţelegi cu adevărat

acest lucru este, imposibil să mai pierzi ceva.

În realitate, faptul de a lupta şi de a fi plin de cruzime te aspreşte din ce în ce mai mult, iar inima ta împietreşte. Cu o asemenea inimă împietrită vei trece pe lângă tot ceea ce este minunat, frumos şi plin de beatitudine.

Este dificil să dai explicaţii animalelor. Problema este însă că e şi mai greu să se explice fiinţelor umane că prin intermediul competiţiei, a ambiţiei violente, a dorinţei de fi întotdeauna pe primul loc, se creează o lume anormală, în care nimeni nu se mai bucură de nimic, şi în care toţi rămân săraci.
Singura cale de a-i face pe oameni să înţeleagă este aceea de a-i face să perceapă existenţa sinelui lor nemuritor; ca urmare a acestui fapt, orice urmă de cruzime va dispărea. Problema apare din cauza faptului că viaţa este prea scurtă. Dacă la ambele capete întâlneşti infinitul – trecutul şi viitorul – nu e nevoie să te grăbeşti, nu este nevoie nici măcar să intri în competiţie.
Viaţa este atât de vastă şi de plină, încât nu o poţi epuiza.

Pentru cei ce doresc să analizeze viaţa, trăirea şi iubirea prin intermediul gândirii, trecutul şi viitorul sunt pe deplin satisfăcătoare, deoarece le oferă un câmp de acţiune nelimitat.
Ei pot decora trecutul, îl pot înfrumuseţa aşa cum doresc, chiar dacă nu l-au trăit niciodată; atunci când lucrurile se petreceau, ei nu trăiau în prezent. Toate acestea sunt numai umbre, reflecţii în goana lor neîntreruptă au zărit câteva lucruri şi au impresia că au trăit.
Singură realitate a trecutului este moartea, nu viaţa. Singură realitate a viitorului este tot moartea, nu viaţa.
Cei care şi-au ratat viaţa, cei care nu şi-au trăit-o atunci când trebuia, încep să viseze la viitor pentru a umple cumva acest gol. Viitorul lor este doar o proiecţie provenită din trecut. Tot ceea ce au ratat în trecut este proiectat şi aşteptat să se întâmple în viitor; iar între aceste două inexistenţe se găseşte această scurtă clipă care există cu adevărat şi care este plină de viaţă.

Se crede că timpul este format din trecut, prezent şi viitor,

însă acest lucru este greşit. Timpul este format numai din trecut şi viitor. Prezentul este însăşi esenţa acestei vieţi.
Aşadar, cei ce vor să trăiască nu au altă cale decât aceea de a trăi în prezent.
Numai prezentul este existenţial.
Trecutul este doar o colecţie de amintiri, iar viitorul nu este nimic altceva decât imaginaţia, visele voastre.
Realitatea este aici şi acum.

Prezentul nu are nimic de-a face cu timpul. Dacă te afli pur şi simplu aici, în această clipă, timpul nu există. Există doar o imensă tăcere, linişte, nemişcare; nu se mai întâmplă nimic, totul s-a oprit deodată.
Prezentul îţi oferă posibilitatea să te cufunzi în adâncurile oceanului vieţii, să te înalţi spre seninul cerului vieţii
Sunteţi însă pândiţi de pericole din ambele sensuri: ”trecut” și ”viitor” reprezintă cele mai periculoase cuvinte ale limbajului uman. Între trecut şi viitor, faptul de a trăi în prezent este similar cu a face echilibristică pe o frânghie; pericolul există de ambele părţi.
Însă odată ce ai gustat din darurile prezentului, nu îţi mai pasă de nici un pericol. Odată ce intri în armonie cu viaţa, nu mai contează nimic.
Iar pentru mine viaţa este tot ceea ce există.

Pentru cei care vor să trăiască viaţa, şi nu să se gândească la ea, pentru cei care vor să existe cu adevărat, şi nu să filozofeze despre acest lucru, nu există nici o altă alternativă: ei trebuie să savureze nectarul clipei prezente. Umpleţi-vă cu tot ceea ce vă oferă clipa prezentă, deoarece ea nu se va mai întoarce. Odată ce a trecut, a trecut pentru totdeauna.
Viaţa durează şaptezeci, optzeci de ani; moartea se întâmplă într-o singură clipă. Este atât de condensată, încât dacă ai trăit o viaţă justă, vei putea intra în misterul morţii. Misterul constă în faptul că moartea nu este decât coperta; în interiorul ei se găseşte nemurirea ta, viaţa ta eternă.

Nu mă gândesc prea mult la viitor, deoarece acesta se naşte din clipa prezentă. Dacă putem avea grijă de clipa prezentă, am avut grijă şi de viitor.

Viitorul nu va apărea din neant, el va creşte din clipa prezentă. Următorul moment creşte din acesta.
Dacă acest moment este plin de frumuseţe, tăcere, beatitudine, următorul va fi şi mai tăcut, şi mai beatific.

Pentru mine seriozitatea este o boală; iar simţul umorului vă face mai umani, mai smeriţi. Simţul umorului este unul din cele mai importante aspecte ale religiozităţii.

Omul nu trebuie să urmărească transcenderea naturii.
Adevărat vă spun: fiinţa umană trebuie să aducă natura la împlinire, fapt care nu poate fi făcut de nici un animal Aceasta este diferenţa. Voi sunteţi născuţi ca fiinţe în cadrul naturii. Nu puteţi să vă depăşiţi condiţia. Este ca şi cum aţi încerca să vă trageţi de păr pentru a vă ridica în aer. S-ar putea să faceţi un mic salt, însă mai devreme sau mai târziu veţi cădea pe pământ şi s-ar putea să vă alegeţi cu câteva fracturi. Nu puteţi zbura.
Acest lucru a fost încercat din totdeauna: oamenii au încercat neîncetat să se ridice deasupra naturii, să îşi depăşească condiţia. Însă ei nu sunt separaţi de natură.
Omul are capacitatea, inteligenţa şi libertatea de a explora; iar dacă aţi explorat în întregime natura, aţi ajuns acasă.
Natura este casa voastră.

Una din legile fundamentale ale vieţii este aceea că tot ceea ce se află pe un plan mai înalt este şi foarte vulnerabil Rădăcinile unui copac sunt foarte puternice, însă florile sale nu sunt la fel. Florile sunt foarte fragile; un vânt mai puternic le poate distruge.
Acelaşi lucru este valabil şi în cazul conştiinţei umane. Ura este foarte puternică, însă nu la fel se întâmplă şi cu iubirea. Iubirea este ca o floare, care poate fi strivită cu uşurinţă de orice vânt, care poate fi distrusă de orice animal.
Valorile superioare ale vieţii sunt cele care trebuie să fie protejate.
Valorile inferioare se protejează singure.
O piatră nu trebuie să fie protejată, însă tufa de trandafiri, aflată în apropierea ei, are nevoie de această protecţie. Piatră este deja moartă, ea nu mai are cum să moară. Ea nu are

nevoie de apărare.
Trandafirul este însă viu: plin de culoare, frumos, atrăgător. Acesta este pericolul: puterea sa constă în frumuseţe, însă datorită frumuseţii pericolul îşi poate face apariţia. Cineva ar putea să-l rupă.
Nimeni nu va ridica piatra, însă floarea poate fi ruptă cu uşurinţă.

Trebuie să faci dragoste numai atunci când te găseşti pe cea mai înaltă culme; iar pentru a face acest lucru este nevoie de o anumită disciplină. Disciplina a fost folosită, însă nu pentru a face dragoste. Eu vă învăţ disciplina de a face dragoste aşa cum trebuie, astfel încât iubirea voastră să nu fie un simplu act biologic, care nu pătrunde în lumea voastră psihologică.
Iubirea are puterea de a ajunge chiar şi în lumea voastră spirituală; desăvârşirea iubirii înseamnă atingerea acestei culmi a spiritualităţii umane.

Orgasmul nu este ceva necesar reproducerii. Este ceva care deschide o fereastră către evoluţia superioară a conştiinţei.

Experienţa orgasmului este întotdeauna ne-sexuală.
Chiar dacă ai ajuns la ea prin intermediul sexului, ea nu conţine nici o urmă de sexualitate.
Aceasta conduce la ideea că orgasmul ar putea fi atins şi prin mijloace care nu au nimic de-a face cu sexul, deoarece el însuşi fiind ne-sexual, sexualitatea nu reprezintă neapărat singura cale.
Cei care au experimentat pentru prima dată acest lucru trebuie să-şi fi dat seama că pot exista şi alte căi pentru a ajunge la orgasm, deoarece sexul nu este o parte integrantă a acestuia.
Orgasmul este în întregime liber de orice impresie sexuală.
Apoi ei au urmărit probabil modul în care se produce acesta, şi lucrurile s-au limpezit: în momentul în care are loc orgasmul, timpul se opreşte, uiţi de existenţa timpului.
Mintea se opreşte la rândul ei, devine liberă de orice gând.
Clipă este de un calm deosebit, iar conştienţa atinge o culme.
Orice fiinţă care a experimentat aceste lucruri va concluziona: ”Dacă asemenea lucruri – conştienţa, absenţa gândurilor,

ieşirea din timp – pot fi obţinute şi fără a face apel la sex, atunci se poate ajunge la starea orgasmică şi fără a face apel la sexualitate."
Şi aceasta este certitudinea mea: în felul acesta a descoperit omul pentru prima dată meditaţia.

Libertatea aduce cu sine o totală responsabilitate faţă de tot ceea ce eşti şi faţă de tot ceea ce urmează să devii.

Există fiinţe care se înfurie: ele pun la cale revoluţii, produc schimbări în societate, în stat. Însă toate revoluţiile lor eşuează, deoarece tot ceea ce se bazează pe furie, se bazează şi pe ignoranţă. Iar o schimbare autentică nu poate fi posibilă.

Schimbarea în mai bine nu este posibilă dacă are drept punct de plecare furia. Vreau să vă reamintesc faptul că tristeţea este o furie inversată. Ea nu este diferită; este furie reprimată. Dacă o analizaţi, veţi ajunge la această concluzie. Tristeţea poate fi uşor transformată în furie; tot astfel, furia se poate transforma în tristeţe. Ele nu sunt două lucruri diferite; ele sunt două aspecte ale aceluiaşi fenomen.

Lumea este tristă, este nefericită. În inimile oamenilor există o mare suferinţă. Însă acest lucru nu trebuie să vă întristeze, pentru simplul motiv că, fiind trist, te vei alătura celor aflaţi în această stare; vei crea o tristeţe şi mai mare. Iar acest fapt nu ajută cu nimic.
Este ca atunci când oamenii sunt bolnavi iar voi, văzând starea în care se află, vă îmbolnăviţi la rândul vostru. Boala voastră nu îi va putea însă în nici caz vindeca; procedând astfel veţi mări numărul celor bolnavi. A avea compasiune pentru boala lor înseamnă a-i căuta cauzele, motivele care le generează suferinţa şi nefericirea, şi a-i ajuta să înlăture aceste cauze.
Iar în acest timp trebuie să rămâneţi cât mai bine dispuşi posibil, deoarece numai bucuria voastră îi poate ajuta, nu şi tristeţea. Trebuie să fiţi bine dispuşi. Ei trebuie să ştie că există posibilitatea de a fi fericit în această lume tristă...

Furia, mânia, reprezintă întotdeauna un semn de slăbiciune.

Atunci când au loc cataclisme, devii conştient de realitate aşa

cum este ea. Ea este întotdeauna fragilă, fiecare este în pericol. Numai că, în condiţii obişnuite, eşti cufundat într-un somn adânc, astfel încât nu vezi acest lucru. Continui să visezi, imaginându-ţi lucruri frumoase pentru viitor, pentru zilele ce vor urma.
Când pericolul este iminent, îţi dai seama deodată că s-ar putea să nu mai existe nici un viitor, nici un mâine, şi că aceasta este singură clipă pe care o ai.
Vremurile în care au loc cataclisme sunt revelatoare. Ele nu aduc nimic nou în lume, ele îţi arată lumea exact aşa cum este. Ele te trezesc. Dacă nu înţelegi acest lucru, poţi înnebuni; dacă îl înţelegi, poţi să te trezeşti
Nu are nici un rost să îţi faci griji, deoarece vei rata această ocazie şi nici nu vei ajuta pe nimeni. Acesta este deci secretul pentru a depăşi pericolele.
Soluţia este următoarea: începe să trăieşti mai intens, mai total, mai conştient, astfel încât să descoperi în tine ceva ce nu poate fi distrus de moarte. Acela este adăpostul, acela reprezintă singurul lucru sigur.
Singura problemă care se pune este aceea de a folosi aşa cum trebuie fiecare ocazie care ţi se oferă. În orice ar consta ea, foloseşte-o în mod just.
Dezastrul poate fi mare, pericolul este mare, însă şi ocazia este pe măsură.

Nici o iluzie, oricât de mare şi de frumoasă, nu poate sta împotriva realităţii. Realitatea o va strivi mai devreme sau mai târziu.

Rolul tatălui său al mamei este mare, deoarece ei aduc pe lume un nou oaspete, care nu ştie nimic, dar care este dotat cu un anumit potenţial propriu. Până când acest potenţial nu creşte, copilul va rămâne nefericit; şi nici un părinte nu îşi poate imagina copilul lui nefericit.
Ei doresc sincer fericirea copilului, însă modul lor de gândire este greşit. Ei cred că dacă propriii lor copii devin doctori, profesori, ingineri sau oameni de ştiinţă, vor fi fericiţi. Dar se înşală.
Copiii lor pot fi fericiţi numai dacă devin ceea ce trebuie să devină. Ei pot dezvolta numai sământa pe care o poartă în

interiorul lor.

Judecată este ceva urât, ea îi răneşte pe oameni. Pe de o parte îi răneşti, le provoci răni, iar pe de alta doreşti ca ei să te iubească, să te respecte. Acest lucru nu este posibil.
Iubeşte-i, respectă-i, şi poate că iubirea şi respectul îi vor ajuta să schimbe multe din slăbiciunile lor, multe din eşecurile lor, deoarece iubirea le va da o nouă energie, un nou rost, o nouă putere.
Iubirea le va da rădăcini adânci pentru a se putea împotrivi vântului puternic, soarelui fierbinte, ploilor grele.

Ori de câte ori se va pune problema unei alegeri, aminteşte-ţi că nu trebuie să preferi mintea în locul inimii.
Inima este legătura ta cu existenţa, în timp ce mintea este legătura cu societatea.

Dacă eşti trist, undeva greşeşti; dacă eşti plin de bucurie, tot ceea ce faci este corect.

Când vă spun să fiţi bine dispuşi, să fiţi fericiţi, să vă bucuraţi că nu sunteţi în situaţia de a fi nefericiţi, de a suferi, o fac cu un anumit scop.
Scopul este acela de a fi un exemplu pentru cei care au uitat în întregime că viaţa poate fi o celebrare. Cu tot întunericul din jur, puteţi să nu vă lăsaţi împovăraţi de acesta; chiar dacă el vă înconjoară, puteţi – totuşi – dansa. Întunericul nu poate împiedica dansul vostru; el nu are nici o putere.
Iar pentru mine, aceasta este adevărata slujire a aproapelui.

Mintea trebuie învăţată să devină un slujitor al inimii. Raţiunea trebuie să fie întotdeauna în slujba iubirii. Atunci viaţa se poate transforma într-un festival de lumini.

Vechiul dicton: „Aşa cum este sus, tot astfel şi jos”, sau invers, conţine unul din adevărurile fundamentale despre misticism.
Aceasta ne arată că nu există nici deasupra şi nici dedesubt, că existenţa este una.
Diviziunile sunt create de minte.
Existenţa este nedivizată.
Împărţirile sunt propriile noastre proiecţii, cu care ne

identificăm atât de mult încât pierdem contactul cu totalitatea. Mintea noastră este numai o mică fereastră, care se deschide spre vastul univers, însă atunci când priviţi de dincoace de fereastră, conturul ei limitează cerul. Deşi cerul nu are nici o limită, pentru percepţia voastră conturul ferestrei se confundă cu cadrul întregii existenţe.

Astfel se întâmplă uneori şi cu cei care poartă ochelari: ochelarii sunt pe nas, iar ei îi caută. Au uitat până şi faptul că le-ar fi cu neputinţă să vadă fără ochelari, iar faptul că pot privi, că pot vedea, reprezintă o certitudine absolută a faptului că ochelarii sunt la locul lor.
Însă dacă foloseşti ochelari ani de zile, ei devin încetul cu încetul o parte din tine; devin ochii tăi. Nu îi mai priveşti ca fiind separaţi de tine. Însă fiecare pereche de ochelari colorează într-un anumit fel lucrurile care trec prin ei. Voi sunteţi observatorul aflat în spatele lor; ochelarii nu pot privi ei înşişi. Lucrurile din exterior nu au culoarea pe care o arată ochelarii, însă voi aţi devenit atât de identificaţi cu ei încât...
Mintea omului este doar un simplu instrument. Ochelarii se află în afara capului, în timp ce mintea se găseşte în interiorul acestuia, în aşa fel încât nu o poţi scoate în fiecare zi. Şi este atât de aproape, în interior, încât însăşi această apropiere s-a transformat în indentificare.
Prin urmare, tot ceea ce înţelege mintea pare a fi real. Mintea nu poate însă percepe realul ea nu poate vedea decât propriile sale prejudecăţi. Îşi poate vedea propriile proiecţii afişate pe ecranul lumii.

Cel mai mare duşman al adevărului este persoana cunoscătoare, iar cel mai bun prieten este acela care ştie că nu ştie.

Am fost învăţaţi, programaţi, ni s-a spus mereu că până şi un lucru cum ar fi iubirea trebuie să fie o problemă a minţii. Iubirea aparţine inimii, însă întreaga noastră societate a încercat să o ignore, deoarece ea nu este logică, ea nu este raţională, iar mintea a fost educată că tot ceea ce este ilogic e greşit: numai lucrurile logice sunt corecte.
Iar în programele noastre şcolare inima este complet ignorată;

educaţia se ocupă numai de minte. Inima a fost aproape înlăturată din existenţa noastră, ea a fost aproape în întregime redusă la tăcere. Nu i s-a dat niciodată şansa de a creşte, nu i s-a dat niciodată posibilitatea actualizării propriului potenţial. Mintea este deci aceea care domină.
Mintea este bună atunci când e vorba de bani, mintea este bună atunci când e vorba de ambiţie, însă ea nu este de nici un folos atunci când este vorba de iubire. Banii, războiul, dorinţa, ambiţiile; iubirea nu poate fi pusă în aceeaşi categorie cu ele.
Iubirea are o altă sursă în fiinţa voastră, ea se găseşte într-un spaţiu lipsit de orice contradicţie.

O educaţie autentică nu se va ocupa numai de minte, deoarece mintea vă poate oferi numai un nivel de trai ridicat, însă nu şi o viaţă bună. Inima nu este capabilă să vă ofere un nivel de trai ridicat, însă vă poate oferi o viaţă bună. Şi nu există nici un motiv să alegeţi între cele două: folosiţi mintea în domeniul în care aceasta trebuie să funcţioneze, şi procedaţi la fel şi cu inima.

Toţii oamenii religioşi, politici, toţi oamenii de afaceri şi cei care au drept ocupaţie războiul insistă asupra unei educaţii a minţii. Iar inimă poate înseamnă un obstacol; ea va reprezenta neapărat un obstacol.
Dacă eşti soldat şi ai inimă, îţi este cu neputinţă să ucizi duşmanul. În clipa în care vei pune mâna pe armă pentru a ucide pe cineva, inima îţi va spune: „Aşa cum ai o soţie, copii, o mamă şi un tată care te aşteaptă, tot astfel şi acest biet om trebuie să aibă o soţie, copii, mamă şi tată care îl aşteaptă; cu toţii îl aşteaptă să se întoarcă acasă.”
El nu ţi-a făcut nimic, iar tu îl vei ucide. De ce? Pentru a fi recompensat de academia militară? Pentru a fi promovat în grad?

Dacă încercaţi să vă imaginaţi modul în care societatea ar putea deveni perfectă, până la urmă renunţaţi – pare cu neputinţă. Există atât de multe conflicte, şi se pare că nu există nici o cale de a ajunge la armonie.
O societate umană armonioasă este posibilă – ar trebui să fie

posibilă – deoarece ar reprezenta pentru fiecare prilejul cel mai favorabil de a evolua, de a fi el însuşi. Fiecare ar avea la dispoziţie cele mai bune posibilităţi.
Se pare aşadar, că modul de a fi al societăţii contemporane este absolut stupid. Cei care creează utopii nu sunt nişte visători, însă aşa-zişii realişti, care îi condamnă, sunt cu adevărat stupizi. Toţi sunt însă de acord asupra unui lucru: că trebuie să se facă ceva în legătură cu societatea.
Atât unii cât şi ceilalţi se ocupă numai de societate, şi aceasta este greşeala lor.
Aşa cum văd eu lucrurile, utopia nu este ceva care se va realiza; este ceva posibil, însă trebuie mers direct la cauze, nu la simptom. Iar cauza se găseşte în individ, nu în societate.

Omul a uitat cine este cu adevărat. El este aproape hipnotizat de o anumită idee despre el însuşi, pe care o poartă cu sine toată viaţa, fără să ştie că nu este el, ci numai umbra sa. Iar această umbră nu poate cunoaşte nici un fel de împlinire.

Nu este nevoie nici de gelozie, nici de ură. Viaţa este atât de scurtă, iubirea este atât de preţioasă... Iar atunci când poţi să îţi umpli viaţa de iubire, de armonie, de bucurie, când poţi să o transformi într-o poezie şi ratezi – eşti singurul răspunzător de acest lucru, tu şi nimeni altcineva.
Este doar o problemă de înţelegere; o intuiţie pură este suficientă pentru a nu te lăsa târât de forţele întunericului, ale negativităţii, ale distrugerii.
Doar puţină atenţie este necesară pentru a te devota creativităţii, iubirii, sensibilităţii, şi pentru a transforma această viaţă într-un cântec – astfel încât viaţa să fie un dans, iar moartea să fie numai un punct culminant al acestui dans; astfel încât să trăieşti total şi să mori total, fără să te plângi, ci cu deplină gratitudine şi mulţumire faţă de întreaga existenţă.

Fiecare doreşte să fie iubit. Această abordare este greşită. Şi acest lucru începe încă din copilărie; copilul mic nu poate iubi, nu poate spune nimic; el nu poate dărui, el poate numai primi.
Singura sa modalitate de a experimenta iubirea, este una pasivă; el primeşte de la părinţi, de la fraţi, de la surori, de la oaspeţi, de la străini, însă întotdeauna primeşte. Prima

experienţă care se fixează în profunzimile inconştientului său este aceea de a fi iubit.
Problema apare pentru că fiecare a fost copil, şi poartă în sine această dorinţă de a fi iubit; nimeni nu are alt destin. Prin urmare, fiecare cere: „Iubeşte-mă” şi nimeni nu dăruieşte, deoarece partenerul a fost crescut în acelaşi fel.
Prin urmare, fiinţele trebuie să fie mereu atente ca acest accident apărut în copilărie să nu se transforme în ceva aflat permanent în mintea lor. În loc să cereţi: „Iubeşte-mă”, începeţi să iubiţi. Uitaţi cu totul faptul de a primi; dăruiţi. Şi vă garantez că veţi primi foarte mult.

Evoluţia funcţionează prin poli opuşi. Aşa cum nu puteţi merge folosind un singur picior – aveţi nevoie de două picioare pentru a merge –, tot aşa şi existenţa are nevoie de poli opuşi – bărbat şi femeie, viaţă şi moarte, iubire şi ură – pentru a genera mişcarea, transformarea; altfel nu ar exista nimic altceva decât tăcere.
Polul opus vă atrage pe de-o parte, iar pe de altă parte vă face să vă simţiţi dependenţi. Şi cum nimeni nu doreşte să fie dependent, între îndrăgostiţi există o permanentă luptă. Fiecare încearcă să îl domine pe celălalt.
Numele este acela de iubire, însă ceea ce se întâmplă de fapt este politică.
Bărbatul face eforturi pentru a domina femeia, pentru a o aduce într-o stare de sclavie, pentru a nu-i permite să evolueze, astfel încât să rămână întotdeauna într-o stare de înapoiere.
Libertatea femeii, ieşirea ei din sclavie, va însemna în acelaşi timp şi libertatea bărbatului de a experimenta.
Ca urmare, cred că mişcarea de eliberare nu aparţine în exclusivitate femeilor; ea este de fapt şi a bărbatului; prin aceasta se vor elibera amândoi.
Amândoi sunt înlănţuiţi, şi sunt într-o permanentă luptă. Soţia îşi are propriile ei procedee de a-şi cicăli soţul, de a-l reduce la tăcere, în timp ce bărbatul le are pe ale lui. Iar noi sperăm ca între aceste două câmpuri de luptă să apară iubirea. Au trecut de atunci secole întregi, şi iubirea nu a apărut, sau a apărut mai mult sporadic.

Aceasta este situaţia în ceea ce priveşte iubirea obişnuită, care este iubire numai cu numele, şi care nu a devenit realitate.

Dacă vreţi să cunoaşteţi viziunea pe care o am eu despre iubire... ea nu mai aparţine domeniului dialecticii, al contrariilor. Bărbatul şi femeia sunt diferiţi şi complementari. Bărbatul lăsat singur este doar o jumătate, la fel ca şi femeia.
Numai împreună, într-o profundă stare de unire, bărbatul şi femeia vor simţi pentru prima dată totalitatea, perfecţiunea.

Ceea ce a făcut bărbatul, de sute de ani, femeii, este pur şi simplu monstruos. Ea nu poate să se considere egală cu bărbatul. Iar condiţionarea ei este atât de profundă încât chiar dacă i se spune că este realmente egală, nu va crede acest lucru. Această idee i-a pătruns în adâncurile minţii, iar condiţionarea a devenit propria ei convingere; ea crede că este inferioară în forţă fizică şi în calităţi intelectuale.
Iar bărbatul care a adus femeia în această stare, nu o poate iubi. Iubirea poate exista numai între egali, între prieteni.

Dacă poţi iubi fără gelozie, dacă poţi iubi fără nici un ataşament, dacă poţi iubi un bărbat atât de mult încât propria sa fericire să fie fericirea ta – chiar dacă el este cu altă femeie şi este fericit – atunci iubeşti cu adevărat, şi acest fapt te umple de bucurie. Vei fi fericită deoarece el este fericit, şi vei fi recunoscătoare femeii care a făcut partenerul tău fericit; gelozia va dispărea. Astfel iubirea a ajuns la puritate.
Această iubire nu poate crea nici o legătură. Iar această iubire este pur şi simplu o deschidere a inimii în toate direcţiile, către întregul cer.

Gelozia este un lucru foarte complicat. Ea este compusă din mai multe lucruri. Unul din ele este frică, altul – atitudinea egoistă, dorinţa de a monopoliza; ea nu este o experienţă a iubirii, ci una a posesivităţii, o tendinţă de a fi competitiv, o profundă frică de a nu fi inferior.
Gelozia este compusă din atât de multe lucruri…

Riscul trebuie să fie una din trăsăturile fundamentale ale omului autentic. În clipa în care vezi că lucrurile se aşază,

destramă-le.

Tu însuţi reprezinţi o mulţime, o multitudine. Trebuie doar să priveşti mai îndeaproape, mai profund, şi vei găsi înlăuntrul tău mai multe persoane, care pretind – toate – că sunt „eu”. Când eşti furios, o anumită personalitate te ia în stăpânire şi pretinde că este „eu”. Când eşti plin de iubire, o altă personalitate te domină, pretinzând că este eul tău.
Acest joc nu te induce în eroare numai pe tine, ci şi pe toţi ceilalţi care intră în relaţie cu tine, deoarece ei nu reuşesc să desluşească cine eşti de fapt. Iar ei poartă în interiorul lor – la fel – o întreagă mulţime. Astfel, orice relaţie implică nu două persoane, ci două mulţimi.
În aceste condiţii, războiul devine permanent, deoarece foarte rar se întâmplă ca eul iubitor al unei persoane să se întâlnească cu eul iubitor al celeilalte. Şi altfel, ratezi mereu. Tu eşti plin de iubire, însă celălalt este trist, nervos sau îngrijorat. Atunci când el este plin de iubire, tu nu eşti. Şi nu există nici o cale de a face aceste personalităţi să se întâlnească; ele se mişcă independent una de alta.

În interiorul tău se produce o anumită mişcare de rotaţie, şi dacă continui să îţi priveşti numeroasele personalităţi, atunci este bine să nu te amesteci în ceea ce fac ele, deoarece acest lucru va crea şi mai multă confuzie. Mulţumeşte-te să le priveşti, căci numai astfel vei deveni conştient de faptul că există şi un martor – care nu este o personalitate – în faţa căruia aceste personalităţi apar şi dispar.
Iar martorul nu este o altă personalitate, deoarece o personalitate nu poate urmări o alta. Este foarte interesant, şi este un lucru fundamental – faptul că o personalitate nu poate urmări o alta, întrucât nici una din aceste personalităţi nu este înzestrată cu suflet.
Exact ca hainele voastre. Puteţi să vă schimbaţi hainele, însă ele nu ştiu că au fost schimbate, că acum este folosit un alt costum. Voi nu sunteţi hainele voastre, astfel încât le puteţi schimba. Voi nu sunteţi o personalitate, şi de aceea puteţi deveni conştienţi de nenumăratele voastre personalităţi.
Un lucru devine însă clar: există realmente cineva care priveşte în permanenţă acest joc de personalităţi din jurul tău.

Acesta eşti tu însuţi.

Urmăreşte aşadar aceste personalităţi, însă adu-ţi aminte mereu faptul că starea de martor reprezintă propria ta realitate. Şi dacă poţi rămâne atent la aceste personalităţi, ele vor începe să dispară; ele nu mai pot rămâne în viaţă. Pentru a rămâne în viaţă au nevoie să te identifici cu ele. Dacă eşti furios, este nevoie să-ţi observi cu atenţie furia, să nu te identifici cu ea, şi atunci, lipsită de energie, ea moare, dispare pur şi simplu.
Rămâi aşadar din ce în ce mai concentrat în această stare de observare, şi toate aceste personalităţi vor dispărea. Iar când nu a mai rămas nici o personalitate, atunci realitatea ta – maestrul interior – s-a întors acasă.
Atunci comportamentul tău va fi sincer, autentic. Atunci tot ceea ce vei face, vei face total, în întregime, fără să regreţi nimic. Iar starea ta va fi întotdeauna una de mulţumire.

Multe din problemele noastre, probabil majoritatea lor, există datorită faptului că nu le-am privit în faţă, că nu le-am înfruntat; iar faptul de a nu le fi observat cu atenţie, le dă amploare.
Faptul că ne este frică de ele le dă energie, faptul că încercăm în permanenţă să le evităm le dă amploare. Ele sunt acceptate; acceptarea este însăşi existenţa lor. Problemele nu există în afara acceptării voastre.
Locul de unde izvorăşte energia vă aparţine... Orice lucru care se întâmplă în viaţa voastră are nevoie de energie. Dacă nu vă trimiteţi energia – este ceea ce numesc „identificare” – deci dacă nu vă identificaţi cu nimic, lucrul respectiv moare, el nu mai are o energie care să îl susţină.
Iar neidentificarea este cealaltă faţetă a faptului de a rămâne martor.

Obişnuinţa este comodă, luciditatea este dificilă – însă este astfel doar la început.

Nu ne-a interesat niciodată care sunt rădăcinile iubirii, ci ne-au interesat doar roadele ei. Le spunem oamenilor să fie non-violenţi, să fie plini de compasiune, să fie atât de plini de iubire încât să-şi iubească până şi duşmanii, până şi vecinii.

Vorbim despre fructe, însă nimeni nu este interesat de rădăcini.
Adevărata problemă este: „de ce nu suntem fiinţe iubitoare?” Nu este vorba de a fi plini de iubire faţă de o persoană sau alta, faţă de un prieten sau un duşman; problema este dacă suntem plini de iubire, în sine.
Vă iubiţi propriul corp? V-aţi interesat vreodată de el astfel încât să îl atingeţi cu o mişcare uşoară, mângâindu-l? Vă iubiţi pe voi înşivă?
Greşiţi şi este nevoie să vă îndreptăţi. Sunteţi păcătoşi şi trebuie să vă transformaţi în sfinţi. Cum aţi putea să vă iubiţi pe voi înşivă? Nu sunteţi în stare nici măcar să vă acceptaţi pe voi înşivă aşa cum sunteţi. Acestea sunt rădăcinile!
Florile artificiale nu se ofilesc niciodată; iubirea artificială este permanentă. Floarea autentică nu este permanentă; ea se schimbă de la o clipă la alta. Astăzi este aici, dansând în bătaia vântului, a soarelui şi a ploii; mâine va dispărea. Ea a dispărut la fel de enigmatic cum a apărut.
Iubirea autentică este ca o floare adevărată.

Iubirea nu ştie nimic despre trecut, nimic despre viitor; ea cunoaşte numai prezentul. Inima nu are nici o noţiune a timpului.

Încearcă să înţelegi faptul că atât trecutul cât şi viitorul sunt inexistente, ireale. Tot ceea ce posezi este clipa prezentă – chiar această clipă. Nu mai dispui de un alt moment. În mâinile tale se găseşte întotdeauna o singură clipă; ea este atât de mică şi de trecătoare, încât dacă te gândeşti la trecut şi la viitor, o vei rata. Şi ea este singură realitate şi singură viaţă care poate exista.

Politica este o boală, şi ea ar trebui tratată ca atare. Şi este mai periculoasă decât cancerul: dacă este nevoie de o intervenţie chirurgicală, aceasta ar trebui făcută numaidecât. Însă politica este, în esenţa ei, ceva murdar. Trebuie să fie astfel, deoarece mii de persoane doresc un singur post, tânjesc după el. Este firesc să se lupte, să ucidă, să facă orice pentru a-l obţine. Întreaga condiţionare a minţii noastre este fundamental greşită, prin faptul că am fost programaţi să fim

ambiţioşi; aceasta este politică. Acest lucru nu se întâmplă doar în lumea obişnuită a politicii; poluarea a atins întreaga noastră viaţă.

Chiar şi un copil mic începe să-i zâmbească mamei sau tatălui cu un zâmbet nenatural. Acest zâmbet este lipsit de orice profunzime, însă el ştie că atunci când zâmbeşte, este recompensat. El a învăţat prima regulă a unui politician. Copilul este încă în scutece, şi l-aţi învăţat politică. Care poate fi apoi regăsită în toate relaţiile interumane.
Bărbatul a distrus femeia. Este tot o politică. Femeia reprezintă jumătate din omenire, iar bărbatul nu are nici un drept să o strivească; el a făcut însă acest lucru secole întregi.
El nu i-a permis accesul la educaţie, nu i-a permis nici măcar să asculte sfintele scripturi. În multe religii i-a fost refuzat până şi accesul în templu; sau, dacă acest lucru i-a fost permis, atunci numai într-un loc separat. Ea nu poate fi egală cu bărbatul nici măcar în faţa lui Dumnezeu.

Bărbatul a încercat să limiteze libertatea femeii în orice fel posibil. Aceasta nu este iubire, ci politică. Iubeşti femeia, însă nu îi dai libertate. Ce fel de iubire este aceasta, care se teme de libertate? Femeia este pusă în cuşcă, la fel ca un papagal. Poţi afirma că iubeşti papagalul, însă nu înţelegi ce se întâmplă în realitate – îl ucizi.
I-ai luat tot cerul pe care îl avea şi i-ai dat în schimb numai o colivie. Ea poate fi făcută din aur, însă nu înseamnă nimic faţă de libertatea pe care o avea zburând în înaltul cerului, trecând dintr-un copac în altul, înălţându-şi cântecele proprii; nu acelea care este obligat acum să le cânte, ci acelea născute spontan, firesc.

Jumătate din omenire, indiferent de ţară sau de cultură a fost distrusă de politica familială, care este tot o politică. Ori de câte ori apare dorinţa de a avea putere asupra unei alte persoane, este vorba de politică.
Puterea este întotdeauna politică, chiar şi atunci când este exercitată asupra copiilor minori. Părinţii cred că este iubire, însă aceasta este numai o idee a lor; dorinţa lor reală este ca propriul lor copil să fie supus şi ascultător. Şi ce înseamnă să

fie ascultător? Înseamnă că întreaga putere se găseşte în mâinile părinţilor.
Dacă ascultarea în sine este o calitate atât de importantă, atunci de ce să nu fie părinţii cei care îşi ascultă copiii? Dacă ascultarea este ceva atât de religios, de ce să nu fie părinţii cei care să asculte de copiii lor?
Puterea nu are nimic de-a face cu religia.
Singura legătură dintre putere şi religie este aceea de a ascunde politica în spatele unor cuvinte frumoase.
Este necesar să fie dezvăluite toate domeniile în care a intrat politica. Ea a pătruns pretutindeni, în toate relaţiile. Ea a contaminat întreaga viaţă şi o contaminează continuu.

Ambiţia cultivată în fiecare este aceea de a deveni cineva, de a trebui să dovedeşti că nu eşti o persoană obişnuită, ci una extraordinară. Oare de ce? Cui foloseşte?
Scopul este evident: tu însuţi devii foarte puternic, iar ceilalţi ţi se subordonează.
Omenirea a fost castrată în diverse moduri, iar această castrare este un fenomen pur politic.

Oamenii iubesc libertatea, însă nimeni nu doreşte vreo responsabilitate. Iar aceste două lucruri sunt legate unul de altul; ele sunt inseparabile.

De ce vă pasă dacă sunteţi recunoscuţi sau nu? Preocuparea pentru apreciere are sens doar atunci când nu vă iubiţi munca; dorinţa de a fi recunoscuţi are atunci un sens: ea este un substitut. Vă urâţi munca, ea nu vă place, însă o continuaţi deoarece va urma o recunoaştere; veţi fi apreciaţi, acceptaţi.
Vă place? Atunci totul este în regulă. Dacă nu vă place, atunci schimbaţi-o.
Părinţii, profesorii, insistă asupra faptului că trebuie să fiţi apreciaţi, că trebuie să fiţi respectaţi. Aceasta este o strategie foarte subtilă pentru a păstra lumea sub control.
Învățați un lucru fundamental: faceţi tot ceea ce vreţi să faceţi, tot ceea ce vă place să faceţi, şi nu cereţi niciodată ca munca voastră să primească vreo recunoaştere. Ar însemna să cerşiţi. De ce să ceri să ţi se acorde vreo recunoaştere? De ce să umbli după acceptare?

Priveşte în profunzimile fiinţei tale. Poate că nu îţi place cu adevărat ceea ce faci. Poate că îţi este teamă că nu te afli pe calea cea bună. Recunoaşterea te va ajuta să simţi că ai dreptate. Faptul de a fi recunoscut te va face să simţi că te afli pe drumul cel bun.
Adevărata problemă ţine de sentimentele tale; ea nu are nimic de-a face cu lumea exterioară. De ce să depinzi de alţii? Toate aceste probleme depind de alţii, iar tu însuţi devii dependent.
Când te eliberezi de această dependenţă, te transformi într-un individ. Iar faptul de a deveni individ, de a trăi în deplină libertate, de a-ţi potoli setea de libertate bând de la propriile tale izvoare, înseamnă a fi o fiinţă pe deplin centrată, înrădăcinată. Şi acesta este începutul ultimei tale înfloriri.

Dacă inteligenţa se menţine în sfera inocenţei, este cel mai frumos lucru cu putinţă. Însă dacă ea este opusul inocenţei, atunci este pur şi simplu şiretenie, şi nimic altceva; nu este vorba în nici un caz de inteligenţă.
În clipa în care inocenţa dispare, puritatea inteligenţei dispare la rândul ei; inteligenţa se transformă într-un cadavru. Este mai bine să o numim „intelect". Ea vă poate transforma în mari intelectuali, dar nu produce nici o transformare a vieţii voastre şi nu deschide nici o poartă spre misterele existenţei.
Aceste mistere sunt revelate numai copilului inteligent. Iar fiinţa cu adevărat inteligentă îşi păstrează prospeţimea copilăriei până în ultima clipă a vieţii. Ea nu îşi pierde uimirea pe care o simte copilul atunci când priveşte păsările, florile, cerul... Inteligenţei trebuie să i se alăture şi calitatea de a fi inocent.

Faptul că adevărul nu e ceva democratic este un lucru realmente straniu. Ceea ce este adevărat nu se poate hotărâ printr-o majoritate de voturi; această cale nu duce niciodată la adevăr. Oamenii vor vota ceea ce este mai confortabil; minciunile au această calitate, deoarece în legătură cu ele nu trebuie făcut nimic – ele trebuie doar crezute.
Adevărul presupune un efort intens, o cercetare profundă şi un simţ al riscului; trebuie să păşeşti singur pe o cale neumblată încă de nimeni.

Un om cu adevărat matur are o serie de calităţi care sunt mai degrabă stranii. În primul rând: el nu mai este o persoană, el nu mai este un ego. Este prezent, însă nu în calitate de persoană.
În al doilea rând: el seamănă cu un copil; este simplu, este inocent. Susţin deci că o persoană matură este înzestrată cu o serie de calităţi foarte stranii, pentru că noţiunea de „maturitate" este de obicei asociată cu experienţa, cu vârsta.
Persoana cu adevărat matură poate fi bătrână din punct de vedere biologic; din punct de vedere spiritual însă, ea va fi la fel de inocentă ca un copil. Maturitatea sa nu e o simplă experienţă dobândită de-a lungul vieţii; atunci ea nu ar mai fi ca un copil, nu ar mai fi o prezenţă. Ar fi o persoană cu experienţă, dar nu o persoană matură. Maturitatea nu are nimic de-a face cu experienţa de viaţă. Ea este legată de călătoria interioară, de experienţele interioare.

Cu cât o fiinţă pătrunde mai mult în interiorul ei, cu atât este mai matură. Atunci când a ajuns în însăşi centrul fiinţei sale, este pe deplin matură. În acea clipă însă persoana dispare, rămâne doar o prezenţă; ego-ul dispare, rămâne numai tăcerea. Cunoaşterea dispare, rămâne doar inocenţa.
Pentru mine, maturitatea este un alt nume al realizării de sine. Ai ajuns la o deplină actualizare a potenţialului tău. Potenţialul s-a actualizat. Sămânţa şi-a încheiat lunga călătorie şi a înflorit.
Maturitatea are un parfum specific; ea înzestrează individul cu o frumuseţe extraordinară. Ea aduce cu sine inteligenţa, o inteligenţă neobişnuită. Fiinţa respectivă se transformă în pură iubire. Acţiunea sa este iubire, iar absenţa acţiunii este tot iubire. Viaţa sa este iubire, moartea sa este iubire.
Acea fiinţă este pur şi simplu o floare a iubirii.

De fiecare dată când o fiinţă realizează ceva adevărat, inima sa începe să danseze. Inima este singura care poate să mărturisească adevărul.
Iar această mărturie nu poate fi făcută prin intermediul cuvintelor. Ea poate fi realizată în felul ei: prin iubire, prin dans, prin muzică – folosind modalităţi non-verbale. Comunicarea se produce, însă fără a face apel la limbaj şi la

logică.

Muzica modernă şi-a pierdut locul pe care îl avea în trecut, deoarece a uitat care este rolul ei real. Ea şi-a uitat originile. Ea nu ştie că se găseşte în legătură cu meditaţia. Iar acest lucru este valabil şi pentru celelalte arte. Ele s-au îndepărtat, toate, de meditaţie, şi împing fiinţele umane spre nebunie.
Artistul reprezintă un pericol atât pentru el însuşi cât şi pentru publicul său. Poate că respectivul se exprimă în pictură, însă această pictură este nebună; ea nu provine din meditaţie.

Singurul rol al minţii este acela de a diviza. Inima are rolul de a descoperi legăturile care unesc lucrurile, iar acest lucru nu poate fi făcut de către minte.

Gândul la linişte şi tăcere nu incintă pe nimeni. Iar această problemă nu este numai a voastră; este problema minţii în sine, deoarece a fi liniştit, a rămâne în tăcere, înseamnă de fapt a fi într-o stare non-mentală.
Mintea nu poate rămâne liniştită. Ea are nevoie în permanenţă de gândire, de continuă îngrijorare. Mintea funcţionează ca o bicicletă: cât timp pedalezi, îşi continuă activitatea; din clipa în care nu o mai faci, se opreşte. Mintea este un vehicul cu două roţi, iar gândirea ta este o permanentă pedalare.
Chiar dacă uneori rămâi puţin în tăcere, după un timp începi să îţi faci probleme: "Ce e cu tăcerea asta?” Originea tensiunilor poate fi diversă. Gândurile pot apărea din orice sursă. De fapt, mintea poate exista numai într-un singur fel – fugind în continuu după ceva sau de ceva; goana este însă în ambele cazuri prezentă.
Această fugă este însuşi mintea.
În clipa în care te opreşti, mintea dispare.

Încercăm, prin orice mijloace, să trecem peste senzaţia că suntem străini unul faţă de altul. De aceea am şi inventat tot felul de ritualuri. Un bărbat se căsătoreşte cu o femeie. Şi ce este în fond căsătoria? Este doar un ritual.
De ce este nevoie de el? Deoarece soţii doresc să treacă peste faptul că sunt străini, doresc să comunice cumva, să intre în relaţie.
Însă această relaţie nu este creată niciodată; ei îşi imaginează

că unul joacă rolul soţului, celălalt rolul soţiei, însă rămân străini unul faţă de altul. Şi vor trăi astfel împreună toată viaţa, însă nu vor fi nimic mai mult decât nişte străini, deoarece nimeni nu poate pătrunde în singurătatea celuilalt.
Senzaţia de ciudăţenie dispare numai dacă puteţi pătrunde în singurătatea mea, sau dacă pot intra în singurătatea voastră – însă acest lucru nu este posibil, acest lucru nu se poate realiza din punct de vedere practic. Putem să ne apropiem foarte mult, însă cu cât ne apropiem mai mult, cu atât devenim mai conştienţi de faptul că suntem străini; apropiindu-ne, observăm mai bine acest lucru. Celălalt îmi este total necunoscut; s-ar putea chiar să nu fiu în stare să îl cunosc.

Fiecare este îmbrăcat într-o armură. În primul rând: copilul se naşte, complet neajutorat, într-o lume despre care nu ştie nimic. Este firesc să îi fie teamă de necunoscutul care se deschide în faţa lui.
El nu a uitat încă acele nouă luni de deplină siguranţă, în care era lipsit de orice grijă, liber de orice răspundere, fără să-şi facă probleme în privinţa zilei de mâine. Pentru noi este vorba de numai nouă luni, pentru el este însă o eternitate. El nu are noţiunea timpului; nu ştie nimic despre calendar, despre ore, minute, zile sau luni. El a trăit o eternitate în deplină siguranţă, fără nici o responsabilitate.
Apoi este aruncat deodată într-o lume necunoscută, în care depinde cu totul de ceilalţi. Este deci firesc să se teamă. Toţi sunt mai mari decât el, mai puternici şi îi este imposibil să supravieţuiască fără ajutorul lor. Copilul este conştient de dependenţa sa; el şi-a pierdut independenţa, libertatea.
Dintr-un anumit punct de vedere, armura poate reprezenta o necesitate; poate că este. Însă, odată cu înaintarea în vârstă, are loc nu numai o creştere ci şi o maturizare, şi începeţi să deveniţi conştienţi de ceea ce purtaţi în interiorul vostru.
Priviţi îndeaproape şi veţi găsi în voi teama. O persoană matură trebuie să renunţe la tot ceea ce are vreo legătură cu frica. Astfel se instalează maturitatea. Urmăriţi pur şi simplu toate acţiunile voastre, toate credinţele voastre şi întrebaţi-vă dacă au la bază realitatea, experienţa, sau teamă. Tot ceea ce se bazează pe teamă trebuie aruncat imediat, fără nici o

ezitare. Este armura voastră.

Armura voastră psihologică nu poate fi îndepărtată; vă veţi lupta pentru a o păstra. Sunteţi singurii capabili de a face ceva pentru a o îndepărta: trebuie să îi examinaţi cu atenţie părţile componente. Dacă acestea s-au format ca urmare a înţelegerii, a experienţelor voastre, atunci nu trebuie operată o renunţare, ci o integrare în propria voastră fiinţă.
Însă nu veţi găsi în armura voastră nici măcar un singur lucru care să aibă la bază experienţa. Ea este formată numai din teamă, de la A la Z. Întreaga noastră viaţa se bazează pe teamă, iar toate celelalte experienţe sunt otrăvite de ea. Iubim o altă fiinţă, însă această iubire are la bază fiica. Frica distruge, fiica otrăveşte.
Căutăm să descoperim adevărul, însă în cazul în care căutarea noastră se bazează pe teamă, nu vom reuşi să-l găsim.
Orice aţi face, reţineţi un singur lucru: creşterea voastră nu se va putea realiza dacă are drept fundament frica; veţi tremura şi veţi muri. Frica este în slujba morţii.
O fiinţă lipsită de teamă este răsplătită cu toate darurile vieţii. Nu mai există nici o separare; sunteţi încărcaţi cu daruri, şi în tot ceea ce întreprindeţi aveţi o putere, o siguranţă, o extraordinară senzaţie de autoritate.

Este necesară înţelegerea procesului de identificare – modul în care fiinţa se identifică cu ceva care nu este ea însăşi. În acest moment vă identificaţi cu mintea. Credeţi că sunteţi mintea. De aici provine teama. Dacă vă identificaţi cu mintea, atunci bineînţeles că în clipa în care se opreşte, sunteţi terminaţi, nu mai existaţi.
Iar voi nu cunoaşteţi nimic care să fie transcendent minţii.
Adevărul este că nu sunteţi mintea, sunteţi ceva care o transcende; ca urmare, este absolut necesar ca toate mişcările minţii să se oprească pentru a vă da seama – pentru prima dată – că sunteţi diferiţi de ea; voi puteţi exista chiar şi în absenţa ei.
Mintea a plecat, iar voi sunteţi încă prezenţi – cu mai multă bucurie, mai multă glorie, mai multă lumină, mai multă conştiinţă, mai multă fiinţare.

Adevărul este că suntem singuri, că suntem străini, iar lumea ar fi cu mult mai bună dacă am accepta acest lucru ca pe un adevăr fundamental – faptul că suntem străini.
Ce este rău în a te îndrăgosti de un străin? De ce trebuie neapărat să distrugi această senzaţie a necunoscutului înainte de a te îndrăgosti de el?
Unul din lucrurile frumoase ale vieţii este acela că suntem cu toţii străini şi nu avem nici o posibilitate de a schimba această realitate. Este frumos să existe străini care te iubesc, să existe străini care îţi sunt prieteni şi pe care îi întâlneşti în întreaga lume. Atunci întreaga lume devine un mister; ea este realmente un mister.

Este cunoscut faptul că atunci când te îndrăgosteşti de un bărbat, iubirea ta nu se îndreaptă către bărbatul real ci către unul plăsmuit de imaginaţia ta. Înainte de a fi împreună, când îl zăreşti de la fereastra ta, când îl întâlneşti pe plajă câteva minute, sau când vă ţineţi de mână la film, începeţi să vă spuneţi: „Suntem făcuţi unul pentru altul."
Însă nici o fiinţă nu este făcută pentru alta. Vă proiectaţi doar, în mod inconştient, propriile fantasme asupra celuilalt. Creaţi astfel în jurul lui o anumită aură, iar el o creează în jurul vostru. Totul pare frumos, deoarece înfrumuseţaţi totul, visaţi, nu vedeţi realitatea. Mai mult, fiecare se străduieşte să deranjeze cât mai puţin imaginaţia celuilalt.
Prin urmare, femeia se comportă aşa cum doreşte bărbatul, iar acesta se poartă aşa cum doreşte partenera sa. Însă acest lucru se poate întâmpla numai câteva minute, cel mult câteva ore. Odată ce vă căsătoriţi şi trebuie să trăiţi împreună douăzeci şi patru de ore pe zi, acest lucru – această pretenţie de a fi ceea ce nu eşti de fapt – se transformă într-o povară de nesuportat.
Cât timp puteţi să vă comportaţi în aşa fel încât să satisfaceţi fantezia celuilalt? Mai devreme sau mai târziu acest lucru devine dificil, şi începeţi să vă răzbunaţi. Începeţi să distrugeţi tot ceea ce imaginaţia bărbatului a creat în jurul vostru, deoarece nu doriţi să fiţi prizoniera unei imagini – doriţi să fiţi, pur şi simplu, voi înşivă.
Tot astfel se întâmplă şi cu bărbatul: el doreşte să fie liber, să

fie el însuşi. Acesta este veşnicul conflict dintre toţi îndrăgostiţii, senzaţia la care se ajunge în toate relaţiile.

Iubirea vă dăruieşte întotdeauna libertatea.
Iubirea permite celuilalt să facă tot ceea ce simte că trebuie să fiică. Indiferent ce hotărăşte el că îl va transpune într-o stare de beatitudine, alegerea îi aparţine în întregime.
Dacă iubiţi persoana respectivă, îi respectaţi intimitatea. Nu vă amestecaţi în viaţa ei intimă. Nu încercaţi să impuneţi nimic fiinţei sale interioare.
Cerinţa fundamentală a vieţii este următoarea: „îl accept pe celălalt, aşa cum este.” Iar iubirea nu încearcă niciodată să îl schimbe pe celălalt în conformitate cu ideea pe care o avem despre el.
Nu încercaţi să ajustaţi persoana pe ici pe colo, pentru a o potrivi cu un şablon; nu procedaţi la fel ca toată lumea!
Dacă iubiţi cu adevărat, atunci nu aveţi de pus nici o condiţie.
Iar dacă nu iubiţi, atunci cine vă dă dreptul să puneţi condiţii?
Este foarte clar. Dacă iubiţi, atunci nu se pune problema unor condiţii. Iubeşti cealaltă fiinţă aşa cum este ea. Nici dacă nu iubiţi nu este nici o problemă. Nu vă priveşte ce face celălalt: nu se pune problema nici unei condiţii. Celălalt poate să facă tot ceea ce doreşte.
Dacă gelozia dispare, iar iubirea rămâne totuşi prezentă, atunci viaţa voastră are ceva care merită să fie păstrat.

Când îţi împărţi fericirea cu un altul, nu te închizi împreună cu el într-o închisoare: pur şi simplu dăruieşti. Nu aştepţi nici măcar mulţumire sau gratiudine. Dăruieşti pentru că eşti prea plin, dăruirea este o necesitate.
Aşadar, în cazul în care apare gratitudinea, ea este îndreptată către persoana care a acceptat iubirea ta, care a acceptat darul tău.
Acceptarea ei te-a eliberat, ţi-a permis să-ţi reverşi iubirea asupra ei.
Şi cu cât împărtăşeşti mai mult celuilalt, cu cât dăruieşti mai mult, cu atât eşti mai bogat. Dăruind astfel, nu pierzi nimic şi nici nu se iveşte gândul: „aş putea pierde totul”.
De fapt, cu cât pierzi mai mult, cu atât existenţa îşi revarsă mai mult prospeţimea asupra ta, dăruindu-ţi primăveri pe care

până atunci nici nu le bănuiai.

Dacă întreaga existenţă este unitară şi dacă are întotdeauna grijă de copaci, de animale, de munţi, de oceane, de la cel mai mic fir de iarbă până la cea mai mare stea, atunci va avea grijă şi de tine.
De ce să fii posesiv? Posesivitatea arată un singur lucru: că nu poţi avea încredere în existenţă. Trebuie să te asiguri că totul este în regulă în ceea ce te priveşte; nu ai încredere în existenţă. Neposesivitatea înseamnă, în principal, încredere în existenţă.
Nu ai nevoie să posezi, întregul îţi aparţine deja.

Renunţă la ideea că ataşamentul şi iubirea sunt unul şi acelaşi lucru. Ele sunt antagoniste. Ataşamentul este cel care distruge întreaga iubire.
Dacă alimentezi ataşamentul, iubirea va fi distrusă; dacă întreţii şi alimentezi iubirea, ataşamentul va dispărea de la sine.
Iubirea şi ataşamentul nu sunt unul şi acelaşi lucru; ele sunt două fenomene complet distincte, şi chiar antagoniste.

Amintiţi-vă în permananeţă regula de bază a vieţii: dacă adoraţi pe cineva, mai devreme sau mai târziu vă veţi răzbuna.

Trebuie să fiţi atenţi să nu vă lăsaţi manipulaţi de nici o persoană, indiferent care ar fi intenţiile acesteia.
Trebuie să vă feriţi de aceşti oameni de bine, care vă sfătuiesc să faceţi aşa şi pe dincolo. Ascultaţi-i şi mulţumiţi-le. Intenţiile lor nu sunt rele, însă până la urmă lucrurile se termină prost.
Ascultaţi-vă doar inima.
Ea este singurul vostru maestru interior.

Omenii din jur v-au judecat mereu, iar voi aţi acceptat automat ideile lor. Suferiţi din cauza tuturor acestor judecăţi, pe care le aruncaţi la rândul vostru asupra altora. Acest lucru este însă cu totul nefiresc, şi întreaga omenire suferă din cauza lui.
Dacă vreţi să nu fiţi antrenaţi în acest joc, prima condiţie este aceea de a nu vă judeca pe voi înşivă. Acceptaţi-vă, plini de

umilinţă, imperfecţiunea, eşecurile, greşelile, slăbiciunile. Nu este nevoie să pretindeţi că sunteţi altfel. Fiţi pur şi simplu voi înşivă; spuneţi-vă: „Mi-e frică; mi-e teamă de nopţile întunecate. Mi-e teamă să merg noaptea în pădure.” Ce este rău în acest lucru? Este ceva omenesc.
Odată ce te accepţi pe tine însuţi aşa cum eşti, vei putea să îi accepţi şi pe ceilalţi, căci îţi vei da seama că suferă – la rândul lor – de aceeaşi boală. Iar faptul de a-i accepta îi va ajuta să se accepte la rândul lor.
Putem inversa întregul proces: vă acceptaţi pe voi înşivă, iar acest lucru vă face capabili să îi acceptaţi şi pe ceilalţi. Şi pentru că sunt acceptaţi de ceilalţi, ei cunosc pentru prima dată frumuseţea acceptării – ei experimentează această stare de pace şi încep, la rândul lor, să îi accepte pe ceilalţi.
Dacă întreaga omenire ajunge în punctul în care fiecare este acceptat exact aşa cum este, nouăzeci la sută din întreaga nefericire va dispărea pur şi simplu de la sine. Această nefericire nu are nici un fundament, iar inimile voastre se vor deschide de la sine, iubirea voastră se va revărsa asupra celorlalţi.

Adevărul este întotdeauna pur, direct, detaşat de toate. El are o frumuseţe deosebită, deoarece este esenţa vieţii, a existenţei, a naturii. Nimeni nu minte, cu excepţia omului. O tufă de trandafiri nu poate minţi. Ea trebuie să producă trandafiri; din ea nu pot ieşi gălbenele; ea nu poate înşela. Îi este imposibil să fie altfel decât este.
Întreaga existenţă, cu excepţia omului, trăieşte în adevăr.
Adevărul este religia întregii existenţe; numai fiinţa umană face excepţie. Dar în clipa în care omul se hotărăşte să devină o parte a existenţei, adevărul devine religia sa.
Aceasta este cea mai mare revoluţie care i se poate întâmpla oricărei fiinţe. Acesta este momentul de glorie.
Voi nu vedeţi lumea aşa cum este, o vedeţi aşa cum vă obligă mintea voastră să o percepeţi. Şi acest lucru îl puteţi constata pretutindeni.
Oamenii sunt condiţionaţi în cele mai diverse feluri, iar mintea nu este nimic altceva decât condiţionare. Ei privesc lucrurile, conform prejudecăţilor pe care le au; acestea au o anumită

culoare.
Noi facem distincţii, considerăm o fiinţă superioară şi alta inferioară, considerăm că bărbatul este mai puternic, iar femeia mai slabă şi îi diferenţiem pe oameni în funcţie de inteligenţa lor... Unele rase au susţinut că sunt poporul ales al lui Dumnezeu. Fiecare religie pretinde că scriptura ei este scrisă de Dumnezeu însuşi. Toate aceste lucruri constituie, strat peste strat, mintea voastră.
Până când nu veţi fi în stare să lăsaţi întreaga minte deoparte şi să priviţi lumea direct, imediat, prin intermediul conştiinţei, nu veţi fi niciodată capabili să vedeţi adevărul
Cel mai mare act de curaj este acela de a renunţa la minte. Cel mai curajos om este acela care priveşte lumea aşa cum este ea, fără ca între aceasta şi el să se interpună mintea. Lumea este cu totul altfel, neasemuit de frumoasă.
Nu mai există nimic inferior sau superior, nu mai există nici o deosebire.

În general se crede că intelectualii sunt oameni inteligenţi. Nu este adevărat. Intelectualii se bazează pe cuvinte moarte. Inteligenţa nu poate face acest lucru. Inteligenţa aruncă cuvântul, care este cadavrul, şi păstrează vibraţia lui vie.
Calea unei fiinţe inteligente este calea inimii, deoarece inima nu este interesată de cuvinte; o interesează numai seva conţinută de ele. Ea nu păstrează recipientele, ea bea pur şi simplu sucul şi aruncă recipientul.

Pentru mine, fiinţa religioasă nu este cea aflată mai presus de natură, ci aceea care este în întregime naturală, care a explorat natura în toate dimensiunile ei, care nu a lăsat nimic neexplorat.

Fiinţele trebuie să trăiască o viaţă naturală pentru a ajunge la o moarte firească. Moartea care se întâmplă firesc reprezintă culminarea unei vieţi trăite în chip firesc, fără nici o inhibiţie, în absenţa oricărei stări depresive. O viaţă ca aceea a animalelor, păsărilor şi copacilor, fără nici o discontinuitate; o viaţă trăită liber, care îi permite naturii să se reverse prin intermediul ei, fără nici o opoziţie, ca şi cum voi aţi fi absenţi, iar viaţa s-ar mişca de la sine.

Nu voi sunteţi cei care trăiţi viaţa; mai degrabă viaţa vă trăieşte pe voi; voi vă aflaţi undeva în umbră, în acest caz, punctul culminant al acestei vieţi va fi o moarte firească.
Moartea va fi o reflectare a acestui punct culminant, crescendo-ul întregii voastre vieţi. Ea este, într-o formă condensată, tot ceea ce aţi trăit.
Foarte puţini oameni au murit însă în mod firesc, deoarece foarte puţini au trăit în chip firesc.

Ne este teamă de moarte, deoarece ştim că vom muri şi nu vrem ca acest lucru să se întâmple. Dorim să rămânem cu iluziile noastre; dorim să trăim într-o stare în care să ne putem spune: „toţi ceilalţi vor muri, însă nu şi eu.” Această iluzie este omniprezentă: „Eu nu voi muri.”
Moartea este un subiect tabu.
Oamenilor le este teamă să discute despre ea, deoarece le aminteşte de propria lor moarte. Ei sunt preocupaţi de viaţa de zi cu zi; apropierea morţii este iminentă, şi ca urmare apare dorinţa de a se refugia în activităţile lor. Acestea sunt ca o perdea: nu, nu vor muri, în nici un caz nu vor muri, cel puţin nu acum, poate mai târziu. „O să vedem noi, atunci când se va întâmpla.”
Dacă acceptaţi viaţa în totalitate, aţi acceptat şi moartea; ea este doar o odihnă. Aţi lucrat toată ziua; nu doriţi oare să vă odihniţi? Somnul vă reconfortează, vă pune din nou în formă. Întreaga oboseală dispare, sunteţi din nou proaspeţi.
Moartea realizează acelaşi lucru, la un nivel mai profund. Ea schimbă acest corp cu un altul, deoarece corpul pe care îl aveţi nu mai poate fi înviorat de un somn obişnuit – a îmbătrânit. Se impune o schimbare mai importantă; este nevoie de un corp nou. Energia voastră vitală are nevoie de o nouă formă. Moartea este doar un somn care vă ajută să treceţi mai uşor într-o nouă formă.

Un om care este plin de frică, îşi duce viaţa însoţit de o neîntreruptă teamă lăuntrică. El este întotdeauna la limita nebuniei, deoarece în viaţă se pot întâmpla multe, iar motivele de teamă nu lipsesc.
Puteţi face o listă considerabilă cu toate motivele temerilor voastre; indiferent de prezenţa lor, rămâneţi – totuşi – în viaţă.

Epidemii, boli, pericole, răpiri şi – de cealaltă parte – o viaţă atât de scurtă. Iar apoi urmează moartea, pe care nu o puteţi evita. Întreaga voastră viaţă va deveni sumbră.
Renunţaţi la teamă. Ea a pătruns în voi atunci când eraţi copii, n mod inconştient. Renunţaţi acum la teamă în mod conştient şi deveniţi persoane adulte. Viaţa este cu atât mai frumoasă şi mai luminoasă cu cât sunteţi mai maturi.

Responsabilitatea nu este un joc. Este una din cele mai autentice căi de a trăi periculos.

Pentru mine lipsa de supunere este cea mai importantă revoluţie. Aceasta nu înseamnă însă că trebuie să spuneţi „nu" în orice situaţie. Aceasta înseamnă să decideţi pur şi simplu ce să faceţi şi ce să nu faceţi, dacă este bine să faceţi lucrul respectiv sau nu. Înseamnă a deveni voi înşivă răspunzători.

Până când nu veţi afla adevărul fiinţei voastre, nu veţi simţi niciodată marea binecuvântare a vieţii. Nu veţi fi niciodată capabili să fiţi plini de bucurie pentru simplul fapt că existaţi
Dacă nu puteţi experimenta adevărul, nu veţi putea să intraţi în legătură cu acest cosmos infinit care este casa voastră. El v-a născut, şi aşteaptă de la voi să ajungeţi pe cea mai înalta culme a conştienţei, deoarece prin voi existenţa poate deveni conştientă. Nu există nici o altă cale.

Intelect înseamnă gândire, în timp ce conştienţa este descoperită într-o stare de ne-gândire, într-o linişte atât de deplină încât nu mai sunteţi deranjaţi de mişcarea nici unui gând. În acea tăcere, descoperiţi faptul că fiinţa voastră intimă este la fel de vastă ca şi cerul.
Faptul de a o cunoaşte este ceva care merită cu adevărat să fie experimentat; restul cunoştinţelor acumulate de voi nu reprezintă decât reziduuri.
Cunoştinţele vă pot ajuta, vă sunt utile, însă nu duc la o transformare a fiinţei voastre. Ele nu vă pot conduce la împlinire, la mulţumire, la iluminare. Ele nu vă pot conduce într-un punct în care să puteţi spune: „Am ajuns acasă."

Nu există nici un loc pe care să îl putem numi casă, până când nu îl găsim înlăuntrul nostru, în propria noastră fiinţă.

A dărui iubirea este o experienţă reală, frumoasă, deoarece în acest caz eşti rege. A primi iubirea este o experienţa nesemnificativă, ca aceea a unui cerşetor.
Nu fiţi cerşetori. Măcar în ceea ce priveşte iubirea, fiţi regi, deoarece iubirea este o calitate inepuizabilă; puteţi să dăruiţi cât de mult doriţi. Nu vă fie teamă că se va epuiza şi că vă veţi spune într-o bună zi: „Dumnezeule! Nu mai am nici un pic de iubire de dăruit.”
Iubirea nu este ceva cantitativ, ci calitativ; ea are calitatea de a creşte atunci când dăruiţi şi de a se diminua atunci când o ţineţi doar pentru voi. Dacă rămâne numai în voi, moare. Dăruiţi deci cât puteţi. Nu trebuie să vă pese. O minte zgârcită îşi spune: „îmi voi dărui iubirea doar anumitor persoane, care au anumite calităţi.”
Voi nu înţelegeţi faptul că aveţi în voi atât de mult... sunteţi la fel ca un nor gata să îşi reverse ploaia. Norului nu îi pasă dacă se revarsă asupra stâncilor, grădinilor sau oceanului – acest lucru nu are nici o importanţă. El vrea să se elibereze, şi acea eliberare îi dă o senzaţie extraordinară.
Primul secret este: Nu cereţi niciodată să fiţi iubiţi. Nu aşteptaţi iubirea, gândindu-vă că o veţi dărui numai atunci când vi se va cere acest lucru.

Ce-l mai important lucru pe care trebuie să vi-l amintiţi atunci când vă simţiţi bine, atunci când vă aflaţi într-o stare extatică, este acela de a nu începe să vă gândiţi că această stare nu va fi permanentă.
Trăiţi acest moment plini de bucurie, ştiind că a venit şi că vă va părăsi; va fi ca o adiere care pătrunde în casa voastră, aducând prospeţime şi mirosuri plăcute, după care va pleca.
Dacă începeţi să vă gândiţi cum să transformaţi aceste clipe extatice în ceva permanent, aţi şi început să le distrugeţi. Fiţi plini de gratitudine atunci când existenţa vi le oferă, mulţumiţi-i când vi le ia înapoi. Rămâneţi deschişi. Acest lucru se va întâmpla de multe ori. Nu judecaţi, nu alegeţi, rămâneţi într-o atitudine lipsită de alegere.
Vor exista, într-adevăr, momente în care vă veţi simţi nefericiţi. Şi ce-i cu asta? Există persoane care sunt nefericite şi care nu cunosc nici măcar o singură clipă de extaz.

Consideraţi-vă norocoşi.
Chiar şi în nefericirea voastră, amintiţi-vă că aceasta nu este o stare permanentă; este ceva trecător. Nu vă lăsaţi aşadar deranjaţi de ea. Rămâneţi liniştiţi. Tot aşa cum există zi şi noapte, există clipe de bucurie şi de tristeţe.
Acceptaţi-le ca parte a dualităţii naturii, la fel ca pe oricare alt lucru.
Iar voi sunteţi doar cei care observaţi; nu fiţi nici bucuria, nici tristeţea voastră. Bucuria vine şi pleacă, nefericirea vine şi pleacă. Ceva rămâne însă în permanenţă prezent – cel care priveşte, martorul.

Meditaţia se ocupă de partea esenţială a fiinţei voastre, care nu poate fi împărţită în bărbat şi femeie. Conştiinţa este pur şi simplu conştiinţă.
Oglinda este oglindă, ea nu este nici bărbat, nici femeie – ea reflectă pur şi simplu. Conştiinţa este exact ca o oglindă care reflectă.
Iar meditaţia permite oglinzii voastre să reflecte, ea oglindeşte pur şi simplu mintea în acţiune, corpul în acţiune. Nu are importanţă că acest corp este masculin său feminin, nu are importanţă modul de funcţionare a minţii – emoţional sau logic. Indiferent ce s-ar întâmpla, conştiinţa trebuie să fie atentă.
Această atenţie este meditaţia.

Începeţi, încetul cu încetul, să fiţi din ce în ce mai centraţi în cel care observă. Zilele şi nopţile, vieţile şi morţile, succesul şi eşecul vor trece neîncetat. Însă dacă sunteţi centraţi în acest martor – care este singură realitate din interiorul vostru – atunci totul va fi trecător.
Încercaţi pentru o singură clipă să simţiţi ceea ce vă spun: priviţi, rămâneţi martori. Nu vă ataşaţi de nici un moment, pentru că este frumos, şi nu refuzaţi nici o clipă care aduce cu ea nefericirea. Nu mai faceţi acest lucru. Îl faceţi de vieţi întregi, şi nu veţi reuşi niciodată astfel.
Singurul mod de a transcende este acela de a rămâne în transcendent, de a găsi un loc din care să puteţi privi toate aceste fenomene schimbătoare fără să vă identificaţi cu ele.

Experienţa vine şi pleacă, nu vă ataşaţi de ea. Până nu l-aţi găsit pe cel care experimentează, care simte bucuria sau durerea, care trăieşte starea de bine sau tristeţea, până când nu aţi găsit această luciditate...
Trebuie să faceţi tot posibilul să ajungeţi în acest centru interior al ciclonului întreaga voastră viaţă este un vârtej al schimbării, al scenelor care se schimbă, al culorilor; în mijlocul ciclonului există însă un centru liniştit. Acela eşti tu.

Odată ce vă identificaţi cu o anumită idee, sunteţi pur şi simplu bolnavi. Orice identificare este boală mentală.
De fapt, boala este mintea însăşi.
A lăsa mintea deoparte şi a privi realitatea în tăcere, fără nici un gând, fără nici o prejudecată, este o modalitate de vă integra în mod firesc în realitate. Şi veţi găsi un cu totul alt fel de realitate.
Găsirea realului vă eliberează de multe prostii, de multe superstiţii, vă purifică inima de toate rezidu-rile care v-au fost inoculate de generaţii întregi. Bolile se transmit de la o generaţie la alta; voi moşteniţi întregul trecut, împreună cu toate aceste idei prosteşti. În realitate nu există nici o distincţie, nu apare nici o comparaţie.
Şi odată ce sunteţi liberi de faptul de a compara, vă transformaţi În lumină, întreaga voastră existenţă se transformă în lumină. Vă pierdeţi greutatea. Deveniţi atât de luminoşi, încât vă deschideţi aripile şi zburaţi.

Totul trece, voi însă rămâneţi; voi sunteţi realitatea.
Totul este doar un vis – pot să apară vise, pot săi apară coşmaruri Nu are importanţă dacă este vorba de un vis sau de un coşmar, important este cel care priveşte visul.
Cel care priveşte este singura realitate.
Cel care priveşte este cu adevărat etern.
Doar o singură privire, şi toate problemele tale vor începe să dispară, deoarece va apărea o perspectivă cu totul nouă, o nouă viziune, un nou mod de viaţă, un nou fel de a vedea lucrurile şi oamenii, un nou mod de a reacţiona.

Iar cel care priveşte este mereu prezent: indiferent dacă faci sau nu ceva, el este mereu prezent. El a fost acolo de secole

întregi, de o eternitate, aşteptând şi devii conştient de prezenţa lui. Poate tocmai datorită faptului că a fost din totdeauna acolo, l-ai uitat. Ceea ce este evident, este întotdeauna uitat.
Când te găseşti într-o stare de bine, de euforie, aminteşte-ţi. Aminteşte-ţi de acest lucru şi atunci când eşti nefericit, anxios. În toate anotimpurile, în toate stările, aminteşte-ţi de acest lucru. Vei fi până la urmă capabil să rămâi centrat în el, nu va mai fi necesar să îţi aminteşti.
Şi aceasta va fi cea mai importantă zi din viaţa ta.

Adevărat vă spun că nu există nici rău, nici forţe ale răului în lume. Există în schimb fiinţe care sunt conştiente, şi fiinţe care sunt cufundate în somn.
Întreaga energie este în mâinile fiinţelor trezite. Şi o fiinţă trezită poate trezi întreaga lume. O lumânare aprinsă poate aprinde milioane de lumânări, fără să îşi piardă propria sa lumină.

Nefericirea vă hrăneşte ego-ul, de aceea vedeţi atât de multe fiinţe nefericite în lume. Baza nefericirii, esenţa ei, este ego-ul.

Pentru a înţelege iubirea, trebuie în primul rând să fiţi plini de iubire; numai atunci puteţi înţelege iubirea.
Milioane de oameni suferă, ei doresc să fie iubiţi, însă nu ştiu cum să iubească. Iar iubirea nu poate exista ca un monolog; ea este un dialog, un dialog armonios.
Nu ceea vi se oferă vă mulţumeşte; satisfacţia provine din ceea ce dăruiţi voi celorlalţi. Nu puteţi fi mulţumiţi dacă sunteţi cerşetori, mulţumirea apare numai dacă sunteţi regi. Iar atunci când dăruiţi iubire, deveniţi un rege. Puteţi dărui atât de mult – este inepuizabil; cu cât dăruiţi mai mult, cu atât iubirea voastră devine mai rafinată, mai subtilă, mai nuanţată.

În momentul în care înţelegeţi ce este iubirea, în clipa în care experimentaţi iubirea, deveniţi iubirea însăşi. Atunci în voi nu mai există nici dorinţa de a fi iubiţi, nici dorinţa de a iubi: faptul de a iubi va deveni felul vostru firesc de a fi, la fel de natural ca şi respiraţia. Nu puteţi face nimic altceva; veţi fi – pur şi simplu – plini de iubire.
Dacă iubirea voastră nu va găsi ecou, nu vă simţiţi răniţi.

Motivul este următorul: numai persoana care a devenit ea însăşi iubirea, poate iubi. Puteţi dărui numai ceea ce aveţi deja.
Nu are rost să cerem iubire unor oameni care nu au cunoscut iubirea în viaţa lor, care nu au ajuns la sursa întregii lor fiinţări, care nu au cunoscut iubirea în toată strălucirea ei...
Cum ar putea să iubească aceşti oameni? Ei pot numai să simuleze... S-ar putea chiar să creadă în mod sincer că vă iubesc. Însă, mai devreme sau mai târziu, îşi vor da seama că este numai o pretenţie, că este numai un rol, o ipocrizie.
Poate că nu intenţionează să vă înşele, însă ce pot face aceste persoane? Voi cereţi să fiţi iubiţi, iar celălalt cere, la rândul lui, acelaşi lucru. Fiecare presupune că partenerul este obligat să iubească, şi fiecare încearcă din răsputeri să o facă. Aceasta este o idee fixă, însă o asemenea idee nu duce la nimic. Ambii parteneri vor descoperi acest lucru, şi fiecare îl va reproşa celuilalt, plângându-se că ceva nu este în regulă.
De la bun început ei sunt de fapt nişte cerşetori, iar mâinile lor, întinse către celălalt pentru a cere, pentru a ruga, rămân goale.

Ego-ul este cea mai mare povară, singurul infern despre care am auzit.

Cei care au găsit sursa iubirii în ei înşişi nu mai au nevoie să fie iubiţi; în ciuda acestui fapt, vor fi iubiţi.
Ei vor iubi pur şi simplu pentru că au prea multă iubire, la fel ca un nor care vrea să-şi reverse ploaia, ca o floare care vrea să-şi împrăştie parfumul, fără dorinţa de a primi ceva în schimb. Răsplata iubirii este iubirea însaşi şi nu faptul de a primi iubire.
Acesta este unul din misterele vieţii, atunci când o persoană este răsplătită prin însăşi iubirea pe care o răspândeşte în jurul ei, mulţi oameni o vor iubi; fiind în contact cu ea, toate aceste fiinţe vor găsi treptat-treptat sursa iubirii în interiorul lor. Ele pot fi în legătură cu o fiinţă care îşi răspândeşte iubirea fără să ceară nimic în schimb. Şi cu cât această fiinţă împărtăşeşte şi răspândeşte mai mult iubirea sa, cu atât iubirea este mai mare.

Să nu credeţi cumva că adevărul este un obiect; nu este. El nu se află undeva, în depărtare, ci aici, în apropierea cea mai imediată.

Mintea funcţionează asemeni unui operator „sau”: este corectă fie o parte, fie cealaltă. Din punctul de vedere al minţii, al logicii, al raţionamentului este imposibil ca ambele variante să fie corecte.
Dacă mintea este „sau”, atunci inima este „şi”. Inima nu are logică, însă ea dispune de o anumită sensibilitate, o anumită fineţe a percepţiei. Ea poate să vadă că în realitate este vorba de unul şi acelaşi lucru. Este un singur fenomen, văzut din două puncte de vedere diferite.
Şi dacă se pune problema să alegi între minte şi inimă, inima are întotdeauna dreptate, deoarece mintea este creată de societate. Ea a fost educată. Ea v-a fost dată de societate, nu de existenţă.
Inima nu este poluată.
Inima este existenţă pură; ea este plină de sensibilitate. Priviţi din punctul de vedere al inimii şi contradicţiile vor începe să se topească, la fel ca gheaţa.

Adevărat vă spun: pentru a fi una cu universul, voi trebuie să dispăreţi, şi numai existenţa să fie. Voi trebuie să dispăreţi, să fiţi absenţi, pentru ca existenţa să fie prezentă în totalitate. Însă persoana la care mă refer, cea care trebuie să dispară, nu este realitatea voastră ci doar personalitatea voastră, este doar o idee în interiorul vostru.
În realitate sunteţi una cu existenţa. Nu puteţi exista altfel; sunteţi una cu existenţa.
Însă personalitatea creează o iluzie şi vă face să vă simţiţi separaţi. Puteţi să vă imaginaţi acest lucru; existenţa vă lasă această libertate, chiar şi aceea de a fi împotriva ei. Puteţi să vă credeţi o entitate separată, un ego. Şi aceasta este bariera care vă împiedică să vă cufundaţi în existenţă, în vastitatea care vă înconjoară clipă de clipă.

Privind un apus de soare, uitaţi timp de o clipă că sunteţi separaţi: voi sunteţi apusul. Numai astfel îi puteţi simţi frumuseţea. Însă în momentul în care spuneţi că este un apus

de soare frumos, nu mai simţiţi; aţi revenit la entitatea separată, închisă, a egoului vostru. Cea care vorbeşte este mintea.
Acesta este imul din mistere: faptul că mintea poate vorbi fără să ştie nimic; iar inima – care ştie totul – nu poate spune nimic. Poate că faptul de a şti prea mult aduce cu sine dificultatea de a vorbi; mintea ştie atât de puţine lucruri, încât poate să vorbească. Mintea se poate descurca folosind cuvinte, însă inima nu poate face acest lucru.
Însă uneori, sub impresia unei anumite senzaţii, într-o noapte întunecată, privind un răsărit de soare, sau o floare, poţi uita că eşti separat.
Iar această uitare de sine generează o extraordinară frumuseţe, o stare de pur extaz, o stare de beatitudine.

Nimic nu este permanent, nimic nu poate fi permanent. Nu stă în puterea ta să creezi un lucru permanent. Numai lucrurile moarte pot fi permanente. Cu cât un lucru este mai viu, cu atât este mai mobil.
Astăzi iubirea este prezentă, dar mâine nu mai poţi fi sigur pe ea; ea poate continua să fie, sau poate dispărea. Nu depinde de tine. Este o întâmplare. Nu poţi face nimic; nu poţi s-o creezi, dacă ea nu există. Indiferent dacă iubirea este sau nu prezentă, tu eşti neajutorat.
Pietrele pot fi permanente. Florile însă nu pot avea această calitate.
Iar iubirea nu este o piatră. Este o floare de o calitate cu totul deosebită.

Inima este transcenderea oricărei dualităţi.
Inima vede totul cu deplină claritate, iar iubirea este calitatea ei intrinsecă şi nu un lucru care trebuie învăţat.
Această iubire nu are, la polul ei opus, ura.

Voi sunteţi capabili să treceţi dincolo de dualitatea iubire-ură. În prezent ele merg mână în mână. Urâţi aceeaşi persoană pe care o iubiţi, astfel încât dimineaţa este ură, iar seară este iubire – este ceva foarte confuz. Nici vouă nu vă este clar dacă iubiţi sau urâţi persoana respectivă, deoarece faceţi, în momente diferite, ambele lucruri.

Acesta este însă modul de a funcţiona al minţii; ea funcţionează prin contradicţii.
Evoluţia are loc în acelaşi fel: prin poli opuşi; însă în cadrul existenţei ei nu sunt poli opuşi, ci complementari.

Dacă vreţi, ura este tot un fel de iubire, însă o iubire pe dos.

Iubirea care provine din minte este întotdeauna iubireură. Nu este vorba de două cuvinte; este vorba Întotdeauna de un singur cuvânt, „iubireaură”; între ele nu există nici o linie despărţitoare.
Iubirea provenită din inimă este întotdeauna încolo de dualitate... Fiecare caută acea iubire care depăşeşte dragostea şi ura; din nefericire căutarea are loc prin intermediul minţii, şi acest fapt generează nefericire. Toţi îndrăgostiţii simt eşecul, decepţia, trădarea, însă nici unul nu consideră că este vina lui. În realitate, instrumentul pe care îl folosiţi nu este potrivit. Este ca şi cum cineva şi-ar folosi ochii pentru a asculta muzică, realizând faptul că astfel nu poate percepe nici un sunet. Însă ochii nu sunt făcuţi pentru a asculta, după cum urechile nu sunt făcute pentru a vedea.
Mintea este foarte practică, ea este un mecanism care calculează; mintea nu are nimic în comun cu iubirea.
Iubirea va fi un haos, ea va răsturna totul. Inima nu are nimic în comun cu lucrurile practice, ea este mereu în vacanţă. Ea poate iubi, şi poate face acest lucru fără să transforme iubirea în ură; ea nu este otrăvită de ură.
Fiecare este în căutarea iubirii, însă instrumentul prin intermediul căruia realizează căutarea, nu este potrivit; şi de aici – eşecul. Iar oamenii, văzând că iubirea aduce cu ea numai ură, se închid în ei înşişi, zicând: ’Iubirea este o prostie." Construiesc un zid solid pentru a se apăra împotriva iubirii.
Făcând însă acest lucru, vor fi lipsiţi de cele mai mari bucurii ale vieţii, vor fi lipsiţi de tot ceea ce este cu adevărat valoros...

Prietenia este cea mai pură iubire.
Este cea mai înaltă formă a iubirii, în care nu se pretinde nimic, în care nu se pune nici o condiţie, în care fiinţa trăieşte pura bucurie de a dărui Ea primeşte la rândul ei, însă acest

lucru este de o importanţă secundară, se întâmplă de la sine.

A trăi fără perspectiva viitorului reprezintă cel mai mare act de curaj. Numai laşii trăiesc în viitor. Trecutul omenirii este plin de asemenea acte de laşitate. Omenirea nu a trăit în prezent, ci în viitor: „Toate acestea vor avea loc mâine.” Cu această speranţă au trăit şi au murit oamenii. Ceea ce aşteptau ei nu s-a întâmplat însă niciodată; l-au aşteptat, de fapt, pe Godot[2].
Prezentul a rămas neexplorat, netrăit – şi el este singură realitate care există.

Aşa cum vreţi să vă fie moartea, tot astfel trebuie vă fie şi viaţa, deoarece ele nu sunt separate. Moartea nu este sfârşitul vieţii, ea nu este decât o transformare.
Viaţa continuă, ea a continuat şi va continua. Formele devin însă inutile, îmbătrânesc, devin mai mult o povară decât o bucurie; este mai bine să se dea vieţii o formă nouă, proaspătă.
Moartea este o binecuvântare, nu un blestem.

Cea mai simplă metodă de meditaţie este faptul de a rămâne martor. Există o sută douăsprezece metode de meditaţie, însă faptul de a rămâne martor este partea esenţială a tuturor acestor metode. În ceea ce mă priveşte, consider că faptul de a rămâne martor este singura metodă. Aceste o sută douăsprezece metode reprezintă diverse variaţiuni pe aceeaşi temă: faptul de a rămâne martor.
Nucleul esenţial, spiritul meditaţiei, este de a învăţa cum să rămâi martor.
Priviţi un copac; voi sunteţi prezenţi, copacul este prezent, Însă nu mai puteţi găsi şi altceva acolo? Faptul că priviţi copacul, şi că există în voi un martor care vă priveşte privind copacul…
Lumea nu este divizată în subiect şi obiect. Există ceva care le transcende, şi acel transcendent este meditaţia.
A fi lipsit de casă înseamnă a fi liber; este pură libertate. Înseamnă că nu există nici un ataşament, nici o obsesie faţă de ceva din afara voastră; înseamnă că nu mai aveţi nevoie de

---

2 .Samuel Beckett - "Aşteptându-l pe Godot" (piesă de teatru) reprezentată prima dată în 1953 la Paris - Godot pare a fi în mod probabil Dumnezeu, dar în acelaşi timp o eroare logică, o speranţă deşartă, o salvare incertă sau chiar… nimicul.

căldura unui cămin exterior, căldura este în interiorul vostru. Sursa de căldură este în voi înşivă, şi nu mai aveţi nevoie de cea exterioară.
Prin urmare, ori de câte ori eşti fără casă, eşti, în mod paradoxal, acasă.

Cei care caută un cămin ajung întotdeauna la disperare; ei vor simţi până la urmă: „Am fost înşelaţi, viaţa ne-a păcălit. Ea ne-a inoculat dorinţa de a găsi o casă, iar aceasta nu există; pur şi simplu nu există."
Iar noi încercăm să ne construim un cămin în toate felurile: ne luăm un soţ, o soţie, se aduc pe lume copii... Se încearcă crearea unei familii, a unui cămin psihologic. Iar fiinţele umane nu numai că încearcă să realizeze un cămin, ci îl şi transformă într-o entitate vie. Oamenii încearcă să-şi construiască o casă în conformitate cu visele lor, o casă care să fie o împlinire a căldurii în această imensitate rece...
Iar această indiferenţă, această nepăsare a existenţei este vastă. Întregul univers este atât de rece, atât de indiferent, încât doriţi să vă creaţi un cămin în care să vă simţiţi protejaţi, îngrijiţi, care să fie al vostru, pentru a nu mai rătăci de colo-colo...
În realitate însă, această idee vă va face nefericiţi, deoarece mai devreme sau mai târziu veţi descoperi că soţul sau soţia, este în realitate un străin. Chiar şi după ce aţi trăit cincizeci de ani împreună, această senzaţie de însingurare nu a dispărut; dimpotrivă, s-a adâncit. Aţi fost doi străini din prima zi în care v-aţi întâlnit.

Timpul a trecut, şi aţi devenit din ce în ce mai străini; deşi v-aţi apropiat tot mai mult unul de altul, nu înţelegeţi totuşi felul de a fi al celeilalte persoane. Cu cât o cunoaşteţi mai bine, cu atât o cunoaşteţi mai puţin. Se pare că, cu cât vă obişnuiţi mai mult cu celălalt, cu atât deveniţi mai conştienţi de faptul că ignoranţa voastră în ceea ce îl priveşte este absolută; această ignoranţă nu poate fi distrusă.
Copiii care aţi crezut că sunt ai voştri, nu vă aparţin. Aţi fost numai un vehicul pe care l-au folosit pentru a veni pe lume. Ei îşi au propria lor viaţă; vă sunt absolut străini. Ei nu vă aparţin. Ei îşi vor croi propria lor cale, propriul destin.

Cine este deci alături de voi?
Nimeni nu se află alături de celălalt. Întotdeauna vă aflaţi într-o mulţime, însă chiar şi aici sunteţi tot singuri. Fie că sunteţi singuri, fie că vă aflaţi în mulţime, fie că aveţi un cămin, fie că rătăciţi de colo-colo. Nu are nici o importanţă.
Pentru ego singurătatea nu reprezintă niciodată o bucurie.
Ego-ul se bucură numai atunci când poate să supună o altă fiinţă, atunci când poate să spună: „Mă aflu deasupra ta, sunt mai mare decât tine.”
Ego-ul nu se bucură niciodată de singurătate. În singurătate, ce sens mai are să ai un ego?

Trăieşte şi iubeşte, iubeşte în mod total şi intens, însă niciodată aducând prejudiciu libertăţii. Libertatea trebuie să rămână valoarea supremă.

Am fost învăţaţi mereu că iubirea este o relaţie, astfel încât ne-am obişnuit cu această idee. Acest lucru nu este însă adevărat. Acesta este cel mai de jos nivel, foarte poluat.
Iubirea este o stare existenţială.

De fiecare dată când o fiinţă realizează ceva autentic, inima ei începe să danseze. Inima este singurul martor al adevărului. Iar mărturia ei nu poate fi făcută prin intermediul cuvintelor.
Iubirea poate depune mărturie numai în felul ei: prin iubire, prin dans, prin muzică – non-verbal. Ea se exprimă, însă nu transmite nimic prin intermediul cuvintelor sau al logicii.

Timpul este întotdeauna nesigur. Iar acest fapt reprezintă o problemă pentru minte: mintea are nevoie de siguranţă, iar timpul nu îi oferă niciodată siguranţă.
Prin urmare, atunci când mintea găseşte, din întâmplare, un mic loc în care siguranţa este prezentă, se simte liniştită; ea este înconjurată de un zid al iluziei. Ea are tendinţa de a uita natura reală a existenţei şi a vieţii, încercând să trăiască într-o lume de vis ce are aparenţa realităţii.
Iar mintea se simte bine, deoarece ea se teme în permanenţă de schimbare, căci nu ştie ce îi va aduce aceasta. Un lucru este sigur: schimbarea va răsturna lumea voastră iluzorie, aşteptările şi visele voastre.
Mintea este ca un copil, care se joacă pe malul mării, făcând

castele de nisip. Timp de o clipă construcţia palatului pare a fi încheiată; el este însă făcut din nisip. În orice clipă, o mică adiere, şi va fi transformat în neant. Noi începem însă să trăim în acel palat de vis. Începem să vieţuim acolo, crezând că am ajuns la ceva permanent.
Însă timpul perturbă întotdeauna mintea. Acest fapt pare dur, însă în realitate existenţa se dovedeşte a fi plină de compasiune. Ea rămâne în permanenţă cu voi; ea nu vă îngăduie să transformaţi aparenţele în realitate. Ea nu vă dă nici o şansă să luaţi măştile drept chipul vostru real, chipul vostru originar.

Oamenii cred că faptul de a rămâne neschimbaţi în principiile lor le dă o anumită putere. Însă se înşală. Acest fapt îi goleşte, pur şi simplu, de orice forţă. Sunt cei mai slabi oameni de pe întreg pământul.
Ei seamănă cu acei copii care au crescut, dar care vor să folosească în continuare pijamaua pe care o purtau atunci când erau mici. Acum arată ciudat, şi au mereu o senzaţie de disconfort. Sunt nevoiţi să-şi ridice mereu pantalonii de la pijama, căci aceştia le cad de pe şolduri, iar oamenii din jur se amuză.
Nu, odată cu creşterea voastră, trebuie să folosiţi o pijama pe măsură. Dar cum aceasta nu creşte, trebuie să o schimbaţi.
Acest lucru nu prezintă nici o problemă. Însă în această situaţie nu se află numai o singură persoană; ea este valabilă pentru milioane de fiinţe. Ele se supun unei discipline severe, după care apar problemele. Problemele nu apar însă în afara lor; singura problemă constă în propriile lor principii. Dacă renunţă la ele, simt un anumit disconfort, iar dacă le urmează, suferă.
Eu vă învăţ, într-un mod foarte clar, să duceţi o viaţă lipsită de orice principii, o viaţă plină de inteligenţă, care se schimbă odată cu schimbările care au loc în jurul vostru, astfel încât să nu aveţi nici un principiu care să se opună acestor schimbări. Fiţi complet lipsiţi de principii şi urmaţi viaţa; ea va fi atunci lipsită de orice nefericire.

Trebuie să ne rupem în întregime de trecut, pentru că a fost un trecut bolnav. Omul a trăit o viaţă cu totul anormală,

deoarece a creat un mod de gândire anormal şi l-a urmat cu stricteţe.
Trebuie să ne rupem de anormalitate, oricât ar fi aceasta de respectabilă şi de tradiţională, trebuie să redescoperim totalitatea fiinţei umane.
Iar acest lucru devine cu putinţă doar atunci când punem alături calitatea de a fi ludici cu respectul; când dorinţa de a te juca se transformă într-un profund respect, atunci respectul nu va duce la moarte, la renunţare, ci la bucurie, dans şi celebrare.

Trăieşte ca un războinic, alege întotdeauna cu hotărâre una din alternative, însă nu fă niciodată compromisuri.
Este mai bine să fii înfrânt însă integru, decât învingător prin intermediul unui compromis. Acea victorie nu îţi va da nimic în afară de umilinţă, în timp ce înfrângerea lipsită de orice compromis îţi va conferi demnitate.
Viaţa este plină de mister: uneori victoria aduce cu sine numai ruşine, iar înfrângerea este ceva plin de demnitate, datorită faptului că nu a fost admis nici un compromis.

A exista înţelegere înseamnă că uneori te poţi înşela, iar femeia poate avea dreptate. Faptul că eşti bărbat nu îţi conferă puterea şi autoritatea de a avea mereu dreptate. Şi acelaşi lucru este valabil şi în cazul femeii.
Dacă am fi puţin mai umani şi mai prietenoşi, am putea să îi spunem celuilalt: „îmi pare rău.” Şi pentru ce vă luptaţi de fapt? Sunt lucruri mărunte; dacă aţi fi întrebaţi despre ce este vorba, v-aţi simţi pur şi simplu jenaţi.
Renunţaţi în întregime la ideea că totul trebuie să se potrivească perfect; renunţaţi la ideea că armonia trebuie să fie deplină, deoarece aceste idei nu sunt bune.
Dacă totul se potriveşte vă veţi plictisi unul de altul. Dacă totul este armonios, veţi pierde întreaga savoare a relaţiei Faptul că lucrurile nu se potrivesc este pozitiv. Este bine că rămâne întotdeauna o mică distanţă, astfel încât există mereu ceva de explorat, care trebuie trecut, peste care trebuie construit un pod.
Viaţa noastră ar putea fi o extraordinară explorare a celuilalt dacă am accepta diferenţele, dacă am accepta faptul că

fiecare individ este unic şi nu am transforma iubirea în robie, dacă am permite apariţia unei relaţii de prietenie.

Mintea poate funcţiona numai în cadrul lumii cunoscute, operând cu lucruri la care se aşteaptă. Atunci când apare ceva neaşteptat, necunoscut, ea trebuie să se oprească.
Iar oprirea minţii este sunetul unei singure mâini care aplaudă. Este tăcerea.

Cine vă va învăţa să rămâneţi aşezaţi în tăcere? Acesta este cel mai greu lucru din lume. Puteţi face orice cu mare uşurinţă, însă cel mai uşor lucru – acela de a rămâne în linişte – pare a fi foarte dificil.

Iubirea trebuie să fie o relaţie plină de prietenie, în care nimeni nu este superior, în care nimeni nu decide cum să se desfăşoare lucrurile, în care partenerii sunt pe deplin conştienţi că sunt diferiţi, că abordarea lor în ceea ce priveşte viaţa este diferită, că modul lor de viaţă este diferit şi, cu toate aceste diferenţe, se iubesc. Ei nu vor găsi nici o problemă.
Nu încercaţi să creaţi ceva supraunan. Fiţi umani şi acceptaţi omenescul celuilalt, cu toate slăbiciunile inerente naturii umane. Celălalt va comite probabil greşeli, tot aşa cum comiteţi şi voi, şi va trebui să învăţaţi.
A fi împreună înseamnă a învăţa să iertaţi, să uitaţi, să înţelegeţi că şi celălalt este la fel de uman ca şi voi. Numai puţină iertare...

Când oamenii vorbesc, ei încearcă de fapt să te convertească la părerea lor. Ei încearcă să edifice un imperiu nevăzut. Când oamenii vorbesc, ei vor să te îndoctrineze, deoarece toţi cei care au o doctrină trăiesc cu teama că aceasta ar putea să nu fie adevărată.
Singurul mod de verifica că tot ceea ce afirmă ei este adevărat, este acela de a îndoctrina cât mai multe fiinţe, în ochii cărora să se reflecte convingerea, faptul că au fost convertite. Prin urmare, ei se simt mai liniştiţi, deoarece logica este următoarea: „Dacă un număr atât de mare de fiinţe găsesc alinare în ceea ce le spun, atunci trebuie să fie ceva adevărat în aceste cuvinte.”

Oamenii le vorbesc altora pentru a crede ei înşişi în ceea ce spun.

Prietenia este de două feluri. Una este prietenia în care eşti ca un cerşetor; ai nevoie de ceva de la celălalt pentru a-ţi acoperi singurătatea. Şi celălalt este tot un cerşetor; el doreşte de la tine acelaşi lucru. Este normal ca doi cerşetori să nu îşi fie unul altuia de vreun ajutor.
Ei vor observa după un timp că faptul de a cere de la un cerşetor a dublat sau a multiplicat nevoia fiecăruia. În loc să fie un singur cerşetor, acum sunt doi. Şi dacă din păcate mai au şi copii, atunci rezultă o întreagă trupă de cerşetori care cer, şi nimeni nu are nimic să le dea.
Fiecare este aşadar frustrat şi furios, fiecare se simte păcălit. În realitate nimeni nu este înşelat şi nimeni nu vă păcăleşte, căci ce aţi putea, în fond, să dăruiţi?
Celălalt fel de prietenie, celălalt fel de iubire are o cu totul altă calitate. Ea nu provine din nevoie; ea provine din faptul că aveţi prea mult şi trebuie să dăruiţi celorlalţi. În voi apare o nouă bucurie, aceea provenită din faptul de a împărtăşi cu ceilalţi; este o bucurie pe care nu aţi mai trăit-o niciodată, deoarece până atunci aţi cerşit.
Atunci când dăruiţi, nu se mai pune problema nici unui ataşament.
Începeţi să vă lăsaţi în voia existenţei, curgeţi odată cu schimbările vieţii, deoarece nu are importanţă cine îţi acceptă darul. S-ar putea ca mâine să fie aceeaşi persoană, s-ar putea să rămână aceeaşi persoană toată viaţa, sau este posibil să fie persoane diferite.
Nu se pune problema nici unui contract, nu este vorba de vreo căsătorie; este pur şi simplu o plenitudine pe care vrei să o dăruieşti. Indiferent cine este în apropierea ta, dăruieşti. Iar faptul de a dărui este o bucurie atât de mare...

Omul s-a născut fără casă, şi rămâne astfel toată viaţa; omul rămâne toată viaţa în această situaţie.
Faptul de a accepta acest adevăr aduce cu sine o extraordinară transformare. Atunci nu mai căutaţi nici un cămin – deoarece casa este în afara voastră, diferită de voi înşivă. Şi toţi caută o casă. În momentul în care vă daţi seama

că această lume este iluzorie, în loc să mai căutaţi un cămin, începeţi să căutaţi fiinţa care s-a născut fără cămin, fiinţa a cărei destin este acela de a nu avea un cămin.
Nu există nici o modalitate de a avea un cămin.
Acesta este miracolul: în clipa în care realizezi faptul că nu există nici o cale de a-ţi face un cămin, întreaga existenţă devine căminul tău. Atunci, oriunde ai fi, te afli acasă.

În lumea obiceiurilor totul este repetiţie. În lumea conştiinţei repetiţia este inexistentă.

Nici o persoană inteligentă nu este interesată în a-i domina pe alţii. Ea este interesată în primul rând să se cunoască pe sine. Inteligenţa superioară este orientată spre mistică, în timp ce minţile mediocre sunt interesate de putere. Puterea poate fi lumească, politică, financiară... sau poate fi putere spirituală asupra a milioane de fiinţe; dorinţa fundamentală este însă aceea de a domina din ce în ce mai mulţi oameni.
Această dorinţă apare pentru că nu vă cunoaşteţi pe voi înşivă, pentru că nu vreţi să acceptaţi această ignoranţă.
Sunteţi atât de înspăimântaţi de faptul că nu vă cunoaşteţi pe voi înşivă, vă este atât de teamă să recunoaşteţi ignoranţa care domneşte în centrul fiinţei voastre, încât încercaţi să scăpaţi de acest întuneric folosind metode cum ar fi dorinţa de bani, de putere, de a fi respectat şi onorat. Iar o fiinţă al cărei interior este plin de întuneric poate întreprinde o serie de acţiuni distructive.
Creativitatea este de neconceput pentru o asemenea persoană, deoarece creativitatea provine din faptul de a fi mai conştient, mai atent, plin de lumină şi iubire. Creativitatea nu este deloc interesată în a-l domina pe celălalt. Ce rost ar avea? Celălalt este celălalt. Nu doreşti nici să domini, nici să fii dominat.
Libertatea este însăşi esenţa faptului de a fi ceva mai conştient.

Libertatea este înflorirea voastră, floarea de lotus care se deschide în soarele dimineţii. Şi până când acest lucru nu se întâmplă, nu veţi simţi acea mulţumire, acea împlinire, acea pace pe care o simţiţi când ajungeţi acasă.

Fiecare îşi poartă casa în interiorul său. Nu trebuie să mergeţi niciunde, trebuie doar să renunţaţi la faptul de a mai pleca undeva, pentru a rămâne acolo unde sunteţi şi aşa cum sunteţi.
Fiţi – pur şi simplu. Şi în acea tăcere deplină a fiinţei sunt ascunse toate misterele existenţei.

Nu căutaţi un cămin – el nu există; căutaţi-vă pe voi înşivă – aceasta este singura certitudine.

Iubirea vă ajută să ajungeţi într-un spaţiu în care încrederea devine posibilă. Încrederea nu este posibilă în afara iubirii. Iubirea este aproape ca un pod, care poate să dispară în orice clipă, dar care – cu toate acestea – există. Dacă îl puteţi trece, veţi ajunge la încredere, însă acest lucru nu este posibil decât prin intermediul iubirii.
Iubirea este deci necesară, însă ea nu este suficientă. Ea este o cale de a ajunge la adevăr.

În clipa în care aveţi încredere în existenţă, în clipa în care încetaţi să luptaţi împotriva existenţei, nu mai este nevoie să vă faceţi griji în legătură cu nici un lucru. Are existenţa grijă.
Singura problemă a minţii omeneşti este lupta neîncetată, faptul că încearcă să înoate împotriva curentului. Şi există un motiv pentru care face acest lucru: numai faptul de a înota împotriva curentului poate mulţumi ego-ul. Simplul fapt de a te lăsa în voia curentului, fără nici o luptă, lăsând viaţa să te conducă unde vrea ea, duce la dispariţia ego-ului.
Veţi continua să existaţi, senzaţia va fi mult mai intensă decât acum – veţi fi mai autentici, mai adevăraţi, însă nu va mai exista nici o senzaţie a eului. Şi atunci veţi putea vedea cu claritate spre ce vă îndreptaţi.
Chiar şi calea creată de mişcarea voastră poate fi văzută de fiinţele lipsite de ego. Puteţi vedea chiar şi urmele păsărilor care se înalţă spre cer. Ele nu lasă nici o urmă. Însă atunci când mintea este lipsită de ego, întreaga fiinţă se transformă într-o oglindă atât de clară încât reflectă până şi aceste urme.

Un lucru este sigur: existenţa nu are nici o ţintă, şi nici eu – ca parte a existenţei – nu pot avea vreuna, în clipa în care îţi propui un ţel, te separi de existenţă; o mică picătură încearcă

să lupte cu oceanul. Este un efort zadarnic, o luptă lipsită de sens.

Încrederea cumulează toate calităţile iubirii. „Încredere” este poate cel mai frumos cuvânt din limbajul uman. Iar încrederea este atât de aproape de adevăr încât dacă este totală, se transformă în adevăr; ea devine o revelaţie, o revoluţie.

Iubirea este frumoasă, dar schimbătoare. Ea este frumoasă, dar nu te poţi baza pe ea. Astăzi este aici, mâine nu mai este. Iubirea este mai savuroasă decât încrederea, mai naturală decât încrederea, însă încrederea este de o calitate mai înaltă.
Cuvântul „încredere” nu este explicat cum se cuvine în dicţionare: el înseamnă a avea încredere în cineva care merită acest lucru. Este ceva obiectiv – persoana merită încredere, prin urmare i-o acorzi, încrederea nu este o calitate a ta; calitatea aparţine celuilalt, iar încrederea ta depinde de acesta. Şi datorită faptului că oamenii de încredere au dispărut aproape în totalitate, milioane de oameni au uitat ce este încrederea; acesteia nu i se dă nici o şansă. Este nevoie de o persoană de încredere, iar astfel de persoane nu există.
Nimeni nu are încredere în altcineva; prin urmare „încredere” a devenit un cuvânt sec, lipsit de savoare, fără nici un gust.
Când folosesc cuvântul „încredere” semnificaţia pe care i-o dau este cu totul diferită: nu înţeleg prin acest cuvânt faptul de a avea încredere în cineva care merită acest lucru. Aceasta nu este încredere. Omul respectiv merită încredere, însă voi nu aveţi nici un merit. Când spun ’încredere", mă refer la faptul că aceasta este acordată indiferent de caracterul omului, indiferent dacă merită această încredere sau nu. De fapt trebuie să îi acordaţi încrederea voastră tocmai atunci când nu o merită... numai atunci se va ivi ceva, pentru prima dată, în conştiinţa voastră. Atunci încrederea voastră va deveni un fenomen foarte luminos, mult superior iubirii, deoarece este total independent de cealaltă persoană.

Numai o persoană total independentă, total autonomă, trăind în deplină libertate, poate ajunge la experienţa adevărului.

Când spui: ”Te iubesc.” există şi un curent subtil de posesivitate. Fără să se spună explicit, se înţelege că: ”Acum

eşti în posesia mea, nu trebuie să te mai iubească nimeni."
În cadrul încrederii nu se mai pune problema să posezi persoana în care ai încredere. Dimpotrivă, îi spui: ”Te rog, posedă-mă. Distruge-mi ego-ul. Ajută-mă să dispar şi să mă unesc cu tine, astfel încât între noi să nu mai existe nici un obstacol".
Iubirea este o permanentă luptă, un permanent conflict.
Iubirea cere mereu.
”Te iubesc” înseamnă: ”Trebuie să mă iubeşti la rândul tău. De fapt te iubesc doar pentru că vreau să mă iubeşti şi tu.” Este doar un târg; ca urmare apare teamă: "Nu trebuie să mai iubeşti pe nimeni altcineva, nimeni altcineva nu trebuie să te mai iubească, deoarece nu vreau să mai participe nimeni la iubirea mea, ea nu mai trebuie împărtăşită de nimeni.”
Mintea inconştientă a omului continuă să creadă că iubirea este ceva cantitativ, că este vorba de o anumită cantitate de iubire: ”Dacă te iubesc, trebuie să îţi dau întreaga cantitate ţie. Dacă mai iubesc şi alte persoane, trebuie să împart această cantitate între ele; tu nu vei avea decât o parte, şi nicidecum întreaga cantitate."
În consecinţă apare gelozia, neîncrederea, lupta, cicăleala – tot ceea ce este urât şi se ascunde sub frumosul nume al iubirii.
În încredere nu se pune problema nici unei lupte. Aceasta este adevărata predare. Ori de câte ori spui. „Am încredere în tine,” acest lucru înseamnă: „Din această clipă lupta mea cu tine se încheie. Sunt al tău.”

Încrederea nu este o competiţie; în cadrul ei nu apare gelozia. Puteţi avea încredere în mine; milioane de oameni au încredere. De fapt, cu cât aceştia vor fi mai numeroşi, cu atât veţi fi mai fericiţi. Vă veţi bucura că există atât de multe persoane încrezătoare. Nu la fel se întâmplă cu iubirea.

Încrederea este – fără nici o îndoială – mai valoroasă decât iubirea.
În încredere este conţinută şi iubirea, însă iubirea nu presupune încrederea. Când afirmaţi; „Am încredere în tine.” se subînţelege că şi iubiţi.
Însă când afirmi că iubeşti, acest lucru nu presupune în mod obligatoriu şi încredere. În realitate iubirea voastră este foarte

suspicioasă, neîncrezătoare, temătoare, mereu la pândă, urmărind în permanenţă fiinţa iubită. Îndrăgostiţii devin uneori adevăraţi detectivi. Ei se spionează unul pe altul.

Iubirea este frumoasă dacă este o parte a încrederii, deoarece încrederea nu poate exista fără iubire.

Este evident că atunci când spuneţi: „Te iubesc," nu este vorba de dăruire, nu este o pregătire pentru extincţia voastră. Nu este o disponibilitate de a fi dus spre necunoscut şi incognoscibil. Când spui: „Te iubesc," eşti egal cu celălalt, iar această egalitate are o anumită agresivitate.
Spunând însă: „Am încredere în tine," este vorba de o profundă dăruire, o deschidere, o receptivitate, o declaraţie faţă de tine însuţi şi faţă de univers: „Chiar dacă acest om mă va duce în infern, nu voi protesta. Am încredere deplină. Dacă locul în care mă duce mi se pare a fi infernul, există toate şansele ca eu să nu văd bine. Nu este cu putinţă ca el să mă conducă în infern."
Când este vorba de încredere, vei găsi greşeli numai în tine însuţi.
Când este vorba de iubire, greşeala va fi a celui pe care îl iubeşti.
Încredere înseamnă a spune: „Sunt ignorant, sunt adormit şi inconştient. Există posibilitatea de a spune ceva greşit, de a face ceva rău, astfel încât trebuie să fii îngăduitor şi plin de compasiune faţă de mine."
Încrederea înseamnă atât de mult... Este o comoară nepreţuită.

În călătoria autentică a vieţii tale, propria ta intuiţie este singurul tău maestru.

În loc să te îndrepţi spre obiectul căutării tale, caută-l pe cel care caută. Găsindu-l pe cel care caută realizezi deodată că te simţi acasă în întreaga existenţă.
Găsindu-te pe tine însuţi, realizezi faptul că întreaga existenţă este casa ta.

Lumea lui „mai mult" este lumea omului obişnuit. Lumea în care nu cauţi să ai mai mult, în care nu te îndrepţi spre nici o

ţintă, ci în care priveşti în profunzimile clipei prezente, în ceea ce eşti, acea lume în care pătrunzi în prezentul conştiinţei tale, reprezintă singura revoluţie, singura religie şi spiritualitate autentică.

Pământul este unul singur, este un tot unitar. Ar trebui să fim mândri de faptul că planeta noastră este singura din acest univers – în care se găsesc milioane de sisteme solare şi milioane de planete... Planeta noastră este singura care a produs nu numai viaţa, nu numai conştiinţa, ci şi cea mai înaltă înflorire a conştiinţei în fiinţe ca Gautama Buddha[3], Lao Tseu[4], Tilopa[5] şi mulţi alţii.

Când afirm că în afara omului totul este un adevăr viu, că tot ceea ce există – oceanul, norii, stelele, pietrele, florile – e autentic, lipsit de orice mască, şi că numai omul este capabil să se iluzioneze şi să îi păcălească pe alţii, trebuie să reţineţi că acesta este un prilej nemaipomenit. Este un fapt pozitiv, care nu trebuie condamnat ci lăudat, deoarece chiar dacă un trandafir sau o floare de lotus vor să mintă, ele nu por face acest lucru. Autenticitatea lor nu este libertate, iar adevărul lor este o povară. Ele nu îşi pot depăşi limitele.
Omul are acest prerogativ, acest privilegiu: de a nu fi autentic. Aceasta înseamnă că are libertatea de a alege. Dacă alege autenticitatea, va alege adevărul şi libertatea. Libertatea este privilegiul său. Nimeni din întreaga existenţă nu dispune de libertate. Când apar însă asemenea ocazii favorabile, apare pericolul de a greşi.
Când dispuneţi de libertate, este posibil să greşiţi.
Nici un trandafir nu poate greşi, nici o stâncă nu poate greşi. Voi însă puteţi să o faceţi; de aceea trebuie să fiţi pătrunşi de o deplină conştienţă a fiecărei acţiuni, a fiecărui gând, a fiecărui sentiment.
Numai omul trebuie să caute adevărul; toate celelalte fiinţe l-

---

3 Sau, Gautama Siddartha - a fost un lider spiritual indian fondator al Budismului.

4 Numele se traduce prin (Bătrânul Maestru) este un filozof chinez, a cărui naștere este cel mai probabil databilă în jurul veacului VI înainte de Hristos. Este figura fondatoare a taoismului și autorul cărții de bază a acestuia, Tao Te Ching - Cartea Căii și a Virtuții

5 (988-1069) sa născut în nici Chativavo (Chittagong), Bengal sau Jagora, Bengal în India. El a fost un practicant tantric și mahasiddha. El a dezvoltat metoda Mahamudra, un set de practici spirituale care accelerează foarte mult procesul de Bodhi atingând (iluminare).

au găsit deja, însă ele sunt lipsite de gloria libertăţii. Trebuie să-l căutaţi şi să-l descoperiţi; iar această căutare şi descoperire vă aureolează de glorie. Astfel deveniţi încununarea întregii existenţe.

Nefericirea nu este nimic altceva decât o alegere.
Alegeţi să experimentaţi fericirea, extazul, însă prin faptul de a alege veţi fi prinşi într-un proces natural. Vă veţi ataşa de aceste senzaţii, care sunt nepermanente; ele fac parte dintr-o roată aflată în mişcare.
Sunt la fel ca ziua şi ca noaptea: dacă alegem ziua, cum am putea evita noaptea? Ea va veni oricum. Noaptea nu aduce cu sine nefericirea; în realitate faptul că alegi ziua împotriva nopţii creează starea ta de nefericire.
Fiecare alegere este menită să se termine cu o stare de nefericire.
Lipsa alegerii aduce cu sine beatitudinea.
Absenţa alegerii înseamnă a te lăsa în voia curentului. Înseamnă că ziua şi noaptea, succesul şi eşecul, zilele de glorie şi cele de condamnare se succed, iar pentru tine, datorită faptului că nu ai ales nimic, indiferent ce se prezintă, este bine.
Încetul cu încetul vei avea o anumită senzaţie de detaşare: roata va continua să se învârtă, însă tu nu mai eşti prins în mişcarea ei. Nu mai are importanţă dacă este zi sau noapte. Eşti centrat în tine însuţi; nu te mai ataşezi de nimic altceva, nu îţi mai fixezi centrul niciunde altundeva.
Singura problemă este aceea de a putea trăi fără nici o alegere. Bucuraţi-vă indiferent ce se întâmplă. Când dispare acea stare, apare o alta; bucură-te şi în acest caz. Ziua este frumoasă, însă noaptea îşi are frumuseţea ei. Şi poţi să te bucuri de amândouă numai dacă nu eşti ataşat de nici una.
Numai o persoană care nu alege savurează viaţa în întregime. Ea nu este niciodată nefericită. Indiferent ce se întâmplă, ea găseşte o cale de a se bucura de acel lucru.
Şi aceasta este adevărata artă de a trăi – a găsi o cale pentru a ne bucura de viaţă. Amintiţi-vă însă mereu de condiţia fundamentală: absenţa alegerii. Puteţi fi astfel numai dacă sunteţi atenţi, conştienţi; altfel veţi cădea în lumea alegerii.

Viaţa este, desigur, o artă; este arta supremă, iar formula cea mai scurtă, care se poate aplica oricărei situaţii, oricărei probleme, este aceea a atenţiei totale lipsite de alegere[6].

Odată ce accepţi viaţa în totalitatea ei, ai acceptat şi moartea care este inclusă în ea; iar moartea nu este ceva care să i se împotrivească, este numai un servitor, la fel ca şi somnul. Viaţa ta este eternă şi va continua la nesfârşit; corpul nu este însă etern; el trebuie să fie schimbat. Corpul îmbătrâneşte şi este mai bine să vă luaţi unul nou – să aveţi o formă nouă – decât să vă chinuiţi cu cel vechi.
În ceea ce mă priveşte, cred că un om care înţelege acest lucru nu va avea nici o problemă. El va avea o claritate a viziunii, iar problemele sale vor dispărea pur şi simplu. În urmă rămâne o extraordinară tăcere, o tăcere de o mare frumuseţe şi o mare binecuvântare.

Nimic nu te jigneşte şi nu te răneşte mai tare decât adevărul.

Cunoştinţele împrumutate nu sunt altceva decât ignoranţa.

Adevărul experimentat de tine nu îţi îmbogăţeşte cunoştinţele, ci te face umil. Cu cât ştii mai mult, cu atât susţii mai puţin că ştii. Iar atunci când cunoaşterea ta este perfectă, poţi să spui doar: „Sunt complet ignorant; sunt doar un copil care culege scoici de pe plajă. Nu ştiu nimic.”
Numai cel cu o cunoaştere perfectă poate spune: „Nu ştiu.”
Oamenii care afirmă: „Eu ştiu,” sunt nişte fiinţe perfect ignorante, însă memoria lor este plină până la refuz. Amintirile lor sunt însă moarte, lipsite de viaţă, deoarece ele nu au dat naştere nici unei experienţe proprii.

Pentru mine, a fi natural înseamnă a fi pe deplin spiritual.
Efortul meu este de a crea un om natural, un om lipsit de orice simţ al culpabilităţii, un om care să accepte toate slăbiciunile, toate eşecurile specifice fiinţei umane.
În această profundă acceptare a fiinţei tale se află ascunsă sămânţa transformării tale.

Vieţile noastre sunt pline de lucruri lumeşti, de acţiuni obişnuite tocmai pentru că nu am învăţat secretul de a

---

6 În original, în engleză: ”choiceless awareness” (n.t.)

transforma calitatea tuturor acţiunilor noastre.
Amintiţi-vă că până nu aflaţi acest secret, veţi fi la fel de comuni ca şi acţiunile voastre; veţi rămâne la fel până când nu ajungeţi la acea conştiinţă care vă sacralizează, vă sanctifică şi aduce tot ceea ce faceţi la acelaşi nivel cu ceea ce sunteţi.
Atunci, tot ceea ce atingeţi va deveni sacru.
Tot ceea ce faceţi va fi sacru.

Tot ceea ce este frumos în voi, tot ceea ce vă aminteşte de transcendent, aduce în voi un dor, un dor de inefabil. Nu ştiţi numele obiectului pe care îl doriţi, deoarece nu este vorba de nici un obiect.
Atunci când ascultaţi o melodie frumoasă, când urmăriţi un răsărit de soare sau zborul unei păsări, când priviţi frumoşii trandafiri sau rămâneţi în tăcere, simţiţi parcă o dulce durere.
Este dorul de a te uni cu această stare, care să nu mai fie trecătoare, tranzitorie, ci să rămână cu tine şi să devină propria ta fiinţă.

Aceeaşi muzică pe care aţi ascultat-o ieri şi vi s-a părut frumoasă, poată să vă pară mâine plictisitoare. Nu muzica este cea care a declanşat în voi dorinţa după acea linişte, după acea armonie, dorinţa de a avea întreaga frumuseţe a existenţei, pentru totdeauna.
Această dorinţă este una spirituală, un dor de transcendent, aflat dincolo de toate experienţele tranzitorii; o dorinţă de a opri timpul şi de a fi aici şi acum, în această clipă, pentru totdeauna.
Aceasta este adevărata religiozitate.

Atunci când simţi existenţa în mod imediat, fără nici un intermediar, fără o minte împrumutată, trăieşti o experienţă care te transformă, care te iluminează, care te trezeşte, care te ridică pe cea mai înaltă culme a conştiinţei.
Nu există împlinire mai mare. Nu există mulţumire mai mare. Nu există relaxare mai profundă. Ai ajuns acasă.
Viaţa devine o bucurie pură, un cântec, un dans, o celebrare, şi aceasta este ceea ce numesc eu viaţă religioasă.

Avem nevoie de o fiinţă umană care să nu fie îndoctrinată religios sau politic. Educaţia să fie numai o dezvoltare a

inteligenţei, astfel încât ea să îşi poată găsi într-o bună zi propriul adevăr.
Nu uitaţi însă: dacă adevărul nu este al vostru, atunci nu este adevăr. Pentru a fi adevăr trebuie să vă aparţină, să provină din experienţa voastră; adevărul nu poate fi împrumutat.

Dumnezeu poate muri, religiile pot dispărea, însă religiozitatea este ceva consubstanţial cu întreaga existenţă.
Religiozitate este frumuseţea răsăritului de soare sau a păsării de pe ramura unui copac. Este frumuseţea unei flori de lotus care se deschide. Este tot ceea ce e sincer, autentic, plin de iubire şi compasiune.
Religiozitatea include tot ceea ce vă înalţă, tot ceea ce nu vă lasă să vă opriţi acolo unde vă aflaţi, ci vă reaminteşte mereu că mai aveţi încă mult de mers.
Oriunde vă opriţi pentru a vă odihni, este doar o odihnă de o noapte; dimineaţa peregrinarea continuă. Iar această peregrinare este eternă.

Doresc ca fiecare să devină un hoinar prin această existenţă. Nu aveţi nevoie de rădăcini, pentru că nu sunteţi copaci.

Natura nu este angoasă, ci beatitudine. Ea nu este anxietate, nefericire, suferinţă. Ea este iubire şi bucurie. Este o permanentă celebrare.
Ne tragem din această natură, suntem o parte a ei şi moştenim calităţile ei în conştiinţa noastră.

Încredere înseamnă că, indiferent ce s-ar întâmpla, acceptăm respectivul lucru, plini de bucurie. Nu îl refuzăm, nu ne opunem – deoarece atunci nu ar avea nici un sens – ci îl primim dansând, cântând, râzând, plini de iubire.
Indiferent ce se întâmplă, totul este înspre bine. Existenţa nu poate greşi. Ea nu ne îndeplineşte toate dorinţele, pentru simplul motiv că acestea sunt greşite.

Cea mai mare trebuinţă a omului este aceea de a fi dorit. Dacă cineva are nevoie de voi, vă simţiţi răsplătiţi. Însă dacă întreaga existenţă are nevoie de voi, beatitudinea voastră devine nelimitată. Iar această existenţă are nevoie în egală măsură de un mic fir de iarbă, ca şi de cea mai mare stea; nu

se pune problema unei inegalităţi.
Nimeni nu vă poate înlocui. Dacă nu aţi exista, întreaga existenţă ar pierde ceva; ea ar rămâne pentru totdeauna ceva mai săracă; ar fi neîmplinită. Senzaţia că această existenţă imensă, acest întreg, are nevoie de voi, vă eliberează de orice posibilă nefericire.

Evoluţia încearcă, prin intermediul omenirii, să atingă cea mai înaltă culme a conştiinţei. Câteva fiinţe au şi atins-o; acest lucru demonstrează că oricine o poate atinge – este nevoie doar de puţin efort, de puţină sinceritate şi căutare.
Toate lucrurile par să vă spună, că modul în care trăiţi nu reprezintă totalitatea voastră, că lucrurile pe care le faceţi nu reprezintă totul, că viaţa voastră de zi cu zi nu este decât ceva superficial; viaţa voastră reală rămâne, de cele mai multe ori, neatinsă. Oamenii se nasc, trăiesc şi mor fără să ştie cine sunt cu adevărat.
Întreaga existenţă este tăcută; dacă vei fi şi tu tăcut, vei găsi această conştiinţă din interiorul tău. Cunoscând-o, viaţa va deveni o bucurie, o celebrare de fiecare clipă, o nesfârşită feerie de lumini.

Există un singur fel de rugăciune: acela de a trăi plin de recunoştinţă faţă de întreaga existenţă. Existenţa ţi-a dat o ocazie pe care nu ai cerut-o niciodată, pe care nu ai meritat-o niciodată, şi pe care totuşi o al Şi ai înflorit în mii de flori, lăsând în urmă un parfum al gratitudinii

Acţionaţi într-un mod mai conştient şi vă veţi apropia din ce în ce mai mult de o calitate ce poate fi numită divină şi nu de o persoană numită Dumnezeu; nu de o persoană, ci de o calitate, de o esenţă.
Acţionaţi în mod inconştient şi vă veţi apropia nu de ceva ce poate fi personificat şi numit diavol, ci de o anumită calitate a răului.
Mintea inconştientă alege căi greşite; mintea conştientă le alege doar pe cele bune.
Şi singura religie care poate există este o artă de a transforma inconştienţa minţii în conştienţă, astfel încât să nu mai existe dualitatea conştient-inconştient ci numai o lumină, o conştiinţă

pură.
Iar dacă privim prin intermediul acestei conştiinţe pure, totul este divin.

Fiţi gata întotdeauna să treceţi de la cunoscut la necunoscut, indiferent de ce domeniu sau experienţă ar fi vorba.
Este mai bine aşa, şi aceasta chiar dacă necunoscutul se dovedeşte a fi mai rău decât cunoscutul; nu acest lucru contează. Ceea ce are importanţă este faptul de a face trecerea de la cunoscut la necunoscut, ceea ce contează este disponibilitatea de a realiza această trecere. Iată ce este deosebit de preţios!.
Repet: chiar dacă tradiţia este la fel de preţioasă ca aurul, uitaţi-o. Alegeţi noul, indiferent dacă este din aur sau nu.
Ceea ce contează este alegerea voastră de a învăţa, de a experimenta, faptul de a accepta să pătrundeţi în întuneric.

Meditaţia este singurul răspuns la toate problemele omului. Indiferent dacă este vorba de frustrare, de descurajare, de tristeţe, de negăsirea unui rost sau de angoasă; problemele sunt multe, soluţia este însă una singură.
Iar această soluţie este meditaţia.

În întreaga lume s-a încercat realizarea unei societăţi armonioase; toate încercările au dat greş, pentru că nimeni nu şi-a pus întrebarea de ce societatea nu este armonioasă în mod natural.
Armonia este imposibilă, deoarece fiecare individ este fragmentat în interior, iar această fragmentare este proiectată asupra societăţii. Şi până când această divizare interioară nu este dizolvată, realizarea proiectului utopic al unei societăţi armonioase rămâne de neatins.
Singura cale de realizare a acestei utopii este aceea a creşterii lucidităţii voastre, realizată simultan cu o descreştere a gradului vostru de inconştienţă, până când nu mai rămâne nimic inconştient; voi înşivă sunteţi o pură conştiinţă.
Când veţi realiza acest lucru, orice divizare va dispărea.

Este evident faptul că în lume este nevoie de acţiune şi nu de absenţa ei. Pentru a avea succes, este nevoie de acţiune, nu de non-acţiune. Pentru realizarea oricărei ambiţii este nevoie

de acţiune, întreaga lume şi-a îndreptat deci încetul cu încetul atenţia asupra aspectului activ.
Aspectul activ va crea însă tensiuni, va genera angoasă şi tristeţe. Chiar dacă veţi reuşi să atingeţi ţinta, veţi realiza faptul cţ nu aţi atins în realitate nimic, că v-aţi pierdut pur şi simplu timpul şi v-aţi irosit energia.
Partea activă a minţii voastre nu vă poate lăsa într-o stare de tăcere, într-o stare de relaxare, linişte şi concentrare. Acest fapt este cu neputinţă pentru partea activă a minţii.
Numai partea inactivă vă poate oferi un cămin în care să vă odihniţi, un adăpost şi o senzaţie plăcută că nu mai este nimic de terminat; vă simţiţi bine aşa cum sunteţi, ţinta a fost deja atinsă şi nu mai este nevoie să faceţi nici cel mai mic efort.
Lumea poate fi armonioasă numai dacă meditaţia este răspândită pretutindeni, iar fiinţele umane ajung la conştiinţa de sine. Acesta va fi un mod de abordare cu totul nou.
Până în prezent accentul a fost pus pe evoluţie. Atenţia a fost îndreptată asupra societăţii şi structurii ei. Eşecurile s-au ţinut lanţ.
Acum atenţia trebuie să se îndrepte asupra individului, asupra meditaţiei şi transformării, iar nu asupra evoluţiei.
Şi nu este atât de dificil cum Srdi putea crede. Trebuie doar înţeleasă valoarea meditaţiei.
Este foarte uşor, şi milioane de oameni pot ajunge la o viaţă interioară nedivizată. Ei vor reprezenta primul grup uman armonios. Iar armonia, frumuseţea, compasiunea şi iubirea lor, va avea ecou în întreaga lume.

Omenirea este în pericol în fiecare clipă. Va fi o adevărată minune dacă vom supravieţui acestui sfârşit de secol.

Este esenţial să vă daţi seama că adevărul nu poate proveni decât din propria voastră experienţă. Nu există nici o altă cale pentru a-l atinge.
Puteţi avea iluzii din abundenţă; tot felul de iluzii – de toate culorile, formele şi mărimile – orice doriţi. Ele sunt la dispoziţia voastră şi vi se potrivesc perfect. Nu trebuie să vă potriviţi cu ele; au ele grijă să vi se potrivească.
Este foarte simplu; ele sunt făcute pentru voi, vi se potrivesc perfect.

Adevărul reprezintă însă cu totul altceva. Va trebui să fiţi pe măsura lui. El nu acceptă nici un fel de compromis. Trebuie să vă transformaţi în conformitate cu adevărul; trebuie să treceţi printr-o profundă transformare.

Un om cu adevărat religios va transpune această religiozitate în acţiunile sale, în relaţiile, în gândurile şi sentimentele sale. El nu are nevoie de o biserică, de o sinagogă sau de un templu. El are nevoie de o claritate a viziunii, o tăcere a inimii, o experienţă a propriei sale fiinţe; prin această experienţă el va realiza că întreaga lume este divină, că tot ceea pe există se găseşte la diferite nivele de evoluţie, conţinând însă potenţialul vieţii şi acela al conştiinţei.

Mintea nu cunoaşte cele trei aspecte ale timpului. Ea cunoaşte numai două: trecutul şi viitorul. Prezentul este, pentru ea, inexistent. Ceea ce există i se pare a fi inexistent, în timp ce inexistentul i se pare că există.
Întregul efort este aşadar îndreptat asupra faptului de a ieşi din minte, de a părăsi ceea ce nu există şi a rămâne în miezul existenţei.
Cum poţi rămâne în prezent? - acesta este secretul meditaţiei. În clipa în care rămâi în prezent, iluminarea nu mai reprezintă decât o consecinţă.

Punctul de plecare al tuturor artelor a fost meditaţia, însă ele au sfârşit prin a se îndepărta de meditaţie; aceasta este nenorocirea. Fiecare artist trebuie deci, indiferent de specificul artei sale, să găsească o cale de întoarcere la meditaţie. În realitate nu se întâmplă deloc aşa.
Dimpotrivă, cea mai mare parte a artiştilor, a muzicienilor, dansatorilor, poeţilor, sculptorilor, în loc să ajungă la meditaţie, sfârşesc în nebunie, care este polul opus al meditaţiei. Motivul este că, la originile artei, intervalele, spaţiile libere, erau mai importante decât cuvintele.
Cu trecerea timpului însă, cuvintele au devenit mai importante decât intervalele.

Nici o fiinţă umană meditativă nu s-a sinucis sau nu a înnebunit vreodată; dimpotrivă, a devenit tot mai echilibrată, tot mai armonioasă, ajungând până la armonia cea mai

deplină – non-mentalul.
A ajunge la non-mental înseamnă a atinge starea supremă. Nu există nimic mai presus, deoarece non-mentalul este pace, este tăcere, este beatitudine.
Non-mentalul este divinul, este nemurirea, este eternitatea.

Psihologia occidentală se învârte în junii rădăcinilor.
Ea nu a ajuns însă la frunze, la flori şi la fructe. Nici nu se pune problema să pătrundă în domeniul non-mentalului; ea nu a fost în stare să cuprindă totalitatea nici măcar în domeniul mental. Iar dacă nu cunoaşteţi întregul domeniu al mentalului, nu puteţi face saltul în non-mental
Non-mentalul este realizare.
Non-mentalul este iluminare.
Non-mentalul este eliberare.

Oamenii de ştiinţă nu vor fi niciodată în stare să înţeleagă profunzimea abisală, întunecimea şi ţinutul misterios al propriei lor minţi.

Dacă există o singură ştiinţă, atunci nu poate exista decât o singură religie. Dacă o singură ştiinţă este suficientă pentru a explora întreaga lume obiectivă, atunci o singură religie va fi suficientă pentru a explora lumea interioară a omului; iar acestei religii unice nu trebuie să i se mai adauge nici un adjectiv: creştină, hindusă, taoistă, etc.
La fel cum ştiinţa este pur şi simplu ştiinţă, tot astfel religia este pur şi simplu religie.
De fapt, în ceea ce mă priveşte, cred că nu există decât ştiinţă, aceasta având două dimensiuni: una dintre ele acţionează în lumea exterioară, iar cealaltă în lumea interioară. Putem deci să renunţăm la cuvântul „religie”. Un principiu fundamental al ştiinţei este acela de a folosi un număr minim de ipoteze. Prin urmare, de ce să folosim două cuvinte? Un singur cuvânt este suficient. Iar cuvântul „ştiinţă” este un cuvânt frumos; el înseamnă cunoaştere.
Faptul de a-l cunoaşte pe celălalt reprezintă un aspect, iar a te cunoaşte pe tine însuţi reprezintă celălalt aspect; cuvântul „cunoaştere” acoperă însă ambele aspecte.

Dacă eşti pregătit să deschizi o nouă poartă în fiinţa ta, dacă

eşti gata să asculţi din inimă, atunci tot ceea ce spun eu devine atât de simplu încât nu este nevoie să crezi; orice îndoială este pur şi simplu exclusă. Este atât de simplu încât nu ai cum să te îndoieşti.
De aceea sunt împotriva credinţei; motivul este acela că întreaga mea învăţătură nu se bazează pe nici o credinţă. Mă pronunţ în întregime în favoarea îndoielii, deoarece învăţătura mea este atât de simplă încât nu aveţi cum să vă îndoiţi

Condiţionările noastre nu ne permit să fim naturali. Suntem învăţaţi încă de la început că trebuie să transcendem natura, că faptul de a fi naturali este echivalent cu a face parte din regnul animal şi că – în consecinţă – trebuie să fim supranaturali.
Pare foarte logic. Toate religiile au la bază învăţătura că a fi om înseamnă a transcende natura. Şi ele au convins omenirea, timp de secole întregi, să-şi depăşească propria natură.
Nimeni nu a reuşit transcenderea naturii; singurul fapt care a reuşit, a fost distrugerea frumuseţii naturale a fiinţei umane şi a inocenţei sale.

Când o persoană matură devine copil... există o diferenţă între un copil obişnuit şi o fiinţă care a renăscut. Copilul este inocent pentru că este ignorant; inocenţa omului matur redevenit copil are o valoare mult mai mare, deoarece ea nu este ignoranţă, ci pură inteligenţă.

Inocenţa singură devine ignoranţă.
Inteligenţa singură se transformă în viclenie. Luate împreună, ele nu sunt nici ignoranţă, nici viclenie, ci pur şi simplu o receptivitate, o deschidere... o inimă capabilă să privească cu uimire chiar şi cel mai nesemnificativ lucru.
Iar omul care experimentează această stare de uimire este, pentru mine, singura fiinţă cu adevărat religioasă. Prin intermediul acestei uimiri, el ajunge să înţeleagă că existenţa nu este numai materie; este imposibil să fie astfel. Acest fapt nu reprezintă pentru el o simplă concluzie logică; nu este o banală credinţă, ci o experienţă autentică.
O experienţă atât de frumoasă şi de misterioasă... o experienţă inefabilă, care conţine o extraordinară inteligenţă...

Existenţa nu este şireată. Existenţa este simplă; este inocentă. Prin urmare, dacă o fiinţă este capabilă să păstreze aceste două calităţi împreună – inteligenţa şi inocenţa – nu mai are nevoie de nimic altceva.
Aceste două calităţi o vor conduce spre ţelul ultim – realizarea de sine.

Aş vrea să spun că există un singur lucru care certifică dacă un maestru este autentic sau nu: prezenţa sa.
Această prezenţă poate determina trezirea bruscă a minţii voastre adormite; ea vă poate înflăcăra. Vă poate face să înfloriţi în mii de petale, într-o singură clipă. Iar această clipă poate fi atât de intensă, încât are valoarea eternităţii.
Aceasta este singura cale de a experimenta faptul că toate celelalte lucruri sunt pur şi simplu lipsite de semnificaţie.

Mintea vede totul în alb şi negru, fără nici o nuanţă intermediară: zi şi noapte, viaţă şi noapte, iubire şi ură, fără ca între ele să existe ceva intermediar.
Mintea divizează, fragmentează, taie un lucru în două realităţi distincte, polare; ea le face atât de deosebite, încât pare cu neputinţă să existe o cale de reconciliere; nu se mai poate demonstra că ele reprezintă de fapt una şi aceeaşi realitate.
Mintea se ocupă numai de cele două aspecte polare ale aceleiaşi realităţi. Aşa se întâmplă mereu.
Din punct de vedere logic este adevărat că iubirea şi ura sunt opuse, contradictorii, însă acest lucru nu este adevărat din punct de vedere existenţial. Iubirea se poate transforma în ură foarte uşor; între ele nu există nici o barieră. Ura se poate transforma în iubire, aşa cum valurile se transformă în alte valuri, fără ca între ele să existe vreo linie de demarcaţie.
Faptul că lumina şi întunericul reprezintă două realităţi opuse, contradictorii, este invenţia voastră. Dar nu este deloc adevărat!
Între ele nu există nici un fel de opoziţie. Putem spune cel mult că lumina este mai puţin întunecată, iar întunericul mai puţin luminos. Însă trebuie să folosim ceva care sugerează numai o diferenţă de nuanţă, fără să le pună în contradicţie.

Putem vedea în fiecare zi cum viaţa trece în moarte într-un

mod atât de liniştit, atât de tăcut, fără să facă nici un fel de zarvă… Moartea este atât de tăcută încât nici nu îi puteţi auzi paşii. Nu poate exista nici o contradicţie. Iar cei ce ştiu cu adevărat acest lucru, cunosc şi faptul că moartea trece apoi în noi forme de viaţă. Toate distincţiile sunt făcute de mintea omului; existenţa este lipsită de asemenea distincţii.
De îndată ce începem să gândim fără să facem apel la distincţii, la dualităţi, fără să introducem o dihotomie, separarea din mintea noastră dispare. Nu aţi fost fragmentaţi de nimeni altcineva, răspunderea vă aparţine în exclusivitate; acum puteţi înlătura dualitatea, fragmentarea, şi întreaga minte poate redeveni unitară.

Gândurile reprezintă un substitut; ele apar numai atunci când lipseşte luciditatea.

Trebuie să vă amintiţi mereu acest lucru; când experimentaţi ceva lipsit de polul său opus, aţi ajuns acasă.
Cât timp există un pol opus, veţi fi mereu fragmentaţi. Veţi fi ca o minge ce se rostogoleşte dintr-o parte în alta; uneori fericiţi, alteori nefericiţi, însă fără a vă cunoaşte pe voi înşivă şi fără a descoperi ceea ce există dincolo de ceea ce vă face fericiţi sau nefericiţi. Acesta este şi motivul pentru care transpunerea în cuvinte este imposibilă; cuvintele aparţin lumii dualiste, altfel ele nu ar avea nici un sens.
Aceasta este însăşi esenţa limbajului; nu poate exista nici un cuvânt care să nu îşi aibă opusul. Dacă opusul nu există, atunci cuvântul nu are nici un sens.

Pentru mine întunericul este unul dintre cele mai mari mistere ale existenţei; un mister mult mai profund decât lumina.
Cei ce se tem de întuneric nu vor fi niciodată în stare să pătrundă în propria lor fiinţă. Se vor învârti în jurul ei, însă nu vor ajunge niciodată în ei înşişi.
Iar acest interior reprezintă întunericul şi nu lumina, deoarece lumină vine şi pleacă; din clipa în care ai descoperit raza de întuneric din interiorul tău, ai descoperit ceva etern, indestructibil, ceva cu mult mai autentic decât viaţa pe care o cunoşteai.
Întunericul este substanţa fundamentală pe care este clădită

viaţa.

Un koan reprezintă o enigmă care nu poate fi descifrată; nu există nici un mod de rezolvare. Este o strategie folosită pentru a obosi atât de mult partea activă a minţii, încât aceasta să se prăbuşească epuizată.
În aceste clipe, atenţia poate fi redirecţionată foarte uşor. Cum mentalul nu a reuşit, atenţia poate fi îndreptată lesne către non-mental.

Misticii au numit meditaţia „non-mental” căci, dacă este numită "meditaţie”, mintea o transformă, din nou, într-un scop. Meditaţia devine un lucru care trebuie dobândit. Nu are importanţă dacă această ţintă este iluminarea sau meditaţia; ea rămâne prezentă, împreună cu perspectiva viitorului, iar prezentul este distrus.
Misticii, care au schimbat pentru prima dată denumirea cuvântului „meditaţie” în „non-mental”, au avut o intuiţie extraordinară. Astfel, non-mentalul nu poate fi un scop în sine. Mentalul nu poate transforma non-mentalul într-un scop. Ar fi pur şi simplu absurd; cum ar fi posibil că mentalul să transforme starea non-mentală într-un scop? Omul obişnuit îşi va spune că acest lucru nu este cu putinţă, că nu exisă nimic mai presus de mental, că de fapt nici nu există o stare non-mentală.
Aceasta a fost o strategie pentru a nu vă permite să transformaţi non-mentalul într-un scop. Foarte puţine persoane au înţeles că aceasta este o strategie menită să împiedice transformarea non-mentalului într-un scop. Fiţi deci, din ce în ce mai mult, în această stare de ne-gândire!
Continuaţi să îndepărtaţi amintirile şi imaginaţia, pentru a ajunge la puritatea clipei prezente. Atunci când vă cufundaţi mai adânc, când sunteţi în stare să vă menţineţi în această stare de ne-gândire, iluminarea se produce de la sine.

La fel cum iubirea reprezintă o modalitate de a ajunge la încredere, tot astfel şi încrederea este un mijloc de a atinge un lucru mai înalt, pentru care nu există nici un cuvânt, în nici o limbă. Este o experienţă. Nu se pune problema iubirii sau a neîncrederii, ci a unui lucru care nu poate fi cunoscut de

minte.
Iubirea şi încrederea vă ajută să atingeţi acest nivel.
Amintiţi-vă aşadar că ele nu reprezintă altceva decât modalităţi pentru a ajunge la ceva ce nu poate fi numit. Însă, deodată, când încrederea este totală, puteţi avea o viziune fugară.
Este ceva mai presus de voi înşivă; voi înşivă dispăreţi, pur şi simplu.

Adevărul nu poate fi formulat; prin urmare, tot ceea ce este formulat reprezintă o frumoasă minciună; frumoasă, deoarece ea poate conduce la adevăr.
Eu diferenţiez minciunile în frumoase şi urâte; urâte – care te îndepărtează de adevăr, şi frumoase – care te apropie de el. Calitatea lor este însă aceeaşi; şi unele şi altele sunt minciuni.
Însă minciunile frumoase sunt eficiente; ele împărtăşesc ceva din savoarea adevărului.

Adevărata savoare a vieţii se găseşte înlăuntrul vostru. Puteţi să vă întoarceţi spre voi înşivă, puteţi să priviţi în interiorul vostru chiar acum. Nu este nevoie de nici o adorare, de nici o rugăciune. Trebuie doar să întreprindeţi acea călătorie tăcută spre fiinţa voastră.
Numesc această „meditaţie”: o peregrinare către propria voastră fiinţă. Iar în momentul în care vă găsiţi propriul centru, aţi găsit centrul întregii existenţe.

Extremistul este întotdeauna un egoist.

În anumite momente sunteţi mai conştienţi, în altele mai puţin conştienţi. Se poate crea prin urmare o situaţie în care să fiţi din ce în ce mai conştienţi. De aceea atenţia a devenit un fundament pentru meditaţie. Şi odată cu faptul de a fi conştienţi, gândurile dispar.
Atunci când eşti pe deplin conştient nu mai ai nici un gând, iar timpul se opreşte dintr-o dată.

Cum aţi putea să ajungeţi la o moarte firească dacă trăiţi o viaţă nefirească? Existenţa omului este cel mai mare experiment.
Numai în acest univers vast, infinit, numai pe acest pământ a

fost posibilă apariţia unei umanităţi care să aibă potenţialul de a deveni pe deplin conştientă.
Existenţa aşteaptă mult de la voi.

PARTEA A DOUA

Citatele folosite în partea a doua a lucrării sunt extrase din discursurile ţinute de Osho în perioada august – decembrie 1986 la Bombay – India, şi reunite în volumul ***More Gold Nuggets***

Acestea sunt momentele adevărate, intervalul. Noaptea este pe sfârşite, curând va răsări soarele, încearcă să faci aceste intervale cât mai frumoase cu putinţă – pline de linişte, pline de gratitudine; gratitudine pentru existenţa care ţi-a dat această şansă, gratitudine pentru toţi cei care te-au ajutat. Şi apoi aşteaptă.
„Aşteptarea” este cuvântul cheie.
Nu poţi forţa existenţa în nici un fel; trebuie doar să aştepţi.
Lucrurile se întâmplă întotdeauna la momentul oportun.
Ai plantat seminţele, ai udat grădina; acum aşteaptă. Orice grabă este periculoasă. Orice lucru are nevoie de timp pentru a creşte.
Numai ceea ce este fals poate fi fabricat rapid, ca într-un flux tehnologic. Realităţile însă cresc, şi orice creştere are nevoie de timp.
Iar creşterea interioară este cea mai mare creştere din întreaga existenţă.

Interiorul şi exteriorul sunt părţi ale uneia şi aceleiaşi realităţi. Mai întâi trebuie să purifici exteriorul, care a fost deformat de secole întregi. Din fericire nimeni nu poate distruge realitatea ta interioară; nimeni nu poate intra acolo, cu excepţia ta. Nu poţi să-ţi inviţi acolo nici măcar iubita sau prietenul. Cu excepţia ta, nu poţi lua pe nimeni acolo. Este bine că se întâmplă aşa, altfel totul ar fi fost distrus şi orice revenire ar fi fost imposibilă.
Doar partea exterioară este acoperită de mizerii de tot felul; puţină înţelegere te poate elibera de ea. Însă aceasta este o parte esenţială – cea negativă: a-ţi da seama că falsul este fals, căci în clipa în care ştii că falsul este fals, el dispare de la

sine.
Şi după aceea, călătoria interioară este foarte uşoară, foarte simplă.

Luciditatea nu se pierde niciodată.
Ea se amestecă doar cu celălalt, cu obiecte. Iată primul lucru pe care trebuie să-l reţineţi: ea nu poate fi pierdută, ea este natura voastră intrinsecă, pe care o puteţi îndrepta spre orice doriţi. Atunci când vă săturaţi să vă îndreptăţi atenţia spre bani, putere sau reputaţie şi ajungeţi la momentul crucial când vreţi să închideţi ochii pentru a focaliza conştiinţa asupra propriei sale origini, asupra locului său de provenienţă, asupra rădăcinilor sale – într-o singură clipă viaţa voastră este transformată.

Se poate observa că o zi este cuprinsă între două nopţi, şi că – de asemenea – două zile frumoase încorporează o mică noapte.
Alege tu însuţi cum doreşti să te simţi – ca în paradis sau ca în infern.
Depinde doar de tine.

Singurul impediment este acela de a fi în minte. Iar unica soluţie este aceea de a transcende mintea. Numesc acest lucru meditaţie.

Există doar un singur pas, şi acesta este o schimbare de direcţie, de dimensiune. Fie ne îndreptăm atenţia către exterior, fie excludem exteriorul şi ne lăsăm întreaga conştiinţă să fie centrată în interior.
Iar atunci vei cunoaşte, pentru că tu EŞTI cunoscătorul, tu EŞTI conştiinţa. Nu ai pierdut-o niciodată. Ea a fost doar amestecată cu o mie şi una de lucruri.
Retrage-ţi atenţia de peste tot şi las-o să se odihnească înăuntrul tău; astfel ai ajuns acasă.

Întotdeauna ţi se acordă doar o singură clipă; nu ţi se dau niciodată două clipe deodată. Dacă ştii secretul de a trăi o singură clipă, cunoşti întregul mister al vieţii, nu ţi se poate da decât o singură clipă – şi astfel vei şti cum s-o trăieşti, cum să fii total în ea.

Nu te împotrivi naturii. Ascultă în tăcere – tot ceea ce trebuie să faci şi să fii se află în tine: toate direcţiile se află înlăuntrul tău.

Meditaţia este un mister atât de mare încât poate fi numită în acelaşi timp o ştiinţă, o artă şi o înţelegere spontană – fără a exista nici o contradicţie.
Dintr-un anumit punct de vedere este o ştiinţă, deoarece ea reprezintă o tehnică foarte precisă care trebuie executată. Nu există nici o excepţie de la regulă; este aproape ca o lege ştiinţifică.
Însă, dintr-un alt punct de vedere, ea poate fi considerată ca o artă. Ştiinţa aparţine domeniului mintal – ea este matematică, logică, raţională. Meditaţia vine din inimă, ea nu provine din minte – ea nu este logică, ea este mai aproape de iubire. Ea nu seamănă cu alte activităţi ştiinţifice, ea seamănă mai mult cu muzică, cu pictura, cu dansul şi, prin urmare, poate fi numită artă.
Însă meditaţia este un mister atât de mare încât numind-o „ştiinţă” sau „artă”, aceste denumiri nu epuizează toate definiţiile ce i se pot da.
Meditaţia este o înţelegere spontană pe care fie o ai, fie nu o ai. Înţelegerea spontană nu este o ştiinţă – ea nu poate fi învăţată; ea nu este nici artă. Înţelegerea spontană este cel mai misterios lucru în înţelegerea omenească.

Meditaţia este, în cele din urmă, o înţelegere spontană. Acesta este motivul pentru care, timp de mii de ani, oamenii au încercat să mediteze, au învăţat, însă foarte puţini au ajuns pe culmile meditaţiei.
Sunt foarte puţini până şi cei care au încercat. Iar cea mai mare parte a omenirii nici măcar nu s-a sinchisit să se gândească la acest lucru.
Este ceva... ca o sământă cu care te-ai născut în interiorul tău.
Dacă această sământă nu există, maestrul poate să îşi reverse toate binecuvântările asupra ta – în interiorul tău nu se va întâmpla nimic.
Iar dacă sământa este acolo, simpla prezenţă a maestrului, felul său de a te privi în ochi, va fi suficient pentru ca un lucru de o extraordinară importanţă să se întâmple în tine – o

revoluţie pe care nu o poţi împărtăşi nimănui.
Dacă un om nu are deja în inima să o mică sământă, atunci nu se întâmplă nimic. El poate învăţa tehnică, arta de a medita. Însă în cazul în care înţelegerea spontană lipseşte, el nu va reuşi.
Mii de persoane încep actul meditaţiei, însă foarte puţine – atât de puţine încât pot fi numărate pe degetele de la două mâini – ating vreodată iluminarea. Şi dacă meditaţia ta nu se transformă în iluminare, ţi-ai pierdut pur şi simplu timpul degeaba.

Esenţa profundă a meditaţiei este de a fi atât de tăcut încât să nu existe nici o agitaţie a gândurilor în interiorul tău, încât cuvintele să nu se interpună între tine şi realitate, încât întreaga plasă a cuvintelor să dispară, încât să rămâi singur.
Această singurătate, această puritate, acest cer senin al fiinţei tale este meditaţia.
Iar meditaţia este cheia de aur pentru toate misterele vieţii.

Eşti conştient de obiecte.
Trebuie să fii conştient şi de propria ta subiectivitate. Când priveşti un apus de soare eşti atât de captivat de frumuseţea lui încât uiţi cu desăvârşire că există o şi mai mare frumuseţe datorită căreia este cu putinţă să cunoşti frumuseţea apusului de soare – frumuseţea ta. Însă atenţia ta se îndreaptă asupra altui obiect- apusul, răsăritul, luna...
Renunţă la obiect şi încearcă să rămâi cufundat în pură conştiinţă, în tăcere, în pace. Fii doar conştient.

Dacă eşti curajos, ascultă vocea inimii. Dacă eşti un laş, ascultă vocea raţiunii. Însă pentru laşi nu există nici un paradis. Paradisul îşi deschide porţile numai celor plini de curaj.

Fiecare este plin de iubire. Dacă nu există obstacole, primăverile iubirii încep să se reverse în toate direcţiile, fără nici o deosebire.

Fii recunoscător existenţei, bucură-te de această minunată viaţă care te înconjoară. Iubeşte – deoarece ziua de mâine nu poate fi o certitudine. Nu există nimic frumos pentru mâine.

Trăieşte intens, trăieşte total, aici şi acum

Nimeni nu doreşte să stea gol-puşcă în stradă. Este mai bine să fii nefericit – cel puţin ai cu ce să te îmbraci, cu ce să te acoperi, chiar dacă e doar nefericirea ta... în fond nu este nimic rău – şi ceilalţi poartă acelaşi fel de veşminte. Pentru cei care pot să-şi permită, nefericirea este scumpă. Cei care nu îşi pot permite acest lucru sunt de două ori nefericiţi – ei trebuie să trăiască un tip sărac de nefericire, nimic mai mult.
Există deci nefericiţi bogaţi şi nefericiţi săraci. Iar nefericiţii săraci încearcă din răsputeri să ajungă cumva în starea celor bogaţi. Acestea sunt singurele două alternative posibile.
A treia alternativă a fost pur şi simplu uitată. E vorba de realitatea ta intrinsecă, în care nu există nici o urmă de nefericire.

Beatitudinea nu este ceva ce trebuie atins, ceva ce trebuie dobândit. Ea este deja acolo, ne-am născut cu ea. Noi nu am pierdut-o, ci doar ne-am îndepărtat de ea, întorcându-ne cu spatele la noi înşine.
Ea este chiar în spatele nostru – trebuie doar să ne întoarcem, s-o vedem, pentru că revoluţia să se petreacă.

A cunoaşte lucrurile este un risc. Experimentul s-ar putea să vă ardă. Atunci când experimentezi, te diferenţiezi de mulţime şi călătoreşti singur în acest univers în care nu ai nici o călăuză, nici o hartă, nici o indicaţie.
Tot ce ai este setea ta, dorinţa ta.

Nu crea obsesii în viaţa ta. Trăieşte mai degajat, joacă-te mai mult, fii mai puţin serios. Nu deveni rigid; aceasta este calitatea celor morţi. Fii flexibil. Cultivă-ţi un simţ al umorului care să te protejeze de nopţi întunecate, de găuri negre. Simţul umorului te va apăra. Şi dacă din când în când vei putea râde din toată inima, din profunzimile tale – acest lucru îţi va dărui o prospeţime, o vitalitate deosebită, o energie nouă cu care poţi urni munţii din loc.

Să nu te gândeşti niciodată că trebuie să te îndrepţi către ceva anume. Gândeşte-te că trebuie să te transformi pe tine însuţi aici. „Acolo” nu este decât o viclenie a minţii, care

încearcă să te păcălească. Mintea te face să fii interesat de lucruri aflate departe, altundeva, astfel încât să te îndepărteze de ceea ce este aici. Iar când atenţia ta nu mai este „aici”, ea este „acolo”. Şi nu poţi fi niciodată acolo. Trecând de ici-colo te vei obişnui să priveşti întotdeauna în altă parte, astfel încât, oriunde ai ajunge, acel lucru nu se va mai afla în centrul atenţiei tale; ţinta ta se va îndrepta spre altceva.
În India există o veche zicală. „Diya tale andhera” – „Spaţiul aflat sub lampă este întunecat.” Lampa îşi răspândeşte lumină peste tot în spaţiu, dar chiar sub ea este întuneric.
La fel se întâmplă şi cu fiinţa umană. Poţi să vezi totul, să priveşti peste tot în jur, însă nu eşti capabil să vezi unde eşti, cine eşti.
Anulează deci toate biletele pe care le-ai rezervat! Nu trebuie să mergi niciunde; simplul fapt de a te afla aici este pură beatitudine. Închide ochii pentru a vedea realitatea lui „aici”. „Atunci” şi „acolo” sunt pure ficţiuni. „Aici” şi „acum” sunt singurele realităţi.

Motivul pentru care fiinţa umană nu e meditativă este următorul: întreaga societate obligă omul să adopte o atitudine mintală şi nu una meditativă.

Te-ai născut ca un nimeni şi vei muri ca un nimeni. Şi între aceste două momente de absenţă a identităţii rămâi mereu un nimeni, păcălindu-te doar pe tine însuţi că eşti ceva sau altceva.

Necesitatea interioară de a crea este prima rază de lumină în noaptea întunecată a sufletului tău. Dorinţa de a crea este impulsul de a participa la lucrarea lui Dumnezeu. Nu există Dumnezeu sub forma unei persoane, însă există o imensă creativitate peste tot şi sub toate aspectele. Pentru mine Dumnezeu nu este un creator. Dumnezeu este toată această creativitate – şi ori de câte ori simţi nevoia să creezi, simţi de fapt nevoia să-l întâlneşti pe Dumnezeu.
Acesta reprezintă impulsul de a deveni tu însuţi un mic Dumnezeu, în drepturi depline. Numai actul creaţiei te poate mulţumi. Reţineţi un singur lucru: creativitatea are două aspecte. Unul ar fi acela că ea se naşte din liniştea, din

iubirea, din înţelegerea ta, din claritatea viziunii tale, din comuniunea ta intimă cu existenţa – în acest caz creativitatea este sănătoasă. Însă dacă ea nu este rezultatul meditaţiei, liniştii, păcii, înţelegerii şi iubirii tale, atunci se transformă într-un pericol. Ea poate să apară dintr-o minte confuză, dintr-o boală a spiritului.
Tot ceea ce se naşte dintr-o minte tensionată te ajută doar parţial; se produce o anumită uşurare. Obsesia care se agită înăuntrul tău este aruncată în afară şi va tortură pe altcineva. Ea poate chinui astfel multe fiinţe... deoarece atunci când există numai în interiorul tău, era o problemă personală. Tu ai făcut-o însă publică, şi dacă ea provenea dintr-o formă de nebunie sau de confuzie, te vei simţi – desigur – mai bine, însă preţul plătit este prea mare. Poţi contamina astfel milioane de oameni, timp de mii de ani. Tu te-ai uşurat, însă comportamentul tău nu este acela al unei fiinţe mature. Nu este un comportament normal, uman. Cântecele, picturile, dansul tău vor avea -toate- calităţile minţii din care provin.
Înainte de a compune cântece, poezii, dansuri, creează o conştiinţă care să transforme totul într-o adevărată binecuvântare pentru umanitate, şi nu într-un blestem.
Acesta este criteriul. Până când nu este o adevărată binecuvântare, aruncă tot ceea ce creezi la gunoi. Este adevărat că poţi simţi o uşurare, însă nu ai nici un drept să mai împovărezi şi pe altcineva.

Dacă eşti centrat numai pe minte, nu-ţi rămâne altceva decât să înnebuneşti – aceasta este posibilitatea ultimă, punctul culminant al minţii. În cazul în care nu vrei să înnebuneşti, vei face parte – pur şi simplu – din categoria celor mediocri.
Prin „mediocru” înţeleg a face un compromis aici, un altul colo, ascultând puţin de această parte, puţin de cealaltă – rupt mereu în fragmente, neavând niciodată o individualitate, neavând niciodată un suflet.

Mintea şi meditaţia nu pot exista împreună. Nici nu se pune problema coexistenţei lor. Poţi să fii centrat fie pe minte, fie pe meditaţie, pentru că mintea înseamnă gândire, iar meditaţia linişte.
Mintea înseamnă a bâjbâi în întuneric pentru a găsi poarta.

Meditaţia înseamnă a vedea poarta direct, fără a mai orbecăi în beznă.
Toţi marii artişti, oameni de ştiinţă, filozofi, mistici, poeţi şi pictori sunt nişte neadaptaţi. Iar a întâlni o astfel de persoană neadaptată înseamnă a găsi o fiinţă a frumuseţii, a curajului, a inteligenţei autentice... o fiinţă care este întotdeauna gata să rămână singură împotriva întregii lumi. Situaţia în care se află o stimulează pentru a folosi tot ceea ce are mai bun.
Un astfel de om se găseşte la cel mai înalt nivel al fiinţei, el funcţionează astfel în mod optim; şi este obligat să o facă, deoarece toată lumea este împotriva lui.
În întreaga istorie a omenirii poţi să-i numeri pe degete pe aceia care au luptat împotriva lumii. Această luptă a fost cea care i-a transformat într-o lumină către ei înşişi.

Dacă vrei să te cunoşti cu adevărat, trebuie să înveţi artă de a rămâne în linişte. În momentul în care eşti perfect liniştit, viaţa ta se transformă radical.
Există clipe frumoase şi în momentul de faţă, însă ele sunt doar clipe – abia devii conştient de ele şi au şi dispărut. Tu le priveşti întotdeauna plecând, le vezi numai spatele; ele îşi pun încălţările şi se pregătesc să te părăsească. Trebuie să fii ceva mai atent, ceva mai conştient.

Dacă trăiţi ca nişte somnambuli adormiţi, atunci viaţa voastră este previzibilă pentru că nu folosiţi conştiinţa. Sunteţi dominaţi de forţele inconştiente din interiorul vostru, forţe care nu au ochi – care sunt oarbe.
Acesta este motivul pentru care există ştiinţe că astrologia, chiromanţia, I Ching-ul[7] şi alte o mie şi una de metode şi de scripturi. Ele depind de mecanicitatea voastră. Orice act făcut inconştient este un act mecanic, căzut sub incidenţa legilor mecanice. Aşa vă făuriţi destinul.
Orice acţiune făcută conştient se situează dincolo de puterile funcţionării mecanice, robotizate. Orice act întreprins cu luciditate se situează dincolo de puterile „destinului”.
De aceea spunem că iluminatul este eliberat – el este eliberat de lanţurile destinului.

---

7 *I Ching* (*Cartea schimbărilor*) face parte din cele 5 clasice, cărţi canonice, care constituie baza culturii şi tradiţiei chineze. Mai mult chiar, *I Ching* este cea mai veche dintre ele (Virtual-Project editor)

Viaţa unui om este în aşa fel încât nu este niciodată completă. O mie şi una de lucruri sunt mereu incomplete. Dacă ar fi fost ca moartea să aştepte să vă completaţi toate acţiunile, nimeni nu ar mai fi murit vreodată.

Dacă ar fi să aleg între bârfe şi scripturi preferinţa mea se îndreaptă către bârfe[8]. Scripturile par triste, moarte, greoaie. Dacă eşti obligat să le asculţi, reuşeşti – desigur – să faci acest lucru, însă nu este un dans al inimii tale.
Bârfeşte cât mai estetic cu putinţă, cât mai religios cu putinţă! Şi bârfeşte despre ceva frumos, despre ceva extatic.

Oamenii leneşi n-au făcut niciodată rău nimănui, ei nu pot face rău. Lor nu le prieşte un deranj atât de mare.
Oamenii activi au creat pe Nadir Shah[9], pe Genghis Khan, pe Tamerlan, Adolph Hitler, Stalin, Mussolini şi Ronald Reagan. Lumea trebuie să se elibereze de aceşti oameni activi.
Nimeni nu a scris vreodată despre oamenii leneşi, nu există nici o istorie a lor. Probabil au existat oameni leneşi în această lume, însă nimeni nu a scris o istorie a lor. Ei sunt însăşi sarea pământului.

Numai omul care ştie cum să mediteze, cunoaşte şi arta de a asculta. Sau invers: omul care ştie cum să asculte, ştie şi cum să mediteze, pentru că este acelaşi lucru.

Oamenii însetaţi de putere sunt bolnavi psihic. Ei suferă de un complex de inferioritate; ei resimt o rană profundă în interiorul lor. Ei au nevoie de putere pentru a demonstra că sunt cineva şi pentru a vă convinge că nu aveţi voie să-i consideraţi obişnuiţi, ci extraordinari.
Şi reţineţi, aceasta este cea mai obişnuită dorinţă, de a fi extraordinar – este cea mai comună dorinţă, care apare la oricine.
Singurul om extraordinar este acela care nu are dorinţa de a fi extraordinar, şi care trăieşte pe deplin mulţumit cu faptul de a fi obişnuit.

---

8 Joc de cuvinte intraductibil ”gossips and gospels”(n.t.)

9 Shah din Iran (1736-1747). A fost fondatorul dinastiei Afsharid care a devenit pentru scurt timp una dintre cele mai puternice dinastii persane în istoria iraniană (Virtual-Project editor).

Bineînţeles că sunt un ucigaş!
Şi asta fără să fac nici cel mai mic gest, deci sunt un ucigaş dintr-o categorie aparte. La fel se întâmplă şi cu molia care se îndreaptă spre lumânare – molia se îndreaptă dansând spre lumânare şi moare din propria ei vină; lumânarea nu face nimic şi – totuşi – ucide molia.
Singurul rol al maestrului este de a crea o astfel de energie, o astfel de forţă magnetică în care să fii atras pentru a dispărea încetul cu încetul. Atunci vine şi clipa în care eşti una cu întreaga existenţă. Asta este ceea ce numesc eu moarte adevărată.

Orice adevăr trebuie învăluit în ceva pentru a putea fi asimilat. Buddha spunea: „Atunci când ajungeţi în punctul cel mai lăuntric, în intimitatea voastră, dispăreţi – *anatta,* nefiinţă, non-sine, ne-suflet. Veţi fi doar un zero, şi acest zero se va dizolva în zero-ul universal.” Acesta este adevărul ultim, exprimat însă într-un mod foarte dur, incomod.
Ei bine, cine doreşte să devină un zero? Oamenii vin aici pentru a găsi beatitudinea eternă. Ei sunt deja obosiţi, nefericiţi, chinuiţi, suferind de tot felul de boli. Iar ei vin la Maestru, care le spune: „Singurul remediu este să deveniţi un zero.” – cu alte cuvinte, boala poate fi vindecată numai dacă pacientul este omorât. Aceasta este traducerea exactă.
Bineînţeles că boala va dispărea dacă pacientul va fi omorât, însă voi aţi venit aici pentru a vă vindeca şi nu pentru a fi omorâţi!
Religia a dispărut cu cinci secole în urmă. Există un motiv temeinic, intrinsec, dar raţiunea principală e aceea că oamenii nu au găsit-o plăcută, atractivă, ispititoare. Ea era în fond nudă şi adevărată, însă cine are nevoie de adevărul gol-goluţ?
Trebuie să vă vorbesc mai întâi despre beatitudine, despre binecuvântare, despre o mie de lotuşi înflorind în voi. Doar atunci consideraţi că merită să staţi în linişte timp de o oră pe zi. Doar dacă o mie de lotuşi se deschid şi o mie de sori răsar în interiorul vostru, consideraţi că merită să găsiţi o oră din douăzeci şi patru.
Adevărul este însă neantul pur – nici un lotus, nici un răsărit de soare...

Din clipa în care ajungi în faţa maestrului, începi să mori. Este un proces lent. E atât de lent încât nici nu îl percepi.
Devii conştient de el numai când ajungi într-un loc pe care îl numesc „punctul de neîntoarcere” – din care nu te mai poţi întoarce, deoarece aproape trei sferturi din fiinţa ta a murit. Chiar dacă te întorci, oamenii vor crede că eşti o stafie! Nimeni nu te va mai recunoaşte.
Adevărul nu cunoaşte jumătăţi de măsură. El trebuie să fie în întregime pur; altfel e mai rău decât o minciună.

Dacă pui pe un taler al balanţei un zero, iar pe celălalt iadul, oamenii ar prefera mai degrabă să meargă în iad – acolo pot găsi cel puţin un restaurant, o discotecă. Acolo se întâmplă ceva, deoarece toţi oamenii simpatici au mers în iad. Numai cei uscaţi, numai aşa-zişii sfinţi, cu totul lipsiţi de savoare, merg în paradis. Toţi cei plini de farmec – poeţi, pictori, sculptori, dansatori, actori, muzicieni – merg cu toţii în iad.
Dacă există posibilitatea de a alege între zero şi infern, orice fiinţă care are un dram de inteligenţă va alege, de bună voie, infernul. Cum să aleagă un zero...? Cel puţin din infern ai măcar posibilitatea de a ieşi într-o bună zi; poţi chiar să ajungi în paradis. În timp ce un zero nu lasă în urma sa nimic, nici măcar o copie xerox – a trecut, a trecut pentru totdeauna.
Ori de câte ori li se spune oamenilor să mediteze, întrebarea care urmează imediat este: „Asupra cărui subiect?”, căci, din punct de vedere verbal, meditaţia este acţiune, activitate. La ce trebuie să se mediteze?
Meditaţia începe numai atunci când nu există nimic la care să se mediteze, când nu există nimic altceva decât pură luciditate – eşti conştient, însă nu eşti concentrat asupra nici unui lucru.
La început tăcerea pare a fi asemănătoare tristeţii, deoarece ai fost întotdeauna activ, prins, ocupat – şi deodată toată activitatea ta, toată treaba ta făcută ca să te afli în treabă, toată acţiunea ta, dispare. Ţi se pare că ai pierdut totul, că ai pierdut întreaga ta viaţă. Pare a fi tristeţe.
Ai însă puţină răbdare – lasă această tristeţe să se aşeze. Acesta este începutul tăcerii.
Pe măsură ce tristeţea se aşază, vei începe să te bucuri de

pacea ei, de lipsa de activitate, de absenţa agitaţiei... şi va veni şi momentul în care îţi vei da seama că a fost o confuzie; era tăcere, iar ţie ţi s-a părut a fi tristeţe. Trebuie doar să te obişnuieşti cu ea. Trebuie doar să te împrieteneşti mai profund cu ceea ce numeşti tristeţe, şi aceeaşi tristeţe va deveni tăcerea ta profundă şi rece.

Viaţa este plictisitoare – deci nu este nimic rău în faptul de a sta cu ochii închişi, deoarece nu este nimic de văzut. Rămâi aşezat în tăcere, în pace.
Ai privit în afară şi nu ai găsit nimic altceva decât o totală lipsă de sens. Dă acum o şansă lumii tale interioare: priveşte înăuntru. Şi îţi promit că aceeaşi ochi care nu au găsit nimic în afară vor găsi totul înăuntru, o permanentă binecuvântare.

Întâiul principiu al unei fiinţe cu adevărat religioase este acela de a se accepta pe sine aşa cum este, fără nici o judecată; călătoria ta autentică poate începe numai din acest punct.

Munca mea este de a te face din ce în ce mai atent, iar când devii mai atent, devii conştient de mult mai multe probleme.
Acele probleme erau acolo şi înainte.
Nu eu sunt cel care creează problemele tale; erai doar inconştient, nu le acordai nici o atenţie. Problemele erau acolo. Exact ca o casă lăsată în beznă, unde o mulţime de păianjeni îşi ţes plasele, iar scorpionii şi şerpii trăiesc fericiţi, şi în care este adusă o lumină. Nu lumina creează păianjenii, scorpionii sau şerpii; ea este cea care te face să îi observi.
Şi este bine să îi vezi, deoarece atunci casa poate fi curăţată; atunci poţi să te fereşti de şerpi.

Dacă eşti atent numai la ceea ce se spune, eşti un ucenic. Asculţi cuvintele, şi ratezi ceea ce este inexprimabil.
În clipa în care începi să asculţi ceea ce e dincolo de cuvinte, capeţi iniţierea ca discipol.

Îmbătrânirea este un proces specific tuturor animalelor. Creşterea este prerogativul fiinţelor umane. Însă numai câteva îşi cer acest drept.

Bucură-te de corpul tău, bucură-te de existenţa ta fizică. Nu este nimic păcătos în acest lucru. În spatele lui se află ascunsă

creşterea ta spirituală, beatitudinea ta spirituală.
Numai când eşti obosit de plăcerile trupului, numai atunci pui întrebarea: ”Mai există oare şi altceva?” Această întrebare nu poate fi doar intelectuală, ea trebuie să fie existenţială:” Există şi altceva?"
Iar când întrebarea este existenţială, vei găsi în interiorul tău acest altceva.
Există altceva, care este cu mult mai mult decât ceea ce este în prezent. Zorba este numai începutul.
Odată ce Buddha, odată ce sufletul trezit, te ia în stăpânire, vei şti că plăcerea nu era nici măcar o umbră. Este atât de multă beatitudine... Acea beatitudine nu se opune plăcerii De fapt, plăcerea este cea care te-a condus la beatitudine.
Nu este cu putinţă nici un zbor de la Zorba la Buddha. Zorba este săgeata – dacă o urmezi aşa cum trebuie, vei ajunge la Buddha.

Nu sunt un om al cuvintelor.
Deşi am rostit mai multe cuvinte decât orice altă fiinţă din întreaga lume, susţin totuşi că nu sunt un om al cuvintelor.
Cuvintele mele sunt la fel ca plasele aruncate pentru a prinde peşte.
Mesajul meu este lipsit de cuvinte.

Viaţa este o taină.
Există oameni care nu sunt vegetarieni, care beau, care joacă cărţi... şi îi veţi găsi atât de iubitori şi de umani încât veţi fi surprinşi. Iar, pe de altă parte, există fiinţe care sunt strict vegetariene... Adolf Hitler era 100% vegetarian. Nu fuma niciodată, nu bea nici un fel de băutură alcoolică, se culca devreme, se trezea la prima oră – era un sfânt! Dacă îi urmăriţi doar stilul de viaţă, modul de a trăi, era un adevărat călugăr. Şi a ucis şase milioane de oameni. Ar fi fost mai bine să fie un beţiv, un carnivor şi un fumător înrăit, însă un om de treabă.

Sunt pentru creşterea spirituală a omului, însă înţeleg această creştere în contextul ei global. Nu este ceva separat, unidimensional; este un fenomen multidimensional. Este nevoie de o revoluţie în structurile economice şi politice ale

societăţii; este nevoie de o schimbare imensă, de o transformare radicală în tot ceea ce ne-a dominat până acum. Trebuie să ne rupem de trecut. Numai atunci se poate naşte un om nou, un om cu adevărat spiritual, o fiinţă de dimensiuni cosmice.

Ce este un mistic? — Cineva care nu ştie nici un răspuns, cineva care a pus toate întrebările şi a aflat că nu se poate răspunde la nici o întrebare. Aflând acest lucru, a renunţat să mai pună întrebări. Nu pentru că ar fi găsit răspunsul; a aflat doar un singur lucru: faptul că nu există niciunde nici un răspuns.
Viaţa este o lucru tainic, nu o întrebare. Nu este un puzzle de rezolvat, nu este o întrebare care are nevoie de un răspuns; viaţa este un mister care trebuie trăit, o taină care trebuie iubită, un mister care trebuie celebrat.

Ştiinţa nu are dreptul de a nega conştiinţa până ce nu va fi explorat cerul interior al conştiinţei umane şi va fi concluzionat că este format numai din vise – nu o realitate, ci o umbră. Ei însă nu au explorat, ci doar au presupus.
Materialismul este ipoteza, este superstiţia lumii ştiinţifice, la fel cum Dumnezeu, raiul şi iadul sunt superstiţiile lumii religioase.

Există o singură teamă primară. Toate celelalte temeri sunt derivate din această teamă pe care fiecare fiinţă umană o poartă în interiorul ei – teama de a se pierde pe sine. Fie în moarte, fie în iubire, teama este aceeaşi:
Ţi-e fiică să te pierzi pe tine însuţi.
Şi cel mai ciudat lucru este că numai acele fiinţe care nu se posedă pe sine sunt bântuite de această teamă de a se pierde pe sine. Cei care se posedă sunt lipsiţi de teamă.

Priveşte doar în jurul tău.
Priveşte oceanul, priveşte cerul. Cum de reuşeşti să nu fii simplu? Cum de reuşeşti să nu fii plin de umilinţă?

În lume, toţi sunt învăţaţi că a-ţi pierde minţile înseamnă a înnebuni. Nu este întru totul adevărat, deoarece nici un nebun nu îşi pierde vreodată mintea; în realitate, nebunul s-a pierdut

în minte – mintea a devenit o junglă, iar el nu îşi mai poate găsi calea de ieşire. Nebunul nu şi-a pierdut minţile, s-a pierdut în propria sa minte. Are mai multă minte decât a avut vreodată înainte.
Nebunul are mai multă minte decât tine. Mintea ta nu este atât de scăpată de sub control, nu este atât de mare, atât de rapidă; este de mărime normală, controlabilă. Nebunul s-a pierdut pe sine în vastele, infinitele gânduri, dorinţe, vise.
Prin urmare, maxima: „a-ţi pierde minţile înseamnă a înnebuni" nu este corectă; ea trebuie schimbată. A te pierde în interiorul minţii înseamnă nebunie.
Iar dacă înţelegi acest lucru, definiţia normalităţii devine simplă: a ieşi din interiorul minţii la lumină, spre tăcere, în spaţiul în care nu te mai deranjează nici un gând.
Eşti doar un recipient al tăcerii, fără nici un val – aceasta este normalitatea.

Fiecare generaţie îşi transmite bolile generaţiei următoare. Oamenii trebuie să fie atenţi să nu transmită nici o boală pe care s-ar putea să o fi primit de la generaţia trecută.
Lăsaţi ca aceasta să fie linia moartă!

Adevărul este infecţios, şi încă nu a fost descoperit nici un antidot pentru el.

Cei care au urechi pot auzi, însă nu e sigur că vor fi capabili să şi asculte. Pentru a asculta este nevoie de ceva mai mult decât faptul de a avea urechi: e nevoie de un fel de tăcere, de seninătate, de pace; dincolo de urechi trebuie să se afle inima, nu mintea.
Mintea este cea care te face aproape surd, deşi nu eşti surd deloc; mintea însă trăncăneşte în permanenţă, e un mecanism automat. Închide uneori uşa camerei tale şi începe să scrii tot ceea ce îţi trece prin minte, fii atent la ceea ce se întâmplă în interiorul ei. Nu stiliza nimic, deoarece nu vei arăta nimănui ceea ce ai scris, scrie doar, cu exactitate, ceea ce îţi trece prin minte. Vei avea o surpriză: în zece minute vei constata că nu eşti întreg; mintea ta este aceea a unui nebun.
Încearcă să te descurci cumva, ascunde totul, nu permite nimănui să ştie ce se petrece înăuntrul tău. Şi devii atât de

experimentat încât nu numai că nu le dai voie celorlalţi să vadă ce se întâmplă în propria ta minte, dar nu mai vezi nici tu. Iar ea continuă aceeaşi trăncăneală.
Din cauza acestei minţi, care este mereu prezentă, care face mereu zgomot… cu toate că nu eşti surd, tu nu poţi să asculţi. Poţi numai să auzi.

Faptul de a auzi este pentru toată lumea. Acela de a asculta este posibil numai pentru cei care sunt tăcuţi.

Există lucruri care pot numai să se întâmple, care nu pot fi făcute. A face este valabil pentru lucrurile obişnuite, lumeşti. Poţi face ceva pentru a câştiga bani, poţi face ceva pentru a fi puternic, poţi face ceva pentru a câştiga prestigiu; nu poţi face însă nimic în ceea ce priveşte iubirea, în ceea ce priveşte gratitudinea, în ceea ce priveşte tăcerea.
Este foarte important să înţelegi că făptuirea înseamnă ceea ce este lumesc, iar nefaptuirea înseamnă ceea ce este transcendent – este spaţiul în care lucnirile se întâmplă, în care numai valul te aduce la ţărm.
Dacă înoţi, ratezi.
Dacă vei face ceva, vei da greş, deoarece orice făptuire este lumească. Foarte puţine fiinţe ajung să cunoască taina nefaptuirii şi să permită lucrurilor să se întâmple.
Dacă doreşti lucruri mari – lucruri care sunt dincolo de puterea omenească, dincolo de mintea umană, dincolo de posibilităţile omului – va trebui să înveţi artă nefaptuirii.

Istoria constă numai în veştile de zi cu zi, în veştile din jurnale, îngrămădite, superficiale. Ea nu adaugă nimic profund.

Deosebirea dintre vis şi realitate este următoarea: Realitatea este ceea ce rămâne aşa cum este. Visul este ceva care se întâmplă odată, şi apoi dispare. Şi nu depinde de tine să-l aduci înapoi, nu poţi face nimic pentru a-l visa. În fiecare dimineaţă vei deschide ochii şi camera ta va fi la fel ca înainte. În fiecare seară îţi vei lăsa pleoapele – visele vor fi diferite.
Ceea ce rămâne la fel este real, iar ceea ce continuă să curgă, să se schimbe, ceea ce nu este sub controlul tău, este un vis.
Nu-ţi pierde timpul în visare.

Dacă poţi să renunţi la Dumnezeu, eşti matur, în ce mă priveşte, consider că douăzeci şi unu de ani nu te fac să fii matur, adult. Un om devine matur numai datorită unui singur lucru, şi acesta este renunţarea la Dumnezeu – deoarece Dumnezeu este un mănunchi de temeri, de dorinţe şi speranţe. Este un opium; te menţine drogat. Însă, În timp ce eşti drogat, viaţa ta se va scurge încetul cu încetul, moartea îţi va bate la uşă, şi va fi prea târziu.
Pentru a afla adevăratul răspuns la întrebare trebuie să rămâi în tăcere, atent, fără să adormi, şi să pătrunzi doar, încet-încet, în interior...
La început va fi din ce în ce mai întuneric, apoi se ivesc zorile, păsările cântă, soarele se ridică şi eşti liber.
Aripile tale sunt deschise pentru prima dată. Acum întregul cer şi toate stelele îţi aparţin.
Un om lipsit de Dumnezeu este un om autentic.

Oriunde este viaţă, oriunde este conştiinţă, este Dumnezeu. Iar când ai ajuns la experienţa ultimă a conştiinţei, devii un dumnezeu. Dreptul fiecăruia este de a deveni un dumnezeu – nu a-l adora pe Dumnezeu, ci a deveni un dumnezeu.

Există o uriaşă diferenţă între a fi plin de încredere şi a fi naiv; cu toate acestea, linia de demarcaţie este foarte subtilă.
A fi naiv înseamnă a fi ignorant. A avea încredere este cea mai inteligentă acţiune care poate exista. Iar simptomele pe care trebuie să vi le amintiţi sunt următoarele: ambii vor fi înşelaţi, ambii vor fi păcăliţi, însă persoana care e naivă se va simţi înşelată, se va simţi păcălită, se va enerva, va începe să nu mai aibă încredere în oameni. Naivitatea ei se va transforma, mai devreme sau mai târziu, în neîncredere. Persoană plină de încredere va fi şi ea înşelată, va fi şi ea păcălită, însă nu se va simţi rănită. Va fi, pur şi simplu, plină de compasiune faţă de cei care au înşelat-o, care au păcălit-o, iar încrederea ei nu va fi zdruncinată. Încrederea să nu se va transforma în neîncredere faţă de omenire. Acestea sunt simptomele.
La început, amândoi par a fi la fel. Însă, în cele din urmă, calitatea de a fi naiv se transformă în neîncredere, iar calitatea încrederii devine, din ce în ce mai mult, încredere, compasiune, înţelegere a slăbiciunilor omeneşti încrederea e

atât de preţioasă încât fiinţa este gata să piardă totul, însă nu şi încrederea.

Aminteşte-ţi un lucru: nu trebuie să părăseşti acest pământ până nu l-ai făcut ceva mai frumos, mai încântător, mai iubitor.
Pentru mine aceasta e singura forţă, singura putere – aceea de a transforma viaţa, de a transforma conştiinţa. Acceptă-l în pace şi bucurie oriunde ai fi, oricum ai fi, oricare ar fi modul de a folosi, în mod creativ, energiile tale.

Noi nu căutăm nici un paradis, undeva prin cer. Dacă paradisul există, vom ajunge acolo; trebuie însă ca mai întâi să transformăm acest pământ într-un paradis; aceasta va fi pregătirea noastră. Dacă putem trăi într-un paradis pe pământ, atunci oriunde ar fi paradisul, el ne aparţine.

Aminteşte-ţi un lucru: Până când adevărul nu este propria ta experienţă, orice ai crede despre adevăr e o simplă credinţă.
Şi toate credinţele sunt minciuni, iar credincioşii sunt nişte orbi.

Aşa cum văd eu lucrurile, minte însăşi este bolnavă. Şi până când nu o părăseşti, nu poţi ajuta săraca minte să se însănătoşească. Te identifici prea mult cu ea.
Faptul de a nu fi identificat cu mintea este calea cea mai scurtă către propria ta fiinţă. Iar fiinţa ta este întotdeauna sănătoasă, ea nu ştie ce e boala. Nu poate şti, nu e în firea ei să ştie.
Aşa cum mintea nu poate şti ce e pacea, tot astfel fiinţei tale îi este cu neputinţă să experimenteze tensiunea, anxietatea, angoasa. Nu se pune problema de a vindeca mintea, problema este să îţi îndrepţi întreaga ta energie, întreaga ta atenţie, de la minte la fiinţă:
Meditaţia te ajută să faci trecerea. Această uriaşă schimbare de direcţie a atenţiei tale, a lucidităţii tale, este ceea ce numesc eu psihologia trezirii.

Fiecare trebuie să găsească ceea ce e aproape de inimă sa. Mă adresez unui public numeros, format din oameni de mai multe categorii.

Trebuie să găsiţi ceea ce vi se potriveşte. Dacă începeţi să faceţi tot ceea ce vă spun, veţi fi puşi într-o mare încurcătură.
Faceţi numai ceea ce este confirmat de inima voastră.

Nu îţi foloseşti în totalitate potenţialul pe care îl ai; îl foloseşti doar parţial, o foarte mică parte, un fragment. Şi dacă nu îţi foloseşti potenţialul în totalitate, nu vei fi niciodată împlinit.
Aceasta este nefericirea, aceasta este cauza neliniştii tale.
Eşti născut pentru a fi mistic. Până când nu eşti mistic, până când nu ai ajuns să cunoşti existenţa ca pe un mister – dincolo de cuvinte, dincolo de gândire, dincolo de logică, dincolo de minte – nu ai acceptat provocarea vieţii; ai fost un laş. Ai aripi, însă ai uitat acest lucru.

Odată ce eşti iluminat, îţi poţi folosi mintea aşa cum trebuie să fie folosită – ca pe un minunat calculator. Şi pentru că eşti iluminat, nu mai eşti înceţoşat de sentimente şi emoţii; eşti senin, un cer fără nici un nor.
Seninătatea minţii este geniul ei. Şi fiecare minte este genială, în lume nu există un alt fel de minte.

Iubirea mea este pur şi simplu iubire – nici mai mult, nici mai puţin. Nu pot să-mi dau seama cum aş putea să iubesc mai puţin. Am încercat – însă mi-e ruşine să recunosc că nu am reuşit, sub nici o formă, toată viaţa. Nu am fost în stare să iubesc mai puţin, şi nici nu pot să iubesc mai mult. „Mai mult” sau „mai puţin” sunt expresii care nu aparţin lumii spirituale. Ele aparţin lumii materiei.
Cuvântul „materie” are o etimologie, sanscrită – *matra*, şi înseamnă „ceea ce poate fi măsurat”.
Ceea ce poate fi măsurat nu este iubirea mea.
Ceea ce nu poate fi măsurat, ceea ce nu poate fi mai mult sau mai puţin, ceea ce trebuie împărtăşit cu voi…
Căci toată această existenţă este făcută dintr-o ţesătură numită iubire. Odată ce îţi înţelegi propria realitate, înţelegi, în mic, realitatea întregii existenţe – este făcută dintr-o materie numită iubire.
Trăim într-un ocean de iubire, fără să-l simţim,

Ţineţi minte acest cuvânt: „datorie”. Iubirea nu are nimic de a face cu datoria. Ea face o mulţime de lucruri, însă aceste

lucruri îi plac – nu este vorba de nici o datorie.
În toate limbile din întreaga lume, se petrece un fenomen straniu: oamenii folosesc expresia „a te îndrăgosti[10]”. În toate limbile, fără nici o excepţie, oamenii spun: „M-am îndrăgostit.”
De ce însă această cădere?
De ce să nu te înalţi în iubire?

Dacă doreşti o relaţie plină de iubire, trebuie să uiţi de orice politică a puterii. Poţi fi un simplu prieten, neâncercând nici să-l domini pe celălalt, nici să te laşi dominat de el. Este posibil numai dacă în viaţa ta a pătruns deja savoarea meditaţiei; altfel e imposibil.
Faptul de a iubi o fiinţă umană este unul din cele mai dificile lucruri din lume, deoarece din clipa în care începi să îţi arăţi iubirea, celălalt începe să se simtă din ce în ce mai puternic. Ştie că eşti dependent de el sau de ea. Poţi fi înrobit – din punct de vedere psihologic, spiritual – şi nimeni nu doreşte să fie sclav. Însă toate relaţiile umane se transformă în robie.
Iubirea are nevoie de o viziune clară.
Iubirea trebuie să fie purificată de toate lucrurile urâte aflate în mintea ta – gelozie, furie, dorinţa de a domina...

Bărbatul şi femeia trebuie să trăiască împreună pe Pământ. Însă ei nu au învăţat cum să fie împreună şi, în acelaşi timp, să nu îşi piardă individualitatea; nu au învăţat cum să fie împreună într-atât încât să fie aproape o singură fiinţă, dar fără să deranjeze această unitate cu lucruri lumeşti.
Bărbatul şi femeia se pot ajuta reciproc – iar dacă ajutorul pe care şi-l acordă este corespunzător, nu va mai fi nevoie ca bărbatul să fugă în munţi, în peşteri, în mănăstiri. Nu va mai fi nevoie, căci nu poţi găsi un loc mai potrivit decât propriul tău cămin. O atmosferă plină de iubire, oameni care te înţeleg, oameni care îţi înţeleg tăcerea şi meditaţia, toate acestea vor merge mână în mână cu iubirea ta.
Chiar dacă, în munţi, reuşeşti să meditezi, vei avea numai o aripă. Nu vei fi în stare să zbori către soare. Cealaltă aripă ai lăsat-o în lume; ţi-ar fi putut fi de un extraordinar ajutor, iar tu – la rândul tău – ai fi putut să-ţi oferi ajutorul.

---

10 În text ”falling în love”, a te îndrăgosti. *Falling* înseamnă cădere, prăbuşire (n.t.)

Dacă partenerii sunt iniţiaţi împreună în meditaţie, ei se căsătoresc cu adevărat pentru întâia oară. În ceea ce priveşte alte certificate care atestă căsătoria, ele nu sunt valabile din punctul meu de vedere. Pentru mine există numai certificatul pe care existenţa ţi-l dă – acolo unde iubirea şi meditaţia se ajută una pe alta, se sprijină una pe aha, şi deschid porţile cerului pentru zborul tău: zborul a ceea ce este singur către ceea ce este singur.

Este ciudat că femeile se luptă pentru libertate, iar bărbaţii stau piur şi simplu, părând neputincioşi. Faceţi ceva! Şi voi trebuie să fiţi liberi. O mişcare de eliberare a bărbaţilor este la fel de necesară ca aceea de eliberare a femeilor.
În realitate, ambele mişcări trebuie să fie două aripi ale unei singure mişcări de eliberare.

Nimeni nu e făcut pentru un altul, însă îţi ia ceva timp să înţelegi acest lucru... câteva femei în viaţa ta, câţiva bărbaţi în viaţa ta, şi înţelegi că e vorba de acelaşi joc.
Chipurile se schimbă, corpurile se schimbă, însă jocul rămâne acelaşi – şi e un joc plictisitor! Nu numai plictisitor ci, dacă laşi toate luminile aprinse, chiar dezgustător.

Ciudate lucruri... Chiar şi acest joc al sexului este o dovadă suficientă că omul nu a fost creat de Dumnezeu, căci dacă Dumnezeu a creat aşa ceva, atunci se pare că e un mare şmecher! Ar fi putut să se gândească la ceva mai bun. Însă aşa sunt alcătuite lucrurile – ca fiecare să se ruşineze de el, ca oamenii să prefere întunericul, să stingă lumina.

Iubirea scapă de orbire numai dacă provine din meditaţie. Altfel ea este oarbă. Şi până când iubirea nu poate să vadă, este lipsită de orice valoare. Ea îţi va crea din ce în ce mai multe probleme, căci două fiinţe oarbe, ale căror aşteptări sunt nejustificate, nu numai că vor dubla problemele vieţii, ci le vor multiplica.
Fii deci tăcut şi atent. Fii plin de iubire.

Iubirea nu se amestecă în viaţa nimănui şi nici nu permite nimănui să se amestece în propria viaţă a fiinţei respective.
Iubirea dăruieşte individualitate celorlalţi, însă nu duce la

pierderea propriei individualităţi.

Numai dacă iubirea se naşte din armonie vom cunoaşte o viaţă fericită, o viaţă plină de împlinire, în care iubirea devine din ce în ce mai profundă, căci ea nu depinde de nimic din afară; ea depinde de ceva lăuntric. Nu depinde de nas şi de lungimea acestuia, ci de senzaţia interioară a două inimi ce bat în acelaşi ritm.
Ritmul poate creşte, poate atinge noi profunzimi, noi spaţii. Sexul poate fi o parte a iubirii, însă iubirea nu este sexuală. Sexul poate să apară în această iubire, sau să dispară în ea. Iubirea este însă cu mult mai mult decât sexul.

Pentru o viaţă mai transparentă, pentru o viaţă mai ludică, trebuie să fii mai flexibil. Trebuie să îţi aminteşti că libertatea este cea mai înaltă valoare, iar dacă iubirea nu îţi dăruieşte libertate, atunci nu este cu adevărat iubire.
Libertatea este criteriul: Tot ceea ce îţi dăruieşte libertate este bun, şi tot ceea ce îţi distruge libertatea este rău. Dacă poţi să reţii acest mic criteriu, viaţa ta va începe să se aşeze, încetul cu încetul, pe făgaşul cel bun, în toate domeniile – relaţiile tale, meditaţia ta, creativitatea ta, tot ceea ce eşti tu.

Iubirea este un lucru cu totul nou în viaţa omului.
Animalele se reproduc, însă ele nu iubesc. Nu veţi găsi nici un Romeo şi Julieta, Laila şi Manju, Shiri şi Farhad, Soni şi Mahival, printre bizoni. Nici un bizon nu este interesat de astfel de chestii romantice – ei sunt foarte practici: se reproduc.
Iar natura este pe deplin mulţumită cu bizonii, aminteşte-ţi mereu acest lucru. Natura s-ar putea să încerce să distrugă omenirea, însă nu va încerca să distrugă niciodată bizonii, măgarii sau maimuţele. Ei nu reprezintă deloc o problemă.
Iubirea este un fenomen cu totul nou, şi ea a apărut odată cu conştiinţa umană. Va trebui să o învăţaţi.

Noua omenire va trebui să creeze atmosfera adecvată în care bărbatul şi femeia să fie prieteni, tovarăşi de drum, întregindu-se unul pe altul Călătoria devine astfel o bucurie, călătoria devine un cântec, călătoria devine un dans.
Iar dacă bărbatul şi femeia aflaţi într-o deplină armonie pot da naştere unor copii, acei copii vor fi „supraoamenii” la care am

visat de mii de ani.
Supraomul poate fi însă creat numai din întregirea armonioasă a energiilor bărbatului şi femeii. Atunci el se va naşte iluminat.
În trecut oamenii trebuiau să caute iluminarea. Dar dacă un copil se naşte dintr-un cuplu aflat într-o deplină armonie, într-o deplină iubire, el se va naşte iluminat. Nu poate fi altfel.
Iluminarea va fi începutul său; el va transcende iluminarea chiar de la primul pas. Va căuta noi spaţii, noi ceruri.

Bărbatul şi femeia sunt două părţi ale aceluiaşi întreg; lumea lor ar trebui – de asemenea – să fie o unitate, iar ei ar trebui să împărtăşească toate calităţile, fără nici o deosebire: nici o calitate nu ar trebui să fie considerată feminină sau masculină.

Când faci dragoste, partenera ta este cu adevărat prezentă? Partenerul tău este cu adevărat prezent? Sau realizezi doar un ritual, ceva ce trebuie făcut, o datorie care trebuie împlinită?
Dacă doreşti o relaţie armonioasă, trebuie să înveţi să fii mai meditativ. Doar iubirea nu este de ajuns.
Iubirea singură e oarbă; meditaţia îi redă vederea. Meditaţia îi dăruieşte înţelegere. Şi odată ce iubirea ta este atât iubire cât şi meditaţie, deveniţi tovarăşi de drum.
Atunci nu mai este o relaţie obişnuită între soţ şi soţie.
Atunci devine o relaţie plină de simpatie pe calea descoperirii misterelor vieţii.

Oamenii iau totul atât de în serios, încât totul se transformă până la urmă într-o povară. Învaţă să râzi mai mult!
În ce mă priveşte, râsul este la fel de sacru că rugăciunea.

Sinuciderea nu este nimic altceva decât cea din urmă nemulţumire, cea mai urâtă nemulţumire împotriva existenţei.

Viaţa este o şcoală, şi până nu ai învăţat lecţia, va trebui să te întorci mereu în aceeaşi clasă. Odată ce ai învăţat lecţia, odată ce ai trecut examenul, chiar dacă doreşti să te întorci în acea clasă, vei vedea că uşile îţi sunt închise.
Trebuie să treci la un nivel diferit, la un nivel mai înalt al fiinţei.
Am trecut de la o formă la alta. Omul este ultima formă.
Dincolo de om este o conştiinţă liberă de formă, o conştiinţă oceanică.

Iluminarea înseamnă pur şi simplu realizarea propriului sine universal. Toţi cei care ating realizarea au aceeaşi savoare – ochii lor radiază aceeaşi lumină, gesturile lor au aceeaşi graţie, fiinţa lor are aceeaşi frumuseţe.
Dacă atunci când întâlneşti un iluminat eşti receptiv, i-ai întâlnit pe toţi iluminaţii din întreaga istorie a omului; nu numai pe cei din trecut, ci şi cei care vor exista în viitor.
În conştiinţele iluminate, trecutul prezentul şi viitorul sunt dizolvate într-o singură clipă.

Credinţa este ceva foarte palid.
Fiecare este credincios – unul este hindus, altul mahomedan, altul creştin. Credinţa are toate mărimile, formele, culorile – îţi poţi alege. Şi nu trebuie să plăteşti nimic.
De obicei primeşti credinţa odată cu laptele mamei, scutită de orice taxă.

Viaţa trebuie să fie o căutare – nu o dorinţă, ci o cercetare; nu o ambiţie de a deveni una sau alta, preşedinte sau prim-ministru, ci o permanentă căutare pentru a afla:
„Cine sunt eu?”
Este foarte ciudat faptul că oameni care nu ştiu cine sunt încearcă să devină cineva. Ei nici măcar nu ştiu cine sunt în această clipă! Nu sunt familiarizaţi cu propria lor fiinţă, însă îşi doresc să devină.
Devenirea este boală sufletului.
Fiinţa eşti tu însuţi.

Copiii sunt născuţi din tine, însă ei nu îţi aparţin. Ei aparţin viitorului, despre care tu nu ştii nimic. Tu eşti apusul, copiii tăi sunt răsăritul – iar între voi se află distanţa unei nopţi întregi.

Dacă îţi iubeşti copiii, nu le da nici o credinţă. Ajută-i astfel încât în ei să crească încrederea. Dacă nu ştii ceva, nu îi minţi niciodată, deoarece mai devreme sau mai târziu îşi vor da seama că ai minţit – iar atunci când copilul află că tatăl l-a minţit, că profesorul l-a minţit, că preotul l-a minţit – orice posibilitate de apariţie a încrederii este distrusă. El nu ar fi putut să-şi închipuie, că a fost minţit de oamenii pe care i-a iubit – şi i-a iubit total, deoarece iubirea unui copil este totală...

Un copil inocent, care este complet dependent de tine, nu trebuie păcălit niciodată; nu trebuie să îi spui niciodată lucruri despre care va afla că nu le ştiai. Dacă eşti un părinte adevărat, sincer, onest, ar trebui să spui: ”Încă mai caut; încă nu am găsit."
Sădeşte în copilul tău dorinţa de a căuta, de a explora. Ajută-l în călătoria sa şi spune-i: „S-ar putea să găseşti înaintea mea. Nu mă uita atunci; ajută-mă să găsesc şi eu. Acum însă, nu ştiu.”
Atunci copilul tău nu va fi lipsit de respect; nu va ajunge într-un punct în care să spună că nu ai fost cinstit cu el, că l-ai minţit.
Iar copilul te va respecta foarte mult, deoarece ai transformat inocenţa sa, nelămurirea sa, într-o căutare, în felul acesta vei face din el un explorator, nu un credincios.

Tot ceea ce spun este atât de simplu, atât de evident. Nu se pune problema de a înţelege; simpla ascultare este suficientă. Iar dacă e dificil, înseamnă pur şi simplu că nu ai ascultat.
Uită de înţelegere.
Transpune întreaga ta energie în ascultare, iar înţelegerea va veni de la sine, aşa cum te urmează o umbră.

Nimeni nu aude vocea inimii.
Iar mintea trăncăneşte atât de mult, încât chiar dacă inima mai spune uneori câte ceva, ceea ce spune nu ajunge la tine. Nu poate ajunge. Bazarul din capul tău este atât de zgomotos, încât inimii îi este absolut imposibil.
Încetul cu încetul inima renunţă să mai spună ceva. Neluată în seamă de atât de multe ori, ignorată mereu, ea rămâne tăcută.
Mintea este capul de afiş în societate, altfel am fi trăit într-o cu totul altă lume: mai iubitoare, mai lipsită de ură, cu mai puţine războaie, fără apariţia armelor atomice. Inima nu va fi niciodată de acord cu aplicarea unor metode distructive.
Inima nu este niciodată în slujba morţii. Inima este întotdeauna în slujba vieţii – este însetată de viaţă, bate pentru viaţă.

Fiecare întâlnire cu o fiinţă iluminată este o întâlnire cu o

oglindă. Te vezi aşa cum eşti cu adevărat – nu masca, ci chipul originar, nu personalitatea, ci fiinţa universală.
Întâlnirea cu o persoană iluminată creează o rezonanţă, o anumită vibraţie care ajunge până în profunzimile fiinţei tale.

Ego-ul nu există.
Iar tu eşti atât de identificat cu ego-ul încât moartea acestuia, dispariţia acestuia este simţită ca şi cum ar fi propria ta moarte.
Dar lucrurile nu stau deloc astfel, ci dimpotrivă; la moartea ego-ului vei cunoaşte propria ta realitate, fiinţa ta esenţială.

Dacă mă poţi privi, dar nu în calitate de corp... dacă îmi poţi pătrunde privirea, dacă îmi poţi simţi prezenţa, dacă ceva este atins în inima ta, atunci vei şti cu siguranţă că viaţa pe care ai trăit-o până acum a fost falsă.
Însă odată ce ai cunoscut numai puţin din adevăr, nu mai poţi da înapoi. Atunci nu mai există decât o cale: care duce înainte. Ceea ce tu ai văzut în ochii mei, alţii vor vedea, în curând, în ochii tăi. Ceea ce ai simţit în prezenţa mea, va fi simţit, curând, de alţii, în prezenţa ta. Deoarece tot ceea ce am eu, ai şi tu. Doar că tu nu ai despachetat încă, valizele tale sunt încuiate.

Existenţa este un extraordinar experiment în a deveni conştient, iar omul este culmea acestui experiment. Există probleme, există dificultăţi – însă ele sunt provocările, ele ne susţin atenţia. Ele nu sunt – în cele din urmă – împotriva noastră, însă sunt probabil necesare pentru a ne ţine treji.

Toate religiile v-au corupt mintea, deoarece nu v-au învăţat cum să priviţi, cum să înţelegeţi; în loc de aceasta, ele v-au oferit concluzii – de exemplu că furia este ceva rău. Iar în clipa în care condamni ceva, ai adoptat deja o poziţie din care judeci. Ai emis o judecată; acum nu mai poţi să fii atent.
Luciditatea are nevoie de o stare lipsită de judecată. Şi toate religiile i-au învăţat pe oameni diverse judecăţi: acest lucru este bun, celălalt e rău, acesta este un păcat, aceasta o virtute – acesta este materialul cu care au fost umplute minţile oamenilor de mii de ani. Indiferent de ceea ce vezi, emiţi o judecată. Nu poţi doar să priveşti – pur şi simplu, nu poţi fi o

simplă oglindă, fără să spui nimic.
Înţelegerea apare atunci când eşti ca o oglindă, care reflectă tot ceea ce se întâmplă în minte.

Eu nu te învăţ nimic care să aparţină moralei. Eu nu spun: „acest lucru este bun, acesta lucru este rău, acesta e moral, celălalt imoral” – toate acestea sunt copilării.
Eu te învăţ un singur criteriu: luciditatea. Dacă faci ceva fiind lucid, atunci acel lucru este bun, deoarece atunci când eşti lucid nu poţi face nimic rău. Şi în absenţa lucidităţii poţi face ceva foarte bun, ceva apreciat de toată lumea, însă eu consider, cu toate acestea, că este rău, deoarece nu eşti lucid. Probabil că acţionezi având o motivaţie greşită.

Meditaţia nu este ceva mintal. Meditaţia este ceva care aparţine fiinţei tale. Pătrunde doar puţin în interiorul ei... şi deodată totul este diferit.
Corpul va continua aşa cum este obişnuit, însă tu vei şti că nu eşti corpul. Oamenii vor muri, însă tu vei şti că moartea este imposibilă. Vei muri şi tu – însă meditaţia te pregăteşte pentru moarte, astfel încât să pătrunzi cântând şi dansând în tăcerea ultimă, lăsând forma în urmă şi dispărând în ceea ce este lipsit de formă.
Mintea este partea cea mai de jos a conştiinţei tale. Este bună, dacă e privită din punctul de vedere al lumii, însă nu este de nici un folos dacă doreşti să începi o călătorie interioară.

Căutarea religioasă autentică nu este o cale a găsirii, ci a pierderii – ideea de a găsi mai păstrează ceva din lăcomie. Ideea de a găsi adevărul, de a-l găsi pe Dumnezeu sau ceea ce este ultim, păstrează încă un sâmbure de lăcomie.
Adevăratul mistic, adevărata persoană religioasă, găseşte calea de a se pierde pe sine, calea de a nu fi – deoarece acei câţiva aleşi care au atins starea în care nu sunt, au experimentat cel mai mare extaz posibil, au experimentat beatitudinea.
Pelerinajul este de la „a fi” la „a nu fi”.

Când răspund întrebărilor voastre nu înseamnă că am un răspuns pe care, pur şi simplu, vi-l dau. Nu am nici un răspuns. Eu ascult pur şi simplu întrebarea ta şi las tăcerea mea să îţi

răspundă; prin urmare, în răspunsurile mele poţi găsi multe contradicţii. Nu sunt însă răspunzător de ele, căci eu nu am răspuns niciodată.
Tăcerea este cea care răspunde mereu, în diferite momente, unor persoane diferite, în moduri diferite. Aşa cum ascultaţi voi răspunsul, tot aşa îl ascult şi eu.
Nu aveţi în faţa voastră nici un vorbitor.
Aici se găsesc numai ascultători.

”**C**hanneling" este pur şi simplu un nume nou al unei maladii mai vechi. În trecut se numea „a fi posedat de un spirit”.

Omul modern nu s-a născut încă.
Oamenii de pe pământ sunt cu toţii foarte bătrâni, antici. Faptul de a întâlni un contemporan este o raritate absolută.
Unul aparţine unei religii fondate acum zece mii de ani, altul aparţine unei religii vechi de două mii de ani – aceşti oameni nu sunt contemporani. Ei trăiesc în timpurile moderne, însă nu sunt moderni.
Şi acest lucru a creat o imensă problemă: tehnologia, progresul ştiinţific, au nevoie de omul modern pentru a le folosi. Iar omul modern nu există. Tehnologia este disponibilă, ştiinţa la fel, însă fiinţele care le-ar putea folosi în mod creativ sunt inexistente.
Rezultatul este dezastruos, căci acestor oameni, care nu sunt contemporani, ştiinţa le-a dat instrumente tehnologice, maşini, şi acest lucru e periculos. Este ca şi cum ai da o sabie în mâinile unui copil: va răni pe cineva sau se va răni pe suie; el nu este obişnuit să mânuiască sabia, nu este antrenat să facă acest lucru.
Omul a rămas în urmă, iar tehnologia l-a depăşit cu mult. Nu ştie ce să facă cu ea, şi indiferent ce va face cu ea, va fi greşit.

Ştiu că nu ai depăşit meschinăria, gelozia, lăcomia, furia. Însă nu vorbesc despre faptul de a le depăşi pentru simplul motiv că, în cazul în care începi să lupţi împotriva meschinăriei tale, vei rămâne meschin; dacă începi să lupţi cu gelozia ta, vei rămâne gelos.
Un proverb de demult spune: „Alege-ţi întotdeauna cu mare grijă duşmanul” - deoarece te vei bate cu el, şi în acea luptă

vei deveni exact ca el, deoarece va trebui să foloseşti aceleaşi metode, aceleaşi mijloace.
Duşmanii sunt foarte preţioşi.
Nu vreau să te lupţi cu lucruri mărunte. În loc să priveşti către pământ, unde se află meschinăria, gelozia şi furia ta, efortul meu este acela de a-ţi arăta stelele şi de a te ajuta să ştii că ai aripi. Şi îndată ce începi să te îndrepţi către stele, aceste lucruri mărunte vor dispărea de la sine.

Fiecare râu se îndreaptă necontenit către ocean.
Problema este doar cu aceia care s-au transformat în poduri, care au devenit închişi, care nu mai sunt fluizi, care au uitat că acesta nu e destinul lor, ci este o moarte. A deveni un pod înseamnă a te sinucide, deoarece nu mai are loc nici o creştere, nu mai există spaţii noi, nici experienţe noi, nici orizonturi noi – doar vechiul pod, putrezind singur, din ce în ce mai încărcat de mâl.
A fi un căutător înseamnă a renunţa la această stare statică şi a deveni un râu schimbător, în mişcare, în curgere.
Nu are importanţă când ajungi la ocean.
Începutul este sfârşitul.
Întreaga frumuseţe este la început, căci odată ce te-ai pus în mişcare, sfârşitul, căderea în ocean, este absolut sigură. Începutul depinde de tine; era libertatea ta, de unde şi frumuseţea oricărui început.
Căderea în ocean va fi extraordinar de extatică, însă aceasta nu depinde de tine. În mâinile tale se află doar începutul, şi ai prins curaj; ai făcut saltul de la o situaţie statică, moartă, la o fiinţă vie… plină de viaţă, cântând şi dansând.
Cui îi pasă când vei întâlni oceanul? Începutul este suficient, mai mult decât suficient, deoarece căderea în ocean se va produce cu siguranţă.

Ori de câte ori înţelegi că ţi-ai ratat viaţa, primul principiu la care trebuie să te întorci este inocenţa. Renunţă la cunoaştere, uită de scripturile tale, uită-ţi religiile, teologiile, filozofiile.
Naşte-te din nou, devino inocent – lucruri care depind de tine.
Purifică-ţi mintea de tot ceea ce nu este cunoscut direct de tine, de tot ceea ce este împrumutat, de tot ceea ce provine din tradiţie, convenţie, de tot ceea ce îţi este dat de alţii –

părinţi, profesori, şcoli. Eliberează-te de ele.
Devino din nou simplu, devino din nou un copil.
Iar acest miracol este posibil prin meditaţie.

Meditaţia este pur şi simplu o ciudată metodă chirurgicală, care te separă de tot ceea ce nu este al tău şi lasă numai ceea ce este fiinţa ta autentică.
Ea arde totul şi te lasă gol, singur sub razele soarelui, în bătaia vântului. Este ca şi cum ai fi primul om care a coborât pe Pământ – care nu ştie nimic, care trebuie să descopere totul, care trebuie să fie un explorator, care trebuie să facă o călătorie.

Calea e foarte simplă.
Calea este de a ieşi din minte de cât mai multe ori pe zi cu putinţă. Ori de câte ori ai timp, părăseşte pur şi simplu mintea. Câteva lucruri te pot ajuta. Dacă nu poţi fi în tăcere numai prin simplul fapt de a rămâne aşezat, dacă simţi prea multă energie pentru a face ceva şi nu faci respectivul lucru, atunci întreaga energie se transformă într-un joc al minţii, atunci este mai bine să începi cu ceva creativ. Dacă te interesează muzica, poţi cânta, lăsându-te cuprins de muzică. Dacă îţi place dansul, dansează, lasă dansatorul să dispară.
Sau orice altceva – dacă te pasionează olăritul şi faci vase frumoase, îndreaptă-ţi întreaga energie către acest lucru. Căci ori de câte ori energia ta este total implicată în ceva, mintea nu mai primeşte nici un fel de energie şi devine liniştită de la sine.
Iar faptul de a întreprinde ceva pentru a rămâne ocupat, astfel încât energia ta să se îndrepte către acea activitate şi să devină tăcută, este necesar numai la început.
Curând vei fi în stare să rămâi în tăcere, nefăcând nimic, iar mintea va deveni în întregime tăcută.
În acea clipă vei cunoaşte eternitatea vieţii, vei cunoaşte frumuseţea acestei delicate existenţe din jurul tău, şi – de asemenea – uriaşa comoară a propriei tale fiinţe.

Meditaţia are două părţi: prima este purificarea.
Urmează să inviţi cel mai important oaspete. Curăţă deci întreaga casă, purific-o, aranjeaz-o, dă un aspect estetic

propriului tău interior.
Catharsisul[11] este foarte bun şi necesar, însă e incomplet. După purificare începe adevărata muncă. După ce ai curăţat pământul de buruieni şi ierburi sălbatice, vine timpul să plantezi seminţele florilor şi să aştepţi primăvara.

Este necesară numai puţină atenţie pentru a vedea:
Viaţa este – cu adevărat – un uriaş hohot de râs. Cei care devin tăcuţi şi fericiţi se alătură acestui hohot de râs.
Mesajul meu este râsul.
Nu vă cer să vă rugaţi, vă cer să găsiţi momente, situaţii, în care să puteţi râde din toată inima.
Râsul va deschide o mie şi unul de trandafiri în interiorul tău.

Lucrurile sunt simple. Mintea doreşte însă ca ele să devină complicate, deoarece până când nu sunt complicate, mintea nu este de nici un folos.
Mintea este folositoare numai când ceva este complicat – atunci este nevoie de minte. Când lucrul respectiv este simplu, mintea nu este absolut deloc necesară.
Iar viaţa este atât de simplă, încât dacă cineva are suficient curaj să o trăiască, mintea poate fi abandonată complet. Iar faptul de a renunţa la minte şi a trăi o viaţă spontană este ceea ce numesc eu sannyas.

Dacă doreşti să ai de-a face cu realitatea, nu trebuie să fii nici stupid, nici şmecher. Trebuie să fii inocent. Prin urmare, indiferent ce aduci aici – scepticism, ateism, teism, comunism, fascism, sau orice ah nonsens, medicamentul meu este acelaşi.
Nu are importanţă cu ce fel de prostii este plin capul tău când vii aici. Îţi voi tăia capul, fără să fac nici o distincţie. Nu are importanţa cine stă pe capul tău – preocuparea mea principală este faptul de a-l tăia! Sunt doar un tăietor…

Viaţa este simplă.
Noi o complicăm făcând lucruri nefireşti. Există o singură religie, şi aceea este natura. Dă-i voie naturii să te ia pe deplin

---

11 Termenul de **catharsis** (***Κάθαρσις***) este derivat din cuvântul grecesc καθαίρειν (*katharein*), care semnifică a curăța, la rându-i derivat din ‘’kathares’’, care înseamnă pur, curat, fără pată. Conceptul este utilizat în discursul contemporan în context literar, religios, medical și al tradițiilor învățate (Virtual-Project, editor).

în posesie; lasă-te să fii una cu natura.

Fiinţa umană totală nu s-a născut încă. Au existat bărbaţi şi femei, însă nu au existat niciodată fiinţe omeneşti.
Singura mea preocupare este aceea de a aduce pe Pământ fiinţa umană totală – cu toate minunatele calităţi ale femeii şi cu întregul spirit de aventură, rebeliune şi curaj al bărbatului. Iar bărbatul şi femeia trebuie să fie părţi ale unui acelaşi întreg.

Mintea este ca un copac: întrebările cresc, la fel ca şi frunzele. Dacă tai o frunză, copacul o va înlocui cu alte trei frunze, cel puţin. Aşa procedează un grădinar pentru a îndesi frunzişul.
Mintea este foarte productivă din punctul de vedere al întrebărilor. Ea produce numai întrebări. Iar fiecare răspuns va fi schimbat de către minte în sute de întrebări.
Nici un răspuns nu va reuşi să oprească mintea.

Gândirea aparţine minţii.
Înţelegerea aparţine transcendenţei. Ca urmare, primul lucru care trebuie notat este că, pentru a atinge înţelegerea, persoana nu trebuie să posede o gândire foarte subtilă. Dimpotrivă, ea trebuie să folosească ne-gândirea.
În starea de ne-gândire apar şi înfloresc mugurii înţelegerii.

Gândurile tale trebuie să înţeleagă un lucru: că nu eşti interesat de ele. În clipa în care ai atins acest punct, ai câştigat o extraordinară victorie.
Priveşte pur şi simplu.
Nu le spune nimic gândurilor.
Nu le judeca. Nu le condamna.
Nu le spune să plece.
Lasă-le să facă tot ceea ce au de făcut.
Permite-le orice acrobaţie; priveşte doar, bucură-te. Este numai un film frumos.
Iar în cele din urmă vei fi surprins: privind doar, vine o clipă în care gândurile nu mai sunt acolo, nu mai este nimic de privit.

Ai atât de mult timp – în autobuz, în tren, în pat. Îi văd pe oameni că joacă cărţi, fumează, sau merg la cinema. Şi sunt întrebaţi: „De ce faceţi toate aceste lucruri?”

Răspunsul lor: „Omorâm timpul.”
Oamenii au atât de mult timp încât îl omoară! Ei nu îi pot găsi nici o altă întrebuinţare.
Vă rog, păstraţi doar acele momente pe care vreţi să le omorâţi, pentru meditaţie. Nu doresc nici o altă schimbare în viaţa voastră. Nu vă cer mult: pur şi simplu nu vă ucideţi timpul. Şi acel timp pe care îl ucideaţi până acum... lăsaţi acel timp să vă ucidă!

Întreaga artă a meditaţiei constă în a-ţi aduce aminte cine eşti.

Indicaţiile că eşti pe calea cea bună sunt foarte simple: tensiunile tale vor începe să dispară, vei deveni din ce în ce mai temperat, vei deveni din ce în ce mai calm, vei găsi frumuseţea în lucruri despre care nu ţi-ai fi imaginat niciodată că pot fi frumoase.
Cele mai mici lucruri vor începe să aibă o extraordinară însemnătate. Întreaga lume va deveni din ce în ce mai misterioasă pe zi ce trece; vei cunoaşte din ce în ce mai puţin, vei deveni din ce în ce mai inocent – ca un copil care aleargă după fluturi sau care adună scoici pe plajă. Vei simţi că viaţa nu e o problemă, ci un dar, o binecuvântare.
Aceste indicaţii vor continua să crească dacă eşti pe calea cea bună. Dacă eşti pe o cale greşită, se va întâmpla exact contrariul.

Aminteşte-ţi: suntem oricând în mâinile morţii, deci nu amâna ceea ce este esenţial. Ceea ce este esenţial trebuie să fie făcut acum.

A întreba şi a căuta sunt două lucruri diferite, întrebările sunt doar curiozităţi. Căutarea e un risc, o peregrinare, o explorare.
O întrebare este satisfăcută uşor de orice răspuns logic, raţional. Căutarea nu este satisfăcută de răspunsuri logice sau raţionale; căutarea este la fel că setea.
Poţi repeta mereu că, din punct de vedere ştiinţific, H2O înseamnă apă, însă acest lucru nu îţi va potoli setea. Este un răspuns, un răspuns pe deplin corect; dacă cineva întreabă ce este apa, dacă pune această întrebare, răspunsul este foarte simplu.

Dar dacă cineva întreabă de apă deoarece îi este sete, atunci H2O nu îl va putea ajuta în nici un fel. Atunci numai adevărata apă îl va putea ajuta.

Ascultă cu o atenţie totală. Nu te lăsa niciodată la cheremul memoriei, căci amintirea este un obstacol Dacă încerci să faci ambele lucruri deodată, atunci unul din ele începe să ia notiţe – dacă nu în mod vizibil, atunci în interiorul minţii.
Nu, nu este nevoie să creezi nici un obstacol – ascultă doar. Dacă ceva e adevărat, inima ta va primi acel lucru în interiorul ei. Iar inima nu are nici un sistem de memorare. Sistemul de memorare aparţine minţii.
Orice pătrunde în inimă îţi schimbă însă acţiunile, îţi modifică comportamentul, te transformă. Aduce cu sine o transformare. Nu te va face mai informat, ci te va transforma. Te va transforma într-o fiinţă nouă.

Tu nu eşti ambalajul, ci conţinutul.
Renunţarea la ambalaj şi descoperirea conţinutului este întregul proces al iluminării.
Meditaţia începe să te ducă dincolo de timp deoarece te va trece dincolo de moarte. Vei fi surprins să afli că în sanscrită[12] există un singur cuvânt atât pentru moarte cât şi pentru timp: „kal". „Kal" mai înseamnă şi „mâine" – mâine nu este decât moarte, nimic altceva; viaţa este astăzi.
Pe măsură ce devii mai liniştit... Tensiunile tale sunt povara pe care o porţi Când ele nu sunt prezente, eşti lipsit de orice greutate.
Iar conştiinţa, care este realitatea ta, nu are nici o limitare spaţio-temporală.
Trupul tău trece de la copilărie la adolescenţă, la bătrâneţe şi moarte – aceste schimbări i se întâmplă numai corpului Acestea sunt schimbări ale mobilierului în casă... zugrăvitul casei, schimbarea arhitecturii ei. Însă fiinţa care trăieşte în casă – stăpânul casei – este neafectată de toate aceste schimbări.
Stăpânul este conştiinţa.
Corpul este numai casa.

---

12 Veche limbă indo-europeană din India, în care este scrisă cea mai mare parte din literatura clasică indiană. (Virtual-Project, editor)

Aşadar, în clipa în care intri în meditaţie, ai atins în interiorul tău ceva din universal – ceva care nu are vârstă, ceva care nu este limitat nici de timp, nici de spaţiu.

Riscă, fii un jucător – ce poţi pierde? Venim cu mâinile goale, ne întoarcem la fel. Nu ai nimic de pierdut.

Este o mică viaţă, care îţi este dăruită ca să înveţi. Antrenează-te pentru toate plăcerile.

Prin naştere nu ţi s-a dat totul. Prin naştere ţi s-a dăruit doar ceea ce îţi este necesar pentru a supravieţui; tot restul e sub formă de sământă. Dacă eşti interesat în evoluţia conştiinţei tale până pe cea mai înaltă culme, atunci depinde de tine.
Natura te înzestrează numai pentru supravieţuire – nu şi pentru trăire, bucurie, tăcere, extaz, iubire. Natura se descurcă numai cu instinctul – ce nevoie mai este de iubire? De ce să creeze complicaţii?
Iubirea va trebui să o găseşti, conştiinţa va trebui să o cultivi.
Va trebui să te transformi într-un grădinar al propriei tale fiinţe – fiinţa ta este grădina ta.

Va trebui să schimbi înţelesul pe care îl dai iubirii. Nu este ceva ce încerci să obţii de la celălalt. Şi aşa s-a întâmplat întotdeauna în iubire – fiecare încearcă să obţină de la celălalt cât mai mult cu putinţă. Fiecare încearcă să ia şi, evident, nimeni nu dă nimic.
Iubirea nu este ceva care trebuie luat. Iubirea este ceva care trebuie dăruit, însă nu poţi dărui decât atunci când ai.

Experienţa orgasmului îţi dăruieşte nu numai cea mai înaltă plăcere de care este în stare trupul, ci şi intuiţia că aceasta nu este totul. Ea deschide o poartă.
Îţi atrage atenţia asupra faptului că îţi îndreptai inutil privirea în afară, în timp ce adevărata ta comoară era înăuntru.
Meditaţia a fost descoperită de fiinţe care au avut experienţe orgasmice profunde. Meditaţia este un produs secundar al experienţei orgasmice. Nu există nici o altă cale de a găsi meditaţia. Însă orgasmul te aduce, în chip firesc, într-o stare de meditaţie: timpul se opreşte, gândirea dispare, ego-ul nu mai este. Pentru prima dată înţelegi: nu eşti corpul şi nici

mintea; eşti ceva care le transcende pe amândouă – o energie conştientă.
Şi odată ce pătrunzi pe tărâmul energiei conştiente, începi să ai cele mai frumoase experienţe din viaţă, cele mai transparente, cele mai colorate, cele mai poetice, cele mai creative. Ele te împlinesc şi te fac să te simţi mulţumit, pe de o parte – mulţumit în ceea ce priveşte corpul, mintea şi lumea. Pe de altă parte însă, ele creează o imensă nemulţumire divină. Deoarece ceea ce ai experimentat este minunat, însă tocmai această experienţă te face să fii sigur, fără să ai nici un motiv, că în faţa ta se găsesc experienţe şi mai importante. Înainte nu ştiai nimic despre orgasm, nici măcar nu ai visat că există; acum îl cunoşti. Acesta va fi un stimulent pentru căutarea ta: poate că există ceva mai savuros, mai beatific, mai psihedelic decât îţi poate oferi consumul oricărui drog psihedelic.
Această căutare conduce fiinţa către meditaţie.

Clipă de clipă, vom vedea.
De ce să facem repetiţii? Când clipa se va prezenta, conştiinţa ta o va întâmpina şi îi va răspunde.
Însă oamenii se pregătesc atât de mult, încât aproape toată viaţa lor este pierdută în pregătiri.

A avea o personalitate este ipocrizie. A fi un individ este dreptul vostru, dobândit prin naştere.

Meditaţia transformă.
Ea te ridică pe nivelele mai înalte ale conştiinţei şi îţi schimbă în întregime modul de viaţă. Îţi transformă reacţiile în răspunsuri, iar transformarea este atât de radicală, încât devine de necrezut că persoana care ar fi reacţionat altădată cu furie, răspunde acum cu profundă compasiune, cu iubire.
Meditaţia este o stare de a fi, la care se ajunge prin înţelegere.

Numai în somnul nostru suntem separaţi, în clipa în care suntem treji, suntem una.

Dacă bărbatul are dreptul să-şi realizeze visele, femeia are, de asemenea, acelaşi drept. Iar când aţi hotărât să fiţi împreună, faptul de a nu călca în picioare visele celuilalt devine o datorie

sacră.
Nimic nu doare mai tare decât atunci când un vis este strivit, când o speranţă moare, când toate marile idei, din care credeai că va fi alcătuită viaţa ta, par a fi imposibile din cauza acestei femei, sau a acestui bărbat, care strică atmosfera, care îţi distruge pacea, care îţi tulbură tăcerea. Iar când toate aceste lucruri sunt distruse, nu poţi fi creativ. Poţi fi doar distructiv, poţi fi numai violent.
Viaţa are bogăţii extraordinare, care rămân necunoscute oamenilor, deoarece aceştia nu au timp. Ei sunt angajaţi în permanenţă într-o dispută sau alta – cu celălalt.
Celălalt conţine întreaga lume. Şi cea mai mare nenorocire care ţi se întâmplă atunci când te lupţi cu celălalt este că uiţi, încetul cu încetul, de tine. Întreaga ta atenţie se îndreaptă asupra celuilalt, iar când atenţia se îndreaptă asupra celuilalt, eşti pierdut.

Faptul de a te refugia în Himalaya nu te va ajuta, deoarece chiar şi în Himalaya mintea ta va rămâne aceeaşi, numai că nu vei mai avea ocazii să îţi dai seama de acest lucru. Şi este mai bine să-ţi cunoşti duşmanul decât să nu-l cunoşti, deoarece cunoscându-l există posibilitatea unei schimbări. Faptul de a nu şti este foarte periculos.
Când se pune diagnosticul unei boli, aceasta este pe jumătate vindecată. Când diagnosticul nu este pus, apar adevăratele probleme. Problema nu este medicamentul, ci diagnosticul.

Cele mai fericite iubiri din lume sunt acelea în care îndrăgostiţii nu se întâlnesc niciodată. Ei ţes cele mai romantice, cele mai frumoase poveşti – nici o ceartă, nici o cicăleală, nici o dispută. Iar ei nu realizează niciodată: „Această femeie nu este pentru mine şi nu sunt bărbatul potrivit pentru această femeie.” – ei nu se apropie niciodată suficient pentru a afla acest lucru.
Dar, din nefericire, majoritatea îndrăgostiţilor se căsătoresc. Acesta este cel mai nefericit accident din întreaga viaţă.
S-ar putea să fie necesar să îţi schimbi partenerii de multe ori în viaţă. Nu este nimic rău în asta. În realitate, schimbându-ţi partenerul de mai multe ori în viaţă, vei fi îmbogăţit...

Iubirea nu cunoaşte gelozia, iubirea nu cunoaşte nemulţumirea. Iubirea este o profundă înţelegere. Iubeşti pe cineva – asta nu înseamnă că şi celălalt, la rândul lui, trebuie să te iubească. Iubirea nu este un contract.
Încearcă să înţelegi ce înseamnă iubirea.
Şi nu vei fi în stare să înţelegi ce este iubirea din aşa numitele legături sentimentale pe care le ai.
Lucru destul de ciudat, vei înţelege iubirea pătrunzând profund în meditaţie, devenind mai tăcut, mai unificat, mai destins. Vei începe să emani o anumită energie, vei deveni iubitor, şi vei găsi minunatele calităţi ale iubirii.

Nu există ratare în viaţă. Depinde numai cum iei lucrurile. Dacă doreşti prea mult – vrei să ajungi prea sus, şi nu poţi – atunci eşti frustrat şi ai senzaţia de eşec. Dacă însă nu doreşti nimic şi eşti pe deplin mulţumit, oricum ai fi, viaţa este o victorie clipă de clipă.

Pentru oameni, cuvintele devin realităţi. Aminteşte-ţi întotdeauna să foloseşti cuvinte cu înţeles corect.

Pe măsură ce devii mai sensibil, viaţa devine mai mare. Nu mai este un mic pod; devine oceanică. Nu este limitată la tine, la soţia ta şi la copiii voştri – nu mai are nici o limită. Toată această existenţă devine familia ta; şi până când toată existenţa nu devine familia ta, nu ai ştiut ce este viaţa – deoarece nici un om nu este o insulă; suntem cu toţii în legătură.
Suntem un vast continent, conectaţi în milioane de feluri. Iar dacă inimile noastre nu sunt pline de iubire pentru întreg, viaţa noastră se scurtează în aceeaşi măsură.
Meditaţia te va face mai sensibil, şi îţi va da o extraordinară senzaţie de apartenenţă la această lume. Este lumea noastră – stelele sunt ale noastre, iar noi nu suntem străini aici. Aparţinem existenţei. Suntem o parte a ei, suntem inima ei.

O întrebare a tuturor fiinţelor umane, indiferent dacă îţi dai sau nu seama de acest lucru. S-ar putea să nu realizezi; poate că nu a sosit încă timpul pentru tine, poate vei întreba peste un an. Poate că întrebarea a fost reprimată atât de profund încât ai uitat în întregime de existenţa ei.

Dă-mi voie însă să-ţi reamintesc: Nu există nici o singură întrebare care să nu fie şi a ta.

Răspunsurile mele nu sunt, de fapt, răspunsuri. Răspunsurile mele sunt ucigaşi – ele omoară pur şi simplu întrebarea, o îndepărtează, nu îţi oferă un răspuns de care să te agăţi.
Aceasta este de fapt diferenţa între un profesor şi un maestru: profesorul îţi dă răspunsuri pe care să le poţi păstra, rămânând însă ignorant – frumos decorate la suprafaţă, biblioteci pline de răspunsuri, însă în profunzime, sub stratul superficial, un abis al ignoranţei.
Maestrul îţi ucide, pur şi simplu, întrebările.
Maestrul nu îţi dă nici un răspuns, el îţi alungă întrebarea.
Dacă toate întrebările pot fi alungate...
Ascultă cu atenţie la ceea ce spun:
Dacă toate întrebările pot fi alungate, ignoranţa ta este nevoită să dispară, şi ceea ce rămâne este inocenţă.
Iar inocenţa este o lumină pentru ea însăşi.

Priveşte: viaţa nu este ceva greu. Viaţa se transformă într-o problemă atunci când ea vrea să o apuce pe un drum, iar mintea te trage pe un altul; în interiorul tău apare o stare conflictuală, eşti fragmentat. Nu poţi să o iei în nici o direcţie, deoarece jumătate din tine încearcă să urmeze o altă direcţie.
Viaţa devine pe deplin simplă de îndată ce începi să funcţionezi de la un nivel ce depăşeşte propria ta minte.
La început, pentru oricare explorator, întreaga căutare este aceea de a găsi un spaţiu mai presus de minte.
Odată ce ai găsit un mic spaţiu aflat dincolo de minte, orice dualism dispare, toate tensiunile, toate anxietăţile, dispar. Şi, lucru cu totul straniu, mintea – pe care nu o controlai niciodată – ţi se predă.
Mintea este o adevărată catastrofă, dacă încearcă să fie stăpână.
Însă ca servitoare, ea este un minunat dar din partea naturii.
Trebuie însă găsit stăpânul – iar acesta nu e prea departe, este deasupra minţii.
Numai un singur pas.

Ajungi În inimă şi este atât de frumos, atât de încântător, încât

ai dori să rămâi acolo. Va trebui însă să pleci.
Iar despărţirea va fi puţin dureroasă, însă durerea va fi uitată imediat – deoarece asupra ta se va revărsa o binecuvântare din ce în ce mai mare.
Şi în curând vei învăţa următorul lucru: nu este nevoie să fii îndurerat atunci când părăseşti un adăpost de o noapte. Te obişnuieşti, ştii că peregrinarea este nesfârşită. Comoara este din ce în ce mai mare, nu pierzi nimic. Dacă ai încerca să te opreşti undeva, ai pierde.
Nu există deci nici o oprire, nici un punct... nici măcar punct şi virgulă.
Va trebui să înveţi să te bucuri până şi de dulcea durere de a părăsi locurile frumoase pentru altele, şi mai frumoase.

Ignoranţa este începutul înţelepciunii. Înţeleasă aşa cum trebuie nu reprezintă ceva negativ. Este numai o tabula rasa, o stare de purificare. Nu este scris nimic. Va trebui să îţi scrii propria ta sfântă Biblie, Coran sau Gita[13], va trebui să naşti.
Ignoranţa este o matrice.
Ea conţine căutarea adevărului – şi dacă nu cazi victima cunoştinţelor, ignoranţa reprezintă un început promiţător.
A şti, cu certitudine, că: „nu ştiu”, este primul pas al înţelepciunii.
Ai cunoscut ceva de o imensă importanţă: ai cunoscut propria ta inocenţă.

Adevăratele clipe de iubire rămân nerostite. Când simţi cu adevărat iubirea, însuşi sentimentul creează în jurul tău o emanaţie, care exprimă tot ceea ce nu poţi rosti, care exprimă tot ceea ce nu poate fi spus niciodată.
Fiecare relaţie amoroasă este periculoasă, deoarece este necesară o pierdere de sine. Când există o anumită distanţă, totul este perfect. Îndrăgostiţii se gândesc la atât de multe cuvinte pe care le vor rosti atunci când îşi vor întâlni iubitul, iubita! Însă când se întâlnesc devin brusc posomorâţi. Simpla apropiere creează o schimbare – mintea care trăncăneşte mereu se opreşte, şi apare teama. Dacă iubirea e autentică,

---

13 **BHAGAVAD-GITA**, poem filozofic din „Mahabharata”, desfăşurat sub forma unui dialog între Krişna, avatarul lui Vişnu, şi eroul Arjuna şi cuprinzînd o sinteză a concepţiilor filozofice postvedice. (Virtual-Project, editor).

teama apare neapărat.

Dacă iubirea ta nu este acea iubire obişnuită, biologică, instinctivă, dacă nu este o parte a egoului tău, dacă nu este un joc al puterii pentru a domina pe cineva – dacă iubirea ta este o pură bucurie, bucurându-se de faptul de a fi cu celălalt fără nici un motiv, o pură bucurie – luciditatea va urma această iubire pură, ca o umbră. Nu trebuie să îţi faci griji în legătură cu luciditatea.
Există doar două căi: fie devii conştient, iar iubirea urmează ca o umbră, fie devii atât de iubitor încât luciditatea apare de la sine. Sunt două feţe ale unei singure monede. Nu este nevoie să-ţi faci probleme în legătură cu cealaltă faţă; fii atent la una din ele, cealaltă nu poate scăpa. Cealaltă faţă trebuie neapărat să se arate.

Mintea nu poate exista fără probleme; problemele sunt hrana ei. Conflict, luptă, lipsă de armonie – şi mintea se simte perfect, este la ea acasă.
Tăcere, armonie – şi mintea începe să se teamă, deoarece armonia, tăcerea şi pacea nu sunt altceva decât moartea minţii.

Dacă nu poţi râde, vei rata multe lucruri în viaţă, vei pierde multe mistere. Râsul te transformă într-un copil inocent, râsul te uneşte cu existenţa – cu oceanul învolburat, cu stelele şi tăcerea.

Abordarea mea a fost foarte simplă: Trebuie să fii atent şi să nu laşi inima să îţi domine raţiunea, la fel cum trebuie să fii atent pentru a nu lăsa raţiunea să îţi domine inima. Funcţiile lor sunt diferite. Raţiunea trebuie să opereze în lumea obiectelor, iar inima trebuie să opereze în lumea conştiinţei omeneşti Iar în clipa în care se suprapun, se produc încurcături.

Atunci când eşti furios, ai observat? — Corpul tău ia o anumită postură. Când eşti furios nu îţi poţi ţine mâinile deschise; în furie – pumnul. Când eşti nervos nu poţi zâmbi, nu-i aşa?
Atunci când e străbătut de diverse emoţii, corpul trebuie să ia o anumită poziţie.

Lucruri mărunte – dar care sunt strâns legate în interior.

Ego-ul este doar o absenţă a lucidităţii. Camera este plină de întuneric; doreşti ca întunericul să dispară din cameră. Poţi face tot ceea ce ţine de voinţa ta – să îl împingi, să îl destrami – nu vei reuşi. Şi, lucru ciudat, vei fi învins de ceva ce nu există. Mintea ta, epuizată, va spune că întunericul e atât de puternic încât nu stă în puterea ta să îl risipeşti, să îl izgoneşti. Această concluzie nu este însă corectă; este tipic germană, dar incorectă.
Trebuie doar să fie adusă o mică lumină. Nu trebuie să alungi întunericul. Nu este nevoie să te lupţi cu el – acest lucru este pur şi simplu stupid. Adu numai o lumină, şi întunericul dispare. Nu pentru că ar pleca – el nu poate pleca, în primul rând pentru că nu există. El niciodată n-a fost înăuntru, deci n-are cum să iasă.
Lumina intră, lumina iese; lumina are o existenţă obiectivă. Poţi să aprinzi o lumânare, şi întunericul dispare; poţi să o stângi şi se face întuneric. Pentru a opera asupra întunericului trebuie să faci ceva cu lumina – este ciudat, este ilogic, însă ce poţi face? Aşa stau lucrurile.

Iubirea mea este exact ca lumina – nu este mai mult pentru unul, mai puţin pentru altul. Cu toate acestea, pentru un orb ea nu va exista. Pentru unul care nu vede aşa cum trebuie, va fi slabă. Iar pentru unul care poate vedea cu o anumită claritate, va avea o intensitate diferită.
Este aceeaşi lumină, însă ea depinde de cât de mult poţi tu primi
Dacă eşti total deschis, o poţi primi în întregime.

Nu trebuie să doreşti nimic.
În clipa în care ajungi într-o stare lipsită de dorinţă, existenţa te foloseşte aşa cum are nevoie: ca mistic, maestru, muzician, dansator, flautist – sau ca nimeni; toate sunt însă binecuvântări.
Ceea ce îţi dăruieşte existenţa fără ca tu să doreşti este întotdeauna cel mai mare extaz care poate exista.

Meditaţia este pur şi simplu o înţelegere.
Nu este faptul de a sta liniştit sau de a cânta o mantră. Este o

problemă de înţelegere a activităţii mintale subtile.
Pe măsură ce înţelegi această activitate a minţii, în interiorul tău apare o intensă luciditate, care nu aparţine domeniului gândirii. Luciditatea apare în fiinţa ta, în sufletul tău, în conştiinţa ta.

La vârsta de patrusprezece ani fiinţa este matură din punct de vedere sexual – mintea începe să funcţioneze într-un cu totul alt fel. Aceasta este vârsta biologică a omului: acum poate face copii. În ceea ce priveşte biologicul, omul şi-a atins vârsta.
Acesta este motivul pentru care vârsta psihologică a omenirii rămâne la patrusprezece ani; de acum încolo biologicul nu mai este deloc interesat de dezvoltarea ta psihologică, până când nu devii tu însuţi interesat. Natura te-a adus până într-un anumit punct pentru propriile ei scopuri, pentru reproducere; munca ei s-a încheiat. Depinde acum numai de tine dacă doreşti să fii un explorator, să creşti din punct de vedere psihologic, să îţi dezvolţi luciditatea. Dacă doreşti o experienţă spirituală, atunci totul e în mâinile tale; acum depinde de tine, natura şi-a încheiat lucrarea.
Şi pentru că natura s-a oprit, 99,9% din oameni s-au oprit odată cu ea. Ei nu au evoluat; numai impulsul naturii a fost cel care i-a adus până la vârsta de patrusprezece ani.

Povestea plăcerilor – fizice, biologice, psihologice – începe la patrusprezece ani şi, dacă nu intervine nimeni şi ţi se dă voie să le experimentezi, la vârsta de patruzeci şi doi de ani vei fi liber de ele. Asta nu înseamnă că te vei retrage din lume. Înseamnă doar că soţia îţi va deveni prietenă, soţul îţi va deveni prieten. Veţi înţelege amândoi că era o anumită forţa biologică, acum cheltuită, şi că nu e nevoie să îl hărţuiţi inutil pe celălalt. Acum este mai bine, ca în locul acestei hărţuieli, să staţi în meditaţie.
Şi afirm următorul lucru: dacă totul se întâmplă firesc, atunci faptul de a ajunge la vârsta de patruzeci şi doi de ani va aduce o imensă schimbare în viaţa ta. Vei rămâne în lume, însă absolut detaşat. Aceasta este adevărata renunţare – nici o obsesie, nici o reprimare. Inima este uşoară, înăuntrul ei nu mai este nici o mizerie.

Ura este distructivă, te distrugi pe tine însuţi.
Iubirea este un extraordinar respect de sine. Poţi urâ orice şi pe oricine; poţi urâ ura însăşi, însă în oricare din cazuri te vei simţi sleit. Ura îţi drenează energia, te lasă gol, consumat.
Iubirea te umple de energie, de energie abundentă – care nu numai că te vindecă, ci şi creează o aură în jurul căreia pot fi vindecaţi şi alţii.
Faptul că ura este ceva rău sau imoral, nu este o problemă religioasă. Este o problemă de inteligenţă: ura este stupidă, iar iubirea este inteligentă.

Ai văzut vreodată doi câini luptându-se? De cele mai multe ori, ei vor lătra unul la altul, vor sări unul pe altul, şi crezi că va urma o luptă sângeroasă – însă nu se întâmplă nimic. Ei evaluează care din ei este mai puternic, şi odată ce ambii au acceptat că unul este mai puternic decât celălalt, lupta nu mai este deloc necesară. Atunci unul din câini îşi lasă coada jos, dând astfel semnalul: „Opreşte-te. Ai câştigat, sunt învins, şi putem rămâne buni prieteni.”
Câinii sunt mai inteligenţi decât politicienii.

Când îl critic pe politician, eu nu vorbesc de politicianul din afara voastră, ci de acela din interiorul vostru.
Politicianul din exterior este doar o manifestare, o manifestare colectivă a politicienilor dinlăuntru vostru. Voi căutaţi, cu toţii, într-un fel sau altul, să aveţi mai mult, să posedaţi mai mult, să fiţi puternici, să dominaţi, să fiţi deosebiţi: V.V.I.P. – un V I. P. Nu mai este suficient.
Când critic politicienii, eu critic structura politică a minţii voastre…
Sunt nevoit să-i critic pe politicieni, căci ei sunt ceea ce voi aţi vrea să fiţi. Preşedinţi, primi miniştri, guvernatori, ambasadori – asta este ceea ce doriţi să fiţi, însă e numai o sământă în interiorul vostru. Voi însă nu puteţi vedea în sământă toate florile şi toate culorile. Eu vă critic ca şi cum politicianul din voi ar fi ajuns la putere.

Compromis înseamnă că te afli pe un teren nesigur. Decât să faci un compromis, mai bine găseşte-ţi fundamentul, rădăcina, individualitatea. Găseşte o sinceritate a simţirii, sprijinul inimii

tale. Atunci, indiferent care sunt consecinţele, nu are importanţă.

Până când nu creezi, vei continua distrugerea de sine. Este aceeaşi energie. Eşti în posesia acestei energii, eşti un generator de energie, care este creată în permanenţă din cosmos. Ce vei face cu ea? Dacă nu creezi, vei fi distructiv şi vei încerca să distrugi.

Ai venit pe lume fără nimic, aşa că un lucru e sigur: nimic nu îţi aparţine. Ai venit complet gol, însă plin de iluzii. Acesta este motivul pentru care fiecare copil se naşte cu pumnii strânşi, crezând că aduce cu sine comori – iar mâinile sale sunt pur şi simplu goale. Şi toţi mor cu mâinile deschise. Încercaţi să muriţi cu pumnii strânşi – nimeni nu a reuşit până acum. Încercaţi să vă naşteţi cu mâinile deschise – nimeni nu a reuşit nici acest lucru.
Copilul se naşte cu pumnii strânşi, închizând în ei comorile pe care le aduce în lume, însă mâinile sale sunt goale. Nimic nu îţi aparţine, deci ce anume te nelinişteşte? Nu ţi se poate fura nimic, nu ţi se poate lua nimic.
Tot ceea ce foloseşti aparţine lumii. Şi într-o bună zi va trebui să laşi totul aici. Nu vei putea să iei nimic cu tine.
Conştiinţa nu este corpul tău, nici mintea ta, nici inima ta.
Prin urmare, atunci când o persoană moare, ea moare pentru tine, nu pentru ea însăşi.
Pentru ea însăşi, schimbă numai casa, se mută poate într-un apartament mai bun. Însă datorită faptului că vechiul apartament a fost părăsit, şi deoarece îl cauţi în vechiul apartament şi nu îl găseşti acolo, crezi că bietul om a murit. În realitate, ar trebui să spui: „Sărmanul de el, a dispărut! Nu ştim încotro s-a dus.”

Dialectica vieţii arată că persoanele care fac un efort semnificativ pentru iluminare, nu vor reuşi tocmai datorită efortului lor. Într-o zi vor trebui să renunţe, şi în acea clipă de destindere se produce o deschidere – nu mai eşti tu acela care acţionezi, ceva se întâmplă înăuntrul tău.
Acelaşi lucru este adevărat şi în legătură cu descoperirile ştiinţifice – legea este aceeaşi. Un om de ştiinţă lucrează ani

de zile la un proiect, făcând tot ceea ce era cu putinţă să facă; renunţă apoi la întreaga idee. Deodată se deschide o fereastră, şi ceea ce căuta depunând un efort atât de mare, i se pune la dispoziţie fără ca el să facă nici un efort.

În realitate, există o seria de motive profunde; ori de câte ori faci un efort, devii tensionat; când eşti tensionat, câmpul gândirii tale se îngustează. Şi eşti atât de ambiţios, atât de plin de dorinţe, atât de grăbit să câştigi ceva, încât totul este foarte confuz.
Dar pentru a afla ceva – fie ştiinţific, fie religios – trebuie să fii tăcut, o luciditate tăcută, nefăcând nimic, nedorind nimic, necăutând nimic.
Însă întreaga perioadă în care ai căutat fără a găsi, a creat o anumită sămânţă în interiorul tău. În această clipă de destindere, acea sămânţă începe să devină un mugure.

Nu este nevoie să ştii de ce mergi.
Tot ceea e nevoie să ştii este faptul că mergi plin de veselie; dacă faci acest lucru, nu poţi greşi.

Viaţa este frumoasă, deoarece sunt atât de multe lucruri care nu pot fi explicate. Dacă viaţa ar fi formată numai din lucruri care ar putea fi explicate, ar fi un dezastru.
Gândeşte-te o clipă:
Dacă totul ar putea fi explicat, atunci nu ar mai fi nici un mister, nu ar mai fi nici o poezie, nu ar mai fi nici un secret. Atunci totul ar fi monoton şi plictisitor.
Viaţa nu e plictisitoare, deoarece există dimensiuni în care îţi poţi continua explorarea fără să ajungi la nici o explicaţie. Poţi experimenta foarte multe şi, cu toate acestea, ceea ce poate fi exprimat nu poate fi transpus în cuvinte.

Viaţa nu este ce pare a fi.
Viaţa este cu mult mai vastă decât pare, este incomparabil mai vastă.
Trebuie însă să vă întoarceţi privirea către voi înşivă.

Fiecare individ trebuie să exploreze în felul său propriu. Nu există autostrăzi, cu indicatoare care să-ţi arate cât de departe eşti de ţintă. În explorarea spirituală trebuie să mergi şi să-ţi

creezi drumul pe măsură ce îl străbaţi; nu există nici o cale gata făcută, astfel încât nu ai nimic altceva de făcut decât să o parcurgi.
Şi am senzaţia că acest lucru este extraordinar de beatific şi de extatic. Nu sunteţi ca un tren. Pe şine nu puteţi străbate jungla, munţii, şi alte locuri. Trenul este un prizonier.
Un râu nu este însă prizonier. Iar drumul său este lung. El vine de la mii de mile, din Himalaya, şi ajunge în cele din urmă la ocean – fără hartă, fără îndrumări, fără călăuze; nu-i nimeni pe drum care să-i spună pe ce cale să se îndrepte... căci fiecare pas este o răspântie.
Însă, lucru ciudat, fiecare râu ajunge la ocean în mod liber, găsindu-şi propria sa cale.

Este nevoie de fiecare, aşa cum este.
Şi fiecare este necesar, aşa cum este. De aceea eşti născut într-un anumit fel.
Nu încerca să te îndepărtezi de firea ta.

Meditaţia este numai un act de curaj pentru a fi tăcut şi singur.

Naşterea ţi se întâmplă, tinereţea ţi se întâmplă, iubirea ţi se întâmplă, bătrâneţea ţi se mtimplă, moartea ţi se întâmplă – tot ceea ce este esenţial ţi se întâmplă, şi tot ceea ce este neesenţial îţi este lăsat, ca să faci tu.
Nu îţi pierde deci toată viaţa cu ceea ce nu este esenţial.
Şi ceea ce este mai puţin esenţial e necesar, însă aminteşte-ţi că esenţialul nu trebuie dat uitării.
Şi nu trebuie să faci nimic în legătură cu acest lucru; trebuie doar să fii receptiv, deschis, vulnerabil, disponibil, astfel încât atunci când chemarea vine din transcendent, să fii gata să *spui,* din toată inima: „Da, sosesc.”

Indiferenţa faţă de minte este meditaţie. Mintea este problema. Când mintea este absentă, atunci e linişte, deci cum ar putea exista o pace a minţii?
Şi orice „pace a minţii” este ceva înşelător; înseamnă doar că zgomotul a încetat până într-un punct în care crezi că e tăcere.
Şi nu ai nimic cu care să o poţi compara.

Iluminarea nu este cauzată de efort. Efortul cauzează destindere. Ai făcut atât de multe, încât pur şi simplu renunţi.
Însă dacă nu faci efort, nu poţi renunţa.

Naşterea este numai o oportunitate. Fie poţi învăţa să trăieşti o viaţă frumoasă, fie te târăşti către cimitir. Depinde de tine. Există persoane pentru care viaţa este doar inerţie, în timp ce pentru altele până şi moartea este un dans.
Vreau să spun că dacă îţi transformi viaţa într-o artă, moartea ta va fi o capodoperă – cea mai înaltă culme, cu o frumuseţe intrinsecă.

Occidentul a inventat cafeaua instant, însă Occidentul nu ştie cum să o bea. Iluminarea nu e altceva decât modalitatea corectă, meditativă, de a-ţi bea cafeaua.

Existenţa este hilară! Dacă ai ochi să vezi aspectele ei hilare, vei fi surprins: în viaţă nu există deloc spaţiu pentru seriozitate. Toţi alunecă pe coji de banană – trebuie doar să ai intuiţie pentru a vedea.

Funcţionarea inimii şi a minţii sunt în întregime diferite; nu doar diferite, ci diametral opuse. Mintea creează sisteme filozofice, teologice, ideologice – toate sunt probleme la care nu ai nici un răspuns. Inima aşteaptă doar. La momentul potrivit, răspunsul înmugureşte de la sine.
Inima nu pune nici o întrebare şi, cu toate acestea, primeşte răspunsul.
Mintea are o mie şi una de întrebări dar, cu toate acestea, nu primeşte nici un răspuns, deoarece nu ştie cum să primească.

Nenorocirea omului este aceea că încearcă să facă imposibilul; încearcă să forţeze inima să slujească mintea, ceea ce este imposibil.
Acesta este haosul tău, confuzia în care te afli.

Tristeţea are propria sa frumuseţe. Are o extraordinară profunzime, propriul ei calm, tăcere, delicateţe. Este o experienţă minunată. Nu încerca aşadar să o ocoleşti. Dacă o ocoleşti, ocoleşti poarta către tăcere.
Bucură-te de ea, primeşte-o cu braţele deschise, îmbrăţişeaz-o.

Cu cât a accepţi mai mult, cu atât mai mult se metamorfozează ea în tăcere.
Iar tăcerea devine, încetul cu încetul, o muzică lipsită de sunete.

Există o demarcaţie foarte delicată, foarte fină, între ignoranţă şi inocenţă. Un copil este ignorant, nu inocent. Iar în clipa în care renaşti din punct de vedere spiritual, devii din nou ca un copil. Aminteşte-ţi că spun: „ca un copil.” Nu îţi spun să devii un copil – devii ca un copil, inocent.
Deosebirea dintre ignoranţă şi inocenţă este extrem de fină, însă persoana ignorantă încearcă în permanenţă să nu fie ignorantă – acestea sunt simptomele – încearcă să adune cunoştinţe.
Persoana inocentă încearcă să fie mai inocentă. Dacă au mai rămas ceva urme ale cunoaşterii în jurul ei, încearcă să le înlăture.
Ea doreşte să fie complet purificată.

Ignoră pur şi simplu, rămâi deoparte, lasă mintea să facă tot ce pofteşte. Când mintea se simte nedorită, când vede că nu mai eşti interesat de ea, că nu mai are nici un sens să strige, că nici nu o mai asculţi, că nu eşti nici măcar curios să ştii ce se întâmplă în interiorul ei – se opreşte.

Vreau să te accepţi pe tine însuţi aşa cum eşti. Aşa a vrut existenţa să fii. Nu eşti propriul tău creator; este deci firesc ca întreaga răspundere să-i revină existenţei, este nevoie de o persoană ca tine – altfel nu ai exista.
Existenţa are nevoie de tine aşa cum eşti.

Cuvântul „păcat” înseamnă, la originile sale, uitare. El nu are nimic de-a face cu păcatul, aşa cum am ajuns noi să-l interpretăm.
Uitarea de sine este singurul păcat.
Iar amintirea de sine este singura virtute.

Viaţa este un experiment minunat pentru a rezolva probleme. Cu cât rezolvi mai multe probleme, cu atât devii mai inteligent.
Faptul de a fugi nu reprezintă o soluţie.

Dacă doreşti viaţă, viaţă din abundenţă, atunci fii gata să mori.
Să mori în fiecare clipă, astfel încât să renaşti în fiecare clipă, este întreaga taină a religiei.

Se spune că până şi un râu, gata să plonjeze în ocean, tremură de frică. El priveşte în urmă, la întreaga călătorie, la crestele munţilor, la traseul şerpuit din păduri, la oamenii întâlniţi, iar în faţa sa vede numai un vast ocean, în care odată intrat nu rezultă nimic altceva decât o dispariţie totală. Nu există însă nici o altă cale.
Râul nu se mai poate întoarce.
Nici tu nu o mai poţi face.
Faptul de a te întoarce este imposibil în existenţă; poţi doar să înaintezi. Râul trebuie să-şi facă curaj şi să pătrundă în ocean. Şi numai după ce se varsă în ocean teamă va dispărea, căci numai atunci va afla că nu dispare în ocean ci, mai degrabă, devine oceanul.
Pe de o parte este o dispariţie, pe de alta este o imensă reînviere.

Maestrul îţi ia numai lucruri pe care nu le ai, însă pe care te amăgeşti că le posezi. Şi îţi dă mereu lucruri pe care le ai, însă de care ai uitat complet că reprezintă natura ta intrinsecă.

Tot ceea ce ai este această viaţă măruntă, şi în această viaţă măruntă ştii două lucruri: nefericirea şi durerea vieţii, precum şi căi şi metode de a uita acea nefericire şi durere. Le numeşti distracţie, amuzament: faptul de a merge la film, la circ. Acestea sunt metodele tale de a uita de viaţa ta. Acolo participi, pentru două sau trei ore, la o altă lume.
Îţi este, desigur, destul de greu să-ţi imaginezi o persoană iluminată...
Ori de câte ori te gândeşti la iluminare, problema este că nu înţelegi că fiinţa iluminată nu mai este un ego. O poţi insulta, însă nu o poţi răni; o poţi înşela, o poţi condamna, însă în fiinţa ei nu va apărea nici o schimbare.
Chiar dacă o omori, ea va rămâne la fel.
Îţi este greu să înţelegi cum poate o fiinţă iluminată să stea fără să meargă la circ, la film... şi tot felul de stupidităţi de

acest fel.
Au existat însă atât de puţine fiinţe iluminate, încât nu se ştie prea mult despre ele. Şi multe lucruri sunt astfel încât până când nu le experimentezi, nu le înţelegi.
Pentru persoana iluminată, tot ceea ce se petrece în jurul ei este un circ. Nu este nevoie să-şi cumpere bilet – pentru ea problema este cum să părăsească circul! Ea nu doreşte să intre la film, doreşte să iasă!

Este adevărat că, în învăţăturile mele de început, iluminarea părea mult mai uşoară. Trebuia să fie aşa, deoarece nu doream să abandonaţi.
Acum am credinţa că, şi în cazul în care vă spun adevărul, nu veţi mai fugi:
Iluminarea nu este uşoară.

În clipa în care îţi deschizi uşile, parfumul florilor pătrunde fără să facă nici un zgomot. Razele soarelui intră. O boare uşoară se strecoară. Ai deschis uşa întregului univers.
Faptul de a fi deschis către maestru este doar un pretext. Îţi va fi teamă să te deschizi faţă de întregul univers – va fi prea mult. Maestrul te convinge că nu este nevoie să-ţi deschizi toate uşile, toate ferestrele: ”Deschide numai o mică fereastră, pentru mine."
Însă odată ce deschizi chiar şi o mică fereastră, întregul cer pătrunde înăuntru.

Întreaga mea iubire şi tot respectul meu este pentru persoana care se acceptă în întregime. Ea are curaj. Ea are curajul de a rezista întregii presiuni la care o supune societatea; această presiune are la bază fragmentarea în părţi opuse – bun şi rău, sfânt şi păcătos. Este o fiinţă cu adevărat curajoasă, care se opune întregii istorii a omului, moralităţii, şi declară cerurilor realitatea sa, oricare este aceasta.
Şi, cel puţin cu maestrul, discipolul trebuie să fie complet transparent şi clar, astfel încât maestrul să poată începe să lucreze cu realitatea lui, nu cu ceea ce este fals. Deoarece tot ceea ce fad cu această parte falsă este pură pierdere.
Numai eul tău real este capabil să crească, să ajungă la înflorire.

Dacă doreşti să schimbi lumea, nu începe prin a schimba lumea – aceasta e calea greşită pe care omenirea a urmat-o până în prezent: a schimba societatea, a schimba structura socială, a schimba asta sau cealaltă, însă a nu schimba individul.
Acesta este motivul pentru care toate revoluţiile au eşuat. Numai o singură revoluţie poate reuşi, dar ea nu a fost încercată până în prezent; este revoluţia individului. Schimbă-te pe tine însuţi!
Fii atent, şi nu contribui cu nimic care să transforme această lume într-un infern. Şi caută să-ţi aduci o contribuţie care să o transforme într-un paradis.
Acesta este singurul secret al unei fiinţe religioase. Iar dacă fiecare individ încearcă să facă acest lucru, va fi o revoluţie fără nici un fel de vărsare de sânge.

Faptul de a plânge este misterios. Asta nu înseamnă că eşti trist, nu neapărat. Nu este ceva care să se opună celebrării, veseliei, râsului; nu.
Lacrimile au un rol foarte ciudat: ori de câte ori inima ta este atât de plină încât nu poţi să te exprimi prin mijloace obişnuite, lacrimile reprezintă o ieşire de urgenţă. Ele pot deci avea orice semnificaţie.
S-ar putea să fii foarte fericit, atât de fericit încât râsul să pară prostesc, în timp ce lacrimile se potrivesc perfect. Lacrimile tale vor arăta că fericirea ta nu este una obişnuită – este atât de profundă încât foloseşti o metodă de urgenţă.
Doi prieteni care se întâlnesc după o perioadă lungă, după mulţi ani, s-ar putea să nu simtă nevoia de a vorbi; cuvintele ar putea părea profane. S-ar putea să le placă doar să se îmbrăţişeze şi să plângă unul în braţele celuilalt. Ei rostesc multe cuvinte... o mulţime de amintiri, o mulţime de întrebări; momente indecise de trăire, de iubire. Lacrimile vor ajuta la înlăturarea lor.

Aminteşte-ţi: dacă mă simţi în inima ta, atunci te însoţesc. Oriunde te îndrepţi, te urmez – şi o fac fără bilet, deoarece nu s-a descoperit nici o metodă de a afla dacă o persoană călătoreşte cu cineva ascuns în inima sa.

Muzica s-a născut din experienţele profunde ale meditaţiei; este o dimensiune a meditaţiei. Meditând poţi deveni sensibil faţă de muzică, însă şi reciproca este valabilă: dacă eşti absorbit în întregime de muzică, inima ta va fi atinsă nu numai de muzică, ci şi de meditaţie.
Muzica este sunet. Meditaţia este lipsa sunetului. Cea mai pură muzică este aceea în care sunetul nu distruge momentele de absenţă a sunetului ce apar în intervalele dintre sunete. Pe măsură ce muzicianul devine din ce în ce mai rafinat, el poate reuşi să creeze sunete, iar între două sunete vă poate oferi experienţa absenţei sunetului.
Acea absenţă a sunetului atinge inima.

Mintea este un obicei.
Chiar dacă există clipe în care inima cântă şi întreaga fiinţă este plină de bucurie, mintea nu poate renunţa la vechile ei obiceiuri.
Va întreba, cu siguranţă, ce se întâmplă.
Nu poţi lăsa oare ca lucrurile să se întâmple fără a întreba: de ce? ce?
Înţelegi oare motivul pentru care mintea pune astfel de întrebări?
Mintea pune aceste întrebări deoarece vrea să controleze modul tău de viaţă, vrea să ştie tot ceea ce se petrece. Nu trebuie să se întâmple nimic care să fie mai presus de ea; totul trebuie să fie sub controlul ei.
Mintea este un mare controlor. Şi dacă totul rămâne sub controlul ei, va fi o nenorocire, deoarece nu ţi se va putea întâmpla nimic semnificativ.
Tot ceea ce este semnificativ, tot ceea ce este magnific, se găseşte dincolo de minte.
Iar mintea nu poate răspunde niciodată la întrebări precum: de ce? ce? cum?
Trebuie să înveţi un lucru: nu este nevoie să dai satisfacţie minţii în legătură cu fiecare experienţă.
Experienţele inimii, experienţele fiinţei, experienţele transcendentului nu trebuie să reprezinte semne de întrebare.
Nu trebuie să întrebi de ce, trebuie să te bucuri de ele.
Nu trebuie să întrebi ce se întâmplă, căci dacă insişti asupra

acestor întrebări, ceea ce se întâmplă nu va mai continua. Aceste întrebări nu-ţi sunt prietene, aceste întrebări nu-ţi sunt de folos.
Lasă mintea să întrebe numai atunci când ceva nu merge aşa cum trebuie. Eşti bolnav, ai o durere de cap, ai crampe la stomac – lasă mintea să întrebe; acesta este domeniul potrivit pentru gândire.

Iluminarea nu are nimic a face cu mintea; ea are a face cu starea de luciditate a minţii. Ea nu pătrunde în detaliile minţii, în ce constă ea, cum funcţionează ea, care este mecanica ei.
Luciditatea este pur şi simplu neidentificarea cu mintea; în starea de conştienţă, mintea este lăsată în urmă, precum un mecanism.
În clipa în care mintea este lăsată complet în urmă şi există numai pură luciditate, numai luminozitate, atunci este iluminarea.

Te accept aşa cum eşti, însă aceasta nu înseamnă că doresc să rămâi aşa cum eşti. Te iubesc aşa cum eşti, însă te iubesc pentru că ai un potenţial atât de mare în interiorul tău, o posibilitate atât de mare de creştere, încât cu numai un mic efort vei deveni o lumină pentru tine însuţi.
Indiferent ce ai fi, bucură-te! Există însă cu mult mai mult, aşa că nu te opri.
Te afli pe prima treaptă a scării – este perfect, căci dacă nu ai fi pe prima, cum ai putea să urci pe a doua şi cum ai putea ajunge la cea din urmă treaptă? Nimeni nu este un păcătos. Da, există oameni care comit greşeli, însă nimeni nu este păcătos. Şi fiecare are dreptul de a comite greşeli – deoarece aceasta este singura cale de a învăţa. Şi fiecare trebuie să orbecăie în beznă. Nu este ceva care îţi este specific; oricine cade din când în când, şi este un bun antrenament.
Tot ceea ce existenţa îţi pune la dispoziţie este spre binele tău. Foloseşte-l, şi păstrează-ţi ochii aţintiţi către stelele din depărtare – ele îţi aparţin.
Oricât de departe ar fi, ele nu se află dincolo de puterea ta de a le atinge.

Este bine, este un fapt norocos, că nimic nu te satisface

complet, că nimic nu te satisface pe deplin. Asta înseamnă că nu stagnezi, că trebuie să fii mereu în mişcare.
Încetul cu încetul vei înţelege faptul că nu există casă, că mişcarea însăşi este casa ta; că nu există nici un sfârşit al peregrinării, că peregrinarea însăşi este sfârşitul.
Este foarte dificil de înţeles, deoarece suntem obişnuiţi cu o anumită logică; dacă dorim să mergem undeva, mersul reprezintă numai un mijloc, iar faptul de a ajunge este finalitatea.
În ceea ce priveşte însă viaţa universală, nu există nici un loc în care să poţi spune: „Am ajuns şi acum nu există nimic mai departe."
Este de neconceput să găseşti un loc care să fie sfârşitul, care să aibă un gard şi o placă pe care să scrie: „Aici se termină lumea."
Şi chiar dacă poţi găsi un astfel de loc, aş dori să sari gardul – deoarece trebuie să fie ceva dincolo de el. Gardul nu poate sta de la sine, trebuie să fie ceva dincolo de el. Cineva glumeşte ridicând un gard şi atârnând acolo o tablă: „Aici se termină lumea". Nu te lăsa păcălit.

NIMICUL este sabia mea.
Este atât de fină, încât nici nu o poţi zări. Iar munca este atât de delicată; nu poate fi făcută cu instrumente grosolane.
Vezi sabia „nimicului" în mâinile mele?
Este acolo.

Oamenilor li s-au spus atâtea prostii timp de secole întregi – ca şi cum spiritualitatea ar fi un fel de geografie, şi ca urmare ţi se dau hărţi, ţi se oferă îndrumări: Urmează îndrumările care trebuie şi vei atinge ţinta.
Dar, vai, lucrurile nu sunt chiar aşa simple. În existenţă nu există nici un fel de hărţi, nici un fel de indicatoare stabile, deoarece fiecare individ este atât de unic încât ceea ce ar putea fi o indicaţie pentru unul s-ar putea dovedi o rătăcire pentru altul; ceea ce ar putea fi medicament pentru unul, s-ar putea să fie otravă pentru altul.
Indivizii sunt atât de diferiţi...
Nu se pot oferi nici un fel de indicaţii generale.

Îţi spun multe lucruri fără să ţi le spun. Creez pur şi simplu atmosferă, spunând multe alte lucruri, iar în această atmosferă poţi auzi ceea ce nu este spus.
Aceasta pentru că există câteva lucruri care pot fi rostite numai în şoaptă, nu ţipate. Iar altele nu pot fi spuse nici măcar în şoaptă, pot fi doar sugerate: numai atunci sunt frumoase.

Eşti desigur surprins, ca orice persoană inteligentă şi atentă: de ce în această societate lucrurile continuă să se întâmple aşa cum nu ar trebui?
Războaiele, răscoalele, vărsările de sânge sau armele nucleare nu sunt necesare. Jumătate din populaţia Pământului moare de foame, iar voi pregătiţi din ce în ce mai multe arme de distrugere. Este pur şi simplu anormal.
Problema e însă că toţi aceşti oameni anormali au acelaşi interes. Preşedinţii şi primii miniştri tuturor naţiunilor, tuturor ţărilor, au acelaşi interes. Dacă naţiunile dispar, dispar şi ei la rândul lor – ce se va întâmpla cu puterea lor?
Doresc să fii absolut egoist, astfel încât să poţi înflori în toată gloria ta. Înflorirea ta va stimula înflorirea altora, flacăra ta va aduce lumină, viaţă şi foc multor alte fiinţe.
Acest lucru nu poate fi Însă făcut direct. Nu este treaba ta. Este pur şi simplu impactul vieţii tale transformate.

Se pare că stă în firea lucrurilor ca oamenii care vor avea o contribuţie decisivă în privinţa conştiinţei umane să vină înainte de vreme – deoarece oamenilor le trebuie o sută, două sute de ani, pentru a-i înţelege. Dacă ar veni la timp, oamenii i-ar înţelege imediat, iar ei s-ar dovedi depăşiţi. Ei trebuie să vină înainte, astfel încât, până când mintea umană, conştiinţa umană atinge punctul în care ei pot fi înţeleşi, mesajul lor să fie disponibil.

Nu întreba ce se întâmplă.
Lasă să se întâmple şi vei afla. Ceea ce spun eu nu e nimic: ceea ce se va întâmpla va fi de mii de ori mai mult.
Aminteşte-ţi că orice experienţă în curs este, la început, un mare şoc. Eşti zguduit din temelii. Tot ceea ce ai crezut că e adevărat, nu mai e adevărat. Tot ceea ce ai luat drept real este numai vis, şi tot ceea ce ai ignorat pare a fi realitatea

ultimă. Schimbarea e atât de mare şi atât de rapidă încât este firesc ca fiinţele umane să se teamă.
Frica apare însă numai datorită ignoranţei tale în ceea ce priveşte experienţa.

Omul este mort dacă viaţa nu îi aruncă nici o provocare. Provocarea este cea care dovedeşte că trăieşti – simplul fapt de a respira, căldura corpului şi bătăile inimii nu dovedesc că trăieşti, ele probează doar că trupul e în viaţă. Faptul că eşti sau nu în viaţă este o cu totul altă problemă.
Trăieşti numai atunci când stelele din depărtare îţi aruncă provocarea pentru o peregrinare. Realităţi necunoscute, adevăruri nemaiauzite, frumuseţi nemaivăzute... când acestea devin lumea ta reală, viaţa ta este plină de bucurie, de dans şi de cântec.

Calea iubirii este aceea în care nu există nici o aşteptare. Iubirea există numai atunci când există o totală acceptare şi nici o dorinţă de a schimba ceva.

În viaţă, tot ceea ce este important, pur şi simplu se întâmpla. Lucrurile pe care trebuie să le faci sunt lipsite de importanţă – folositoare, necesare, însă neesenţiale pentru fiinţa ta.
Unul din cele mai importante lucruri pe care trebuie să le înveţi în viaţă este de a distinge între aceste lumi diferite: lumea în care lucrurile sunt făcute şi cea în care ele se întâmplă. În mintea ta ele sunt amestecate.
Există lucruri care pot fi doar făcute – nu poţi aştepta pur şi simplu ca existenţa să le facă pentru tine. Şi există lucruri care, orice ai face, vei rata. Numai când eşecul este total, numai când renunţi, ele se întâmplă.
Ele se întâmplă din transcendent.
O fiinţă completă este deschisă atât spre acţiune cât şi spre întâmplare. Aminteşte-ţi însă: tot ceea ce faci este momentan, şi tot ceea ce faci îţi este inferior, nu poate fi mai presus decât tine. Acţiunea nu poate fi mai presus de cel ce o înfăptuieşte.
Iar în întâmplare, tot ceea ce se petrece este mai presus de tine; vine spre tine de sus. Se revarsă asupra ta ca o ploaie de flori, de binecuvântări.
Aşa că, dacă un om poate separa ceea ce „face” de ceea ce se

„întâmplă”, viaţa să va avea o anumită claritate, o intensă inteligenţă şi o extraordinară posibilitate de împlinire.

Cu mine, problema care se pune este că sunt o fiinţă perfect cinstită.

Pentru a-i provoca pe oameni trebuie să fii ofensiv.
Pentru a crea un fundament nou, pentru o nouă omenire, trebuie să distrugi mult din trecut – şi nu poţi fi altfel decât dur.
Dacă mă refer numai la concepte abstracte, care nu reprezintă nici un pericol pentru societatea existentă, pentru interesele legitime, voi fi respectat – aceiaşi oameni care acum îmi sunt duşmani, vor începe să vorbească despre mine ca de un mare sfânt – însă nu le voi fi astfel de nici un ajutor celor care sunt cu adevărat însetaţi.
Nu mă preocupă deci omenirea în ansamblul ei. Problema mea este aceea că trebuie să ajung la fiecare uşă şi să bat cel puţin o dată.
Dacă cineva va înţelege, atunci nu va rata.
Dacă nu va înţelege, atunci nu e nici o problemă – oricum nu va înţelege. Aşadar tot ceea ce se fiice este bine planificat şi deliberat. Nu este accidental.

Cea mai importantă muncă pentru sannyas-ini este aceea de a păstra mesajul pur şi nepoluat – şi de a aştepta.
Viitorul va fi mai receptiv, mai primitor. S-ar putea ca noi să nu mai fim aici, însă putem face în aşa fel încât să schimbăm conştiinţa pentru secolele care vor veni. Iar interesul meu se îndreaptă nu numai către omenirea contemporană, ci şi către omenirea ca atare. Păstraţi puritatea mesajului, aur de douăzeci şi patru de carate. Şi în curând, acei oameni pentru care aţi construit templul vor veni – deşi e trist atunci când construieşti templul; nimeni nu vine. Iar atunci când lumea va începe să vină, nu vei mai fi acolo.
Trebuie însă să înţelegeţi un lucru: facem parte dintr-un râu curgător al conştiinţei. Poate nu veţi fi aici în această formă, poate veţi fi aici într-o alta...
Amintiţi-vă însă să nu îmi cereţi niciodată să fiu mai moderat, mai respectabil, mai în acord cu masele. Nu pot fi astfel. Şi nu

este voiba de încăpăţânare din partea mea. Este doar faptul că adevărul nu poate face nici un compromis. Nu a făcut niciodată; aceasta ar fi păcatul suprem.

Caută să-ţi imaginezi o lume în care oamenii sunt meditativi Ar fi o lume simplă, însă extraordinar de frumoasă. Ar fi tăcută. Nu ar exista crime, nu ar exista tribunale, nu ar exista nici un fel de politică.
Ar fi o fraternitate plină de iubire, o mare comunitate de oameni pe deplin mulţumiţi, pe deplin împăcaţi cu ei înşişi. Nici măcar Alexandru cel Mare nu le-ar putea dărui ceva în plus.

Adevărata celebrare ar trebui să provină din viaţa ta, în viaţa ta. Iar celebrarea autentică nu poate fi realizată conform calendarului, care îţi va spune că la întâi noiembrie vei sărbători. Este ciudat; tot anul eşti nefericit, iar de întâi noiembrie ieşi din starea ta de nefericire, dansând. Fie nefericirea e falsă, fie întâi noiembrie este fals; nu se poate că ambele să fie adevărate. Şi odată ce întâi noiembrie a trecut, te întorci în gaura ta neagră, fiecare la nefericirea sa, fiecare la neliniştea sa.
Viaţa ar trebui să fie o permanentă celebrare, un festival de lumini, pe tot parcursul anului.

Rolul meu este numai acela de a-ţi aduce aminte. Vreau să fiu pentru tine doar o oglindă, astfel încât să îţi poţi vedea chipul originar. Iar dacă poţi vedea în mine un buddha, atunci nu este nici o dificultate în a vedea şi în tine un buddha – poate mai leneş, mai somnoros, mai rătăcit.
Un buddha este însă un buddha.
Nu are importanţă dacă piuliţele şi şuruburile i s-au slăbit puţin; le vom strânge.
Starea de buddha este propria ta fire.
Nu vreau să adori astfel de fiinţe. Vreau să devii şi tu un buddha. Aceasta este singura adoraţie corectă.
Dacă iubeşti un buddha, fii tu însuţi astfel.

Viaţa e o călătorie frumoasă, dacă este un proces de continuă învăţare, de explorare. Atunci fiecare clipă e interesantă, deoarece fiecare clipă deschide o nouă poartă, în fiecare clipă

te întâlneşti cu o nouă taină.

Concentrează-ţi întreaga energie asupra meditaţiei
Devino tăcut, priveşte-ţi gândurile mişcându-se pe ecranul minţii. Urmărindu-le doar, într-o bună zi vor dispărea.
Nu te grăbi.
Nu poţi face nimic altceva decât să priveşti şi să aştepţi.

Aminteşte-ţi mereu aceste două cuvinte: *priveşte* şi *aşteaptă*.
Când vine clipă, atenţia ta este perfectă, gândurile dispar, iar dispariţia lor înseamnă deschiderea întregii existenţe.
Aceasta este ceea ce numesc meditaţie.

Întreaga existenţă este un verb, nu un substantiv – nu o piatră, ci o floare. Şi nu există sfârşit, niciunde, deoarece nu a existat nici început.
Ideea începutului şi sfârşitului este doar o proiecţie a minţii tale. Altfel ne aflăm întotdeauna în centru – niciodată la început, niciodată la sfârşit, întotdeauna în mijloc – şi vom rămâne în centru pentru totdeauna.

Nu am nici un principiu pe care să-l respecţi; înţelege doar că este viaţa ta – bucură-te de ea, dă-i voie să-şi cânte melodia în interiorul tău, permite-i să devină un dans în tine. Nu trebuie să faci nimic altceva decât să fii deschis.
Iar florile se vor revărsa asupra ta.

Când mintea e tăcută, timpul dispare, căci minbtea este timp.

Iubirea este o floare atât de delicată încât nu o poţi forţa să fie permanentă. Poţi avea flori de plastic; florile pe care le au oamenii de obicei – căsnicia, familia, copiii, rudele, totul e artificial. Plasticul are o singură calitate spirituală: este permanent!

Adevărata iubire este la fel de nesigură ca şi viaţa ta. Nu poţi afirma că mâine vei fi aici. Nu poţi spune nici măcar că în următoarea clipă vei fi în viaţă. Viaţa ta se schimbă în permanenţă – de la copilărie la tinereţe, spre vârsta de mijloc, spre bătrâneţe şi moarte, se schimbă în permanenţă.
Iubirea autentică se va schimba la rândul ei.

Nu sunt un tiran. Mai întâi creez un vis frumos, iar apoi te scot,

încetul cu încetul, din ţesătura lui. Acum ai părăsit visul, însă apare o altă problemă, unde este calea? De fapt, totul a fost pus la cale de mine. Cât timp erai adormit, ţi-am vorbit despre cale – „calea, calea mistică” - pentru a te trezi. Acum te-ai trezit şi întrebi: ”Unde este calea?"
Nu există nici o cale.
Era doar un truc pentru a te trezi.

Dincolo de iluminare este numai transcendenţa.
Iluminarea este ultimul oaspete. Dincolo de ea toate limitele dispar, toate experienţele dispar
Experienţa atinge maximul în iluminare; este culmea a tot ceea ce este frumos, a tot ceea ce este nemuritor, a tot ceea ce este binecuvântat – însă este o experienţă.
Dincolo de iluminare nu există nici o experienţă, căci cel care experimenta a dispărut.
Iluminarea nu este numai culmea experienţei, ea este şi cea mai bună definiţie a fiinţei tale. Dincolo de ea nu mai este decât nimicul; nu vei mai întâlni nici un punct pe care să trebuiască să-l depăşeşti
Experienţa, cel care experimentează, iluminarea – toate au rămas în urmă. Faci parte din imensul nimic care este infinit.

Singurul rol al maestrului este acela de a te împinge, la fel cum o mamă îşi împinge puiul, care nu şi-a deschis niciodată aripile pentru a zbura. Este firesc să-i fie teamă de cerul infinit. A trăit până atunci într-un cuib călduţ, liniştit şi sigur, mama avea grijă – iar acum aceasta vrea ca el să facă saltul şi să zboare. Într-o bună zi, îl împinge. Şi atunci când este împins din cuib, puiul simte, pentru o clipă doar, că se prăbuşeşte la pământ, însă înainte de a cădea aripile i se deschid, şi întregul cer îi aparţine.
Şi sunt ceruri peste ceruri.

Nu îţi voi spune că propriul tău cămin se află pretutindeni, deşi este adevărat. Îţi voi spune că nu există nici un cămin.
Dacă îţi poţi continua peregrinarea cu această sinceritate – acceptând faptul că nu ai nici un cămin, şi nici un loc în care să mergi, că drumul în sine este frumuseţea, fericirea, binecuvântarea, totul... însăşi calea – atunci şi faptul că,

oriunde te-ai afla eşti acasă, este adevărat.
Oamenii sunt însă foarte şmecheri, chiar şi cu ei înşişi. Au folosit adevărurile aşa cum nu trebuie, au făcut în aşa fel încât să le dea înţelesuri care să sprijine propriul lor mod de gândire.
Dacă spun: „Căminul este pretutindeni” ei se vor relaxa, indiferent unde s-ar afla, şi atunci nu mai este nevoie să-şi continue călătoria.
Prin urmare, spun: nu există casă, iar călătoria trebuie continuată la nesfârşit. Peregrinarea trebuie să fie un dans. Ia-ţi chitara şi continuă, însă nu te opri niciunde.
Asta nu înseamnă că nu te poţi opri un timp. Există popasuri pentru caravane, însă nu există nici un cămin – rămâi pentru o noapte, însă dimineaţa va trebui să pleci
Procesul nesfârşit este chiar viaţa.
Mişcarea este viaţă, schimbarea este viaţă. Rămâi un timp, dacă te simţi obosit, însă rămâi doar atât cât să-ţi refaci forţele, astfel încât mâine să poţi pleca din nou.
Căminul este, într-adevăr, pretutindeni – însă acel cămin este doar un caravanserai.

Sunt nevoit să lucrez pe două nivele; unul e nivelul pe care trăieşti tu, iar celălalt este nivelul pe care mă găsesc şi la care vreau să fii şi tu.
Trebuie să cobor din vârful muntelui în valea în care te afli; altfel nu vei asculta, nu vei crede nimic despre piscul însorit.
Va trebui să-ţi iau mâna în mâna mea şi să te conving – iar pe drum va trebui să îţi spun poveşti care nu sunt adevărate!
Ele te ţin însă ocupat şi nu creezi nici un fel de probleme atunci când mergi. Continui să păşeşti, preocupat de poveste.
Iar când vei ajunge pe culmea dealului, vei descoperi motivul pentru care îţi spuneam lungi poveşti, şi vei fi recunoscător că le-am spus; altfel nu ai fi fost în stare să călătoreşti atât de mult, atât de sus.
Este ceva de reţinut: toţi maeştrii, din întreaga lume, au spus poveşti, parabole. De ce? Adevărul poate fi exprimat simplu, nu este nevoie de atât de multe poveşti. Noaptea e însă lungă, şi trebuie să te ţină treaz; fără poveşti, vei adormi.
Până la venirea dimineţii este absolut necesar să fii preocupat

de ceva, iar poveştile spuse de maeştri sunt cele mai interesante cu putinţă.
Adevărul nu poate fi rostit, însă poţi fi condus în punctul din care să-l zăreşti. Problema e cum să fii condus până în punctul din care să-l poţi vedea.

Tot ceea ce fac este să te ajut pentru a evolua către mai multă pace, către mai multă tăcere, către mai multă compasiune – calităţi foarte simple.
Nu îţi cer să te supui unor discipline dificile – să stai în cap douăsprezece ore pe zi sau să nu mănânci timp de douăzeci şi una de zile pe an. Nu îţi cer nici un fel de asceză. Îţi cer numai să te bucuri de lucrurile mărunte. Indiferent ce mănânci, mănâncă cu plăcere; cu oricine ai fi prieten, bucură-te de această prietenie. Indiferent de ceea ce îţi dăriţieşte viaţa, nu te plânge niciodată. Este întotdeauna mai mult decât meriţi.
Fii întotdeauna plin de gratitudine.
Iar dacă poţi învăţa simplul fapt al gratitudinii, evoluţia ta se va petrece de la sine.

Iluminarea se întâmplă atunci când ai uitat în întregime de ea. Nu privi nici măcar cu coada ochiului, ca să nu pierzi iluminarea care vine pe neaşteptate.
Uit-o în întregime.
Bucură-te doar de viaţa ta simplă.
Şi totul e atât de frumos – de ce să îţi provoci singur nelinişte şi angoasă? Ciudatele probleme ale spiritualităţii., nu poţi face nimic în legătură cu aceste lucruri
Poţi transforma viaţa ta obişnuită în ceva frumos şi artistic, şi tot ceea ce ai dorit din totdeauna începe să se întâmple de la sine.

Nu există un sfârşit, căci orice sfârşit înseamnă moarte. Iar viaţa nu cunoaşte moartea – viaţa continuă mereu.
Viaţa este deci o simplă pregătire; este întotdeauna o pregătire pentru o nouă călătorie.
Poţi să te odihneşti puţin, însă aminteşte-ţi:
Viaţa este doar un popas de o noapte într-un caravanserai.
Dimineaţa va trebui să plecăm, aşa că odihneşte-te bine, fii pregătit.

La răsăritul soarelui, călătoria noastră începe din nou.
Viaţa este din eternitate spre eternitate.

- SFÂRŞIT -